

การศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัย
ในตนเองของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณผลประโยชน์ประจำปี พ.ศ. 2552
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

**Self - Control on Discipline of Rajamangala
University of Technology Phra Nakhon Students.**

Chaichana Mitsumphan

**This Research is Funded by Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon Year 2009**

บทคัดย่อ

- ชื่อเรื่อง : การศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ผู้วิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ สาขาวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- พ.ศ. : 2552

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจมหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ห้องเรียน โดยให้นักเรียนควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง จากการตอบแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองทุกวันจันทร์ วันพุธและวันพฤหัสบดี สัปดาห์ละ 3 วัน เป็นเวลา 7 สัปดาห์ นำผลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น 0.79 และวิเคราะห์ค่าทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา หลังการทดลองเป็นเวลา 7 สัปดาห์ดีกว่าก่อนการทดลองและมีแนวโน้มที่สูงขึ้น
2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา หลังการทดลองเป็นเวลา 7 สัปดาห์ เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่ 1, 2 และ 4 คือ ลำดับที่ 1 คือ การปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์ 96.9, ลำดับที่ 2 มี 2 รายการ คือ การเข้าเรียนครบทุกวิชาและการเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว 96.5 และลำดับที่ 4 คือ การให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน 95.9 ตามลำดับ ลำดับที่ 5 คือ การเข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน 93.5 และลำดับที่ 6 คือ การตั้งใจเอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน 92.0 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นน้อย ลำดับที่ 1 คือ การพูดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล 70.1, ลำดับที่ 2 คือ การข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย 79.8, ลำดับที่ 3 มี 2 รายการ คือ ผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจ และกิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย 82.2 และลำดับที่ 5 คือ การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า 86.7 และลำดับที่ 6 คือ ก่อนออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัย เข้าที่พักแสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้ 90.8 ตามลำดับ

Title : Self - Control on Discipline of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students.

Researcher : Asst.Prof.Chaichana Mitsumphan, Physical Education and Recreation, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon.

Year : 2009

ABSTRACT

Self - control on Discipline of Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students.

ABSTRACT

The aim of this study was to examine an effect of self-control on self-discipline of student at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. Study participants were first year business administration students from 5 different classes during 2009 academic year (N = 194) with 51 males and 143 females. During the 7-week experiment, students were asked to remind and report themselves regarding their behavior during Monday, Wednesday and Friday. Data from questionnaire, developed by researcher with $r = 0.79$, were analyzed with frequency, percentages and means of percentages and reported as follow:

- 1) Student discipline behavior tended to change significantly after 7 weeks of experiment.
- 2) Six most behaviors occurred during the experiment were follow instructor's suggestions and guidelines (96.9%), full class attendance and thinking of other rather than themselves (96.5%), instructor expectations (95.9%), being in classes in time (93.5%), and class attention and commitment (92.0%) respectively. On the opposite, six least behaviors occurred during 7 weeks experiment are polite conversation (70.1%), using crossover bridge (79.8%), learning and understanding in classes, and polite manner (82.2%), proper dress (86.7%), showing respect to parents before leaving and returning their houses (90.8%).

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจากหลายฝ่ายที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง คือ ได้รับทุนอุดหนุนจากเงินงบประมาณผลประโยชน์ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรมที่ได้กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและเป็นที่พักษาโครงการวิจัย และแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร มหาวิทยาลัยบูรพา และรองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตน์โรจนากุล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำแนะนำงานวิจัยฉบับนี้ประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ว่าที่ร.ต.สมนึก แก้ววิไล ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุคี ศิริวงศ์พากร ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจิมสิริ ศิริวงศ์พากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และครอบครัวมิตรสัมพันธ์ที่ช่วยเหลือให้กำลังใจงานวิจัยฉบับนี้ประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ในกลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ สาขาวิชาศึกษาทั่วไป ฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทุกท่านที่ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

และขอบคุณนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชีและสาขาวิชาการตลาด ระดับปริญญาตรีปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ที่ให้ความร่วมมือบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกพฤติกรรมเป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแต่ครู อาจารย์ ผู้มีส่วนร่วมครอบครัวมิตรสัมพันธ์ และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกๆ ฝ่ายไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์

สารบัญ

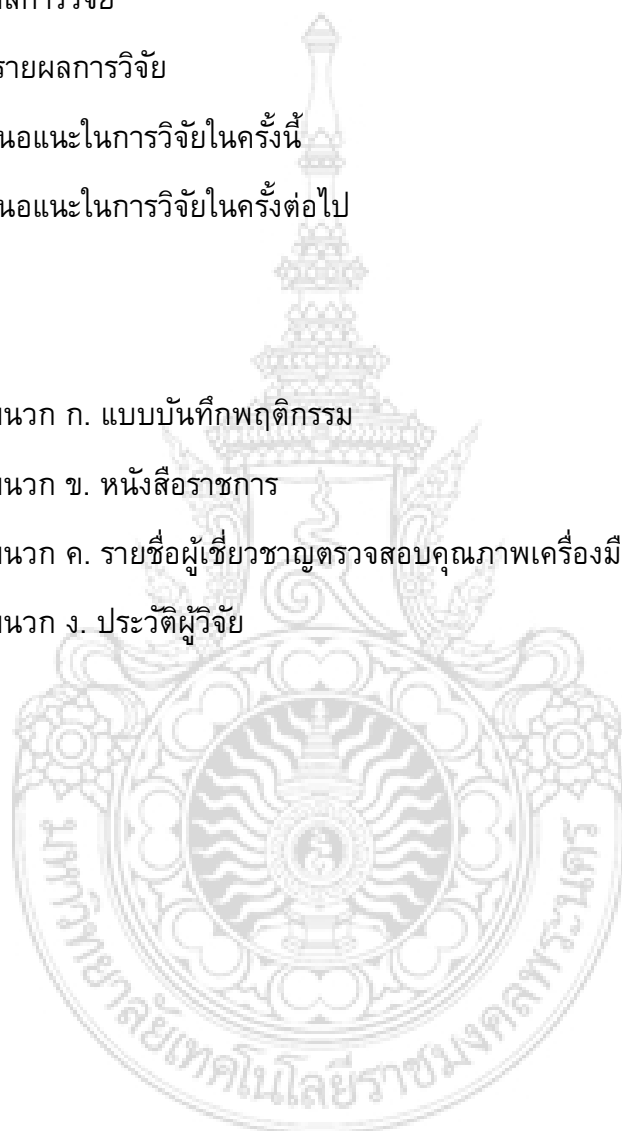
	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานหรือกรอบแนวคิดของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ความหมายระเบียบวินัย	10
ประเภทของระเบียบวินัย	12
ความสำคัญของวินัย	14
การสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย	14
ขอ บ บงคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว อ ด บ ย	17
เครื่องแบบเครื่องหมาย และเครื่องแต่ง อ งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗	
ขอ บ บงคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว อ ด บ ย	21
เครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่ง อ งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗	

สารบัญ (ต่อ)

พฤติกรรม (Behavior)	34
ระดับขั้นของการพัฒนาพฤติกรรม	35
ทฤษฎีของพือาเจท์ (Piaget's Theory)	38
การเรียนรู้และการปรับพฤติกรรม (Learning and Behavior modification)	40
แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม	40
ความเชื่อเบื้องต้นของแนวคิดพฤติกรรม - ปัญญานิยม	41
แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม	42
กระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยในตนเอง	43
การควบคุมตนเอง (Self - Control)	44
การเตือนตนเอง (Self - Monitoring)	46
งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	62
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	62
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	63
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	63
วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
วัตถุประสงค์การวิจัย	92
ขอบเขตของการวิจัย	92
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	93

สารบัญ (ต่อ)

การเก็บรวบรวมข้อมูล	93
การวิเคราะห์ข้อมูล	94
สรุปผลการวิจัย	94
อภิปรายผลการวิจัย	98
ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งนี้	101
ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป	101
บรรณานุกรม	102
ภาคผนวก	108
ภาคผนวก ก. แบบบันทึกพฤติกรรม	109
ภาคผนวก ข. หนังสือราชการ	110
ภาคผนวก ค. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	111
ภาคผนวก ง. ประวัติผู้วิจัย	112

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงจำนวนนักศึกษาและสาขาวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษา	66
2 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 (ระบุจำนวนคน)	67
3 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1	68
4 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 (ระบุจำนวนคน)	70
5 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2	71
6 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 (ระบุจำนวนคน)	73
7 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3	74
8 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1 (ระบุจำนวนคน)	76
9 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1	77
10 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2 (ระบุจำนวนคน)	79
11 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2	80
12 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งของนักศึกษาทั้งหมด	82

สารบัญตาราง (ต่อ)

- 13 คำร้อยละเฉลี่ยและการจัดลำดับของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผล 83
ต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมด

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1	85
2 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2	86
3 ร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3	87
4 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1	88
5 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2	89
6 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมด	90
7 คำร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา (จำนวน 194 คน) เป็นรายข้อ (จำนวน 12 ข้อ)	91

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การมีวินัยเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติ และวินัยเป็นสิ่งจำเป็นควบคู่กันไปกับความรู้ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชทานไว้ตอนหนึ่งว่า “.....ข้อสังเกตที่ประทับใจของข้าพเจ้าในระหว่างที่อยู่ประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ ข้อหนึ่งก็คือ ถ้าประเทศไหนประชาชนมีระเบียบวินัยดีประเทศนั้นก็เจริญและอยู่ในฐานะดี ความเข้าใจในการรักษาระเบียบวินัยนี้แหละย่อมเป็นปัจจัยสังคมอันหนึ่ง จะนำประเทศชาติไปสู่ความเจริญวัฒนาถาวร ข้าพเจ้าขอฝากความคิดนี้ไว้กับท่านทั้งหลายด้วย.....” (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 32)

เรื่องความมีวินัยนี้ จึงเป็นเรื่องมีสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพของคนและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสังคมของประเทศชาติประเทศใดมีพลเมืองมีวินัย เช่น มีวินัยในการทำงาน แม้ประเทศนั้นจะขาดทรัพยากรธรรมชาติก็สามารถที่จะพัฒนาประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองได้ ตัวอย่าง เช่น อิสราเอล ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เป็นต้น ดังพระราโชวาทสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามกุฎราชกุมาร ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครู ณ อาคารใหม่สวนอัมพร วันพฤหัสบดีที่ 10 กุมภาพันธ์ 2537 (ภาคเช้า) “วันนี้ข้าพเจ้าจะพูดกับท่าน เรื่องวินัยกับความรู้ว่าบุคคลมีความรู้ความฉลาดมากขึ้นเพียงใด จำเป็นต้องมีวินัยมากขึ้นเพียงนั้น เพื่อป้องกันมิให้เอาความรู้ความฉลาดไปใช้ในทางเสื่อมเสีย เช่น ไปแสวงหาผลประโยชน์ที่มีชอบ ท่านทั้งหลายจึงควรอย่างยิ่งที่จะปลูกฝังบำรุงวินัยในตนเองให้จงงามเท่าเทียมกับวิชาความรู้จะได้สามารถทำตนทำงานได้อย่างมั่นคงดีแท้ และบรรลุถึงความดีความเจริญในชีวิตครบถ้วนทุกประการ” (สำนักราชเลขา, 2532 : 123)

การสร้างเสริมและปลูกฝังการมีวินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และควรมีการปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่เนื่องจากการเกิดวินัยในตนเองนั้น ต้องมีการให้คำแนะนำอบรมสั่งสอนตั้งแต่เยาว์วัยจนเกิดการกระทำที่ดีอย่างต่อเนื่อง โดยเกิดทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติตนเองจะส่งผลต่อการกระทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเยาวชนของชาติเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยในตนเองมากเท่าใด ก็จะส่งผลให้เกิดการพัฒนาต่อสิ่งที่เขากระทำมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ผู้ที่มีระเบียบวินัยในตนเองจะสามารถควบคุมตนเองให้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่แคสดีน (Kazdin, 1984) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดี สิ่งเร้าภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก และในทางกลับกันถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองในระดับที่ต่ำ สิ่งเร้าภายนอกก็จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นมากเช่นกัน จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีระเบียบวินัย

ในตนเองมากก็จะสามารถควบคุมตนเองได้มาก วินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเยาวชน อย่างมาก ดังที่ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1984) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยสำหรับเด็กไว้ว่า วินัยช่วยให้เด็กมั่นใจเพราะเป็นการบอกว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำ ช่วยให้เด็กได้หลีกเลี่ยงต่อความรู้สึกผิดหรืออับอายต่อพฤติกรรมผิด ความรู้สึกที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้นี้ จะทำให้ไม่มีความสุขและเกิดการปรับตัวที่ไม่ดี วินัยจะช่วยให้เด็กอยู่ในมาตรฐาน การยอมรับของสังคม ช่วยให้เด็กเรียนรู้พฤติกรรมที่ได้รับการสรรเสริญ ทำให้เด็กได้รับความรักและการยอมรับ และสิ่งสำคัญก็คือ การนำมาซึ่งการปรับตัว เพื่อให้ประสบผลสำเร็จและมีความสุข วินัยช่วยรักษาแรงจูงใจในการเสริมแรงตนเอง ซึ่งกระตุ้นให้เด็กได้รับสิ่งที่เป็นการต้องการของเขาและช่วยให้เด็กพัฒนาจิตสำนึก มโนธรรมหรือเสียงภายใน ซึ่งช่วยทำให้มีการตัดสินใจและควบคุมพฤติกรรมด้วยตนเอง

ดังนั้นความมีระเบียบวินัยในตนเองของบุคคล จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการทำงานร่วมกัน การปฏิบัติกิจวัตรด้านต่างๆ ในด้านการศึกษาเล่าเรียนก็เช่นเดียวกัน ประกอบกับผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวินัยเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัยของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ วิทยาเขตพิษณุโลก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เมื่อปีการศึกษา 2549 ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาส่งเสริมนักศึกษาให้มีระเบียบวินัยในตนเอง โดยเน้นให้สถานศึกษาเป็นฐานในการพัฒนา เพื่อให้กระบวนการการพัฒนามีประสิทธิภาพและมีความต่อเนื่อง ด้านสถานศึกษาควรจัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาอย่างเหมาะสม และเป็นตัวแบบที่ดีต่อนักศึกษา เพราะพฤติกรรมของนักศึกษาหล่อหลอมจากสภาพแวดล้อมด้วย ซึ่งสภาพแวดล้อมในที่นี้หมายถึงสภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่ควรมีความร่มรื่น สะอาด สง่า และเป็นระเบียบ เพื่อเสริมสร้างให้นักศึกษารักษาความสะอาด รักสวย รักงาม มีระเบียบวินัย จิตใจแจ่มใส และด้านผู้สอนควรมีการจัดการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งที่การพัฒนาจากภายใน ตัวนักศึกษารับรู้ด้วยตนเอง หาเหตุผลด้วยตนเอง จัดประสบการณ์ ให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง สนับสนุนให้นักศึกษาเรียนรู้จากปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ฝึกฝนให้นักศึกษาพิจารณาสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผลและมุ่งเน้นให้นักศึกษาสามารถควบคุมตนเองได้เป็นอย่างดี

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 6 กล่าวถึง การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณภาพ มีวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9 (2545 - 2549) จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพที่ยั่งยืนด้วยการเสริมสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจและสังคมให้เข้มแข็ง เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ของประเทศให้อยู่ดีมี

ความสุข รู้จักความพอประมาณอย่างมีเหตุผลและมีระบบภูมิคุ้มกันที่ดี ควบคู่ไปกับการพัฒนาที่มุ่งสู่คุณภาพในทุกด้าน โดยเฉพาะการเสริมสร้างคนให้มีความรู้ มีภูมิปัญญารู้เท่าทันโลก และเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง และสร้างคุณค่าที่ดีในสังคมบนพื้นฐานของการอนุรักษ์ วัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของความเป็นไทย จึงได้กำหนดสภาพสังคมไทยที่พึงประสงค์ โดยมุ่งพัฒนาสู่สังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพ คือ สังคมคุณภาพที่ยึดหลักความสมดุล มีความพอดี สามารถสร้างคนให้เป็นคนดี คนเก่งพร้อมด้วยคุณธรรมจริยธรรม มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีจิตสำนึกสาธารณะพึ่งตนเองได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุขอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดแนวทางการปฏิรูปการศึกษาไว้ 4 ด้าน คือ การปฏิรูปโรงเรียนและสถานศึกษา การปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษา การปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน การปฏิรูปการบริหารการศึกษา (สำนักปลัด กระทรวงศึกษาธิการ, 2538 : 2)

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัยของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจวิทยาเขตพณิชยการพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครและปฏิบัติหน้าที่ครูอาจารย์มาเป็นเวลานานเกือบ 27 ปี กับสถานศึกษาแห่งนี้จึงพอประเมินได้ว่า ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่นักศึกษาแสดงออกมา ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายนอก ซึ่งพอสรุปของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ดังนี้ คือ ด้านส่วนตัวนักศึกษาและเพื่อน ด้านครอบครัวและผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ด้านปัญหาทางเศรษฐกิจและการเงินเน้นวัตถุนิยมมากกว่าค่านิยมคุณธรรมและจริยธรรม ด้านปัญหาทางสังคม ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านพฤติกรรมกรเลี่ยนแบบวัฒนธรรมทางตะวันตก ตลอดจนวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลทำให้สังคมไทยในปัจจุบันขาดการมีน้ำใจซึ่งกันและกัน ขาดการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ พุดจากร้าว การใช้ภาษาไทยวิบัติจากการพิมพ์ภาษาพูดเป็นการสื่อสารคุยโต้ตอบทางอินเทอร์เน็ต การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม ซึ่งจากการศึกษาพฤติกรรมที่นักศึกษาแสดงออกมานั้น เป็นผลมาจากพฤติกรรมภายในตัวนักศึกษาเอง ที่คิดอย่างไรหรือเชื่ออย่างไรก็จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ เหล่านั้นออกมา ดังที่ ปาร์ก อีวัลและสลาบาย (Parke, Ewall and Staby, 1972 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ได้กล่าวไว้ว่า ความคิดที่เชื่อว่าระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมจะมีตัวแปรที่ไม่สามารถสังเกตภายนอกได้ คือ ความคิด ความเชื่อ ทศนคติ และความคาดหวัง ตัวแปรเหล่านี้จะควบคุมพฤติกรรมภายนอกอีกที ซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นมีผลมาจากกระบวนการทางปัญญา โดยมาโฮนี มิเชนบอม และดอบสัน (Mahony, 1988, Meichenbaum, 1977 and Dobson อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ได้สรุปความเชื่อแนวคิดนี้ว่า 1) กระบวนการทางปัญญามีผลต่อพฤติกรรม 2) กระบวนการทางปัญญาสามารถกำกับ ควบคุมและเปลี่ยนแปลงได้ 3) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม อาจมีผลจากการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา

วิธีการอบรมสั่งสอน การว่ากล่าว การตักเตือน และการลงโทษ ซึ่งเป็นวิธีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมแบบหนึ่ง แต่ไม่ได้เป็นการปรับพฤติกรรมทางปัญญา อันจะนำไปสู่ความมีระเบียบวินัยของนักศึกษาได้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีการแก้ปัญหาพฤติกรรม ด้วยการฝึกควบคุมพฤติกรรมทางปัญญา เพื่อให้ให้นักศึกษามีระเบียบวินัยในตนเองมากขึ้น แม้ว่าการมีระเบียบวินัยในตนเอง จะมีสาเหตุที่มาจากทั้งภายในตัวนักศึกษาเอง และสาเหตุจากภายนอกที่ควบคุมได้ยาก ผู้วิจัยเชื่อว่านักศึกษาที่ขาดความมีระเบียบวินัยในตนเองนั้น มีสาเหตุมาจากปัจจัยภายในที่นักศึกษาคิดว่าเป็นข้อด้อยของตน ซึ่งรวมไปถึงบุคลิกภาพด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดทักษะทางกระบวนการทางปัญญา ซึ่งพบได้จากเด็กที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ ความคิดและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ทั้งนี้ สชัคเตอร์ และซิงเกอร์ (Schacter and Sing, 1962 อ้างถึง ใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) พบว่า พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของคนจะเพิ่มหรือลดขึ้นอยู่กับความรู้ตีความต่อสิ่งกระตุ้นที่เขาเคยมีประสบการณ์ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าตัวแปรทางปัญญาที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคล ถ้าสามารถเปลี่ยนแปลงทางปัญญาได้ พฤติกรรมของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย สิ่งที่แตกต่างกันก็คือ การกำหนดตัวแปรทางปัญญาที่ต่างกันในแต่ละบุคคล และวิธีดำเนินการเปลี่ยนแปลงตัวแปรทางปัญญาตามพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่ การควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเองจึงเป็นวิธีการหนึ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงตัวแปรทางปัญญาของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการให้นักศึกษาเตือนตนเอง เพื่อที่จะจัดกระบวนการทางปัญญาอันที่จะนำไปสู่พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าเยาวชนสามารถที่จะพัฒนาให้เกิดพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองขึ้นได้ด้วยการใช้หลักในการปรับพฤติกรรม การฝึกให้นักศึกษาควบคุมพฤติกรรมของตนเองจึงต้องประกอบด้วยการฝึกใช้ความคิด เพื่อให้ นักศึกษามีทักษะทางปัญญา และสามารถนำไปใช้เมื่อมีปัญหา หรือเผชิญกับเหตุการณ์ที่กระตุ้นให้เกิดความคิดที่ไม่ดีหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ และจากการศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักศึกษาในภาพรวมพบว่านักศึกษาที่ขาดระเบียบวินัยในตนเองนั้นมีปัญหายอยู่สองด้าน คือ ด้านแรก คือการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เช่น นักศึกษาแต่งกายไม่ถูกระเบียบ มามหาวิทยาลัยฯ แต่ไม่เข้าห้องเรียน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครูอาจารย์ ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนเป็นประจำ ขาดความเอาใจใส่ ตามแฟชั่นนิยมวัฒนธรรมตะวันตกทั้งเสื้อผ้า เครื่องมือสื่อสารต่างๆ ผลการเรียนต่ำกว่ามาตรฐาน ขาดความเอาใจใส่ ไม่มุ่งมั่นทุ่มเทต่อการเรียน นิยมวัตถุนิยมมากกว่า การปฏิบัติตนเป็นบุตรที่ดีของพ่อแม่และผู้ปกครอง เป็นต้น และด้านที่สอง คือ ด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักศึกษา เช่น ก่อรอกจากบ้านและกลับเข้าบ้านไม่แสดงความเคารพพ่อแม่และผู้ปกครองโดยการไหว้ การพูดจาไม่ไพเราะสุภาพนินทาผู้อื่น กิริยาท่าทางไม่สุภาพ ไม่ดูแลและช่วยเหลือครูอาจารย์และเพื่อน

นักศึกษา ไม่ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ การเอาเปรียบผู้อื่นและสังคม มักง่ายเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองมากกว่าส่วนรวม ไม่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้ถือได้ว่าพฤติกรรมของการขาดความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา ผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการปรับพฤติกรรมทางปัญญา เพื่อสร้างเสริมและเป็นการพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่เกิดขึ้น จากระบบความคิดเห็นภายในตัวนักศึกษารองแม้ไม่มีระเบียบกฎเกณฑ์มาบังคับ นักศึกษาก็ยังควบคุมตนเองได้นอกจากนี้จุดสำคัญที่ผู้วิจัยเน้นให้ความสำคัญและสนใจกระบวนการทางปัญญาคือกระบวนการคิดที่เน้นการวิเคราะห์ การรับรู้ตีความ เพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดความเข้าใจเดิม ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวดที่ 4 ว่าด้วยแนวการจัดการศึกษา ในมาตรา 24 เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและปัญหาการเรียน เพื่อเป็นการให้ตอบสนองกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยใช้หลักการปรับพฤติกรรมทางปัญญาด้วยการฝึกการเตือนตนเองมาปรับพฤติกรรมทางปัญญาของนักศึกษา และนักศึกษาสามารถปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ได้ สามารถสร้างความมีระเบียบวินัยให้กับตนเองได้ด้วยระบบคิดของตนเองและนำหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวไปใช้ได้ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สมมติฐานหรือกรอบแนวคิดของการวิจัย

สมมติฐาน

การศึกษการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

(Independent Variables)

ตัวแปรตาม

(Dependent Variables)

การควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเองกับ
พฤติกรรมของนักศึกษา ดังนี้

**1. พฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของ
มหาวิทยาลัยฯ ประกอบด้วย**

- 1.1 การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
- 1.2 เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน
- 1.3 เข้าเรียนครบทุกวิชา
- 1.4 ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีการสอน
ของครูอาจารย์
- 1.5 ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน
- 1.6 ผลของการเรียนทุกวิชา เรียนรู้เรื่องและ
เข้าใจ

2. พฤติกรรมที่พึงประสงค์

- 2.1 ก่อนออกจากที่พัก/กลับจากมหาวิทยาลัยฯ
เข้าที่พักแสดงความเคารพผู้ปกครองด้วย
การไหว้
- 2.2 พุดจาไพเราะสุภาพนุ่มนวล
- 2.3 กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย
- 2.4 ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์
ทุกท่าน
- 2.5 เห็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว
- 2.6 ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย

ส่งผลต่อ

ความมีระเบียบวินัย
ในตนเองของ
นักศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2552

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ห้องเรียน ได้แก่ สาขาวิชาการบัญชี (การบัญชีการเงิน) และสาขาวิชาการตลาด รวมจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 194 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งสิ้น 194 คน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1.2.1 จากการประมาณการขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซี และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 ห้องเรียน จำนวน 155 คน

1.2.2 ทำการสุ่มเลือกสาขาวิชาจาก 5 ห้องเรียน ดังนี้
สาขาวิชาการบัญชี(การบัญชีการเงิน) จำนวน 3 ห้องเรียน
สาขาวิชาการตลาด จำนวน 2 ห้องเรียน

1.2.3 ทำการศึกษาเก็บข้อมูล จากนักศึกษาในห้องเรียนที่ทำการสุ่มเลือกได้ และได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 194 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบผลการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักศึกษา

3. เพื่อที่จะสามารถนำหลัก และวิธีการดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมหรือแก้ปัญหาต่างๆ ของนักศึกษาในอนาคตต่อไป

4. เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้มีการนำหรือแสวงหาวิธีการใหม่ๆ มาใช้พัฒนา และสร้างเสริมให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกับลักษณะของสังคมไทยในปัจจุบัน
5. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

การควบคุมตนเอง (Self-Control) คือ กระบวนการที่นักเรียนได้รับการฝึกและ สอนจากครู แล้วนำมาใช้เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป้าหมายของตนเองให้เป็นไปในทิศทาง ที่ตนตั้งเป้าหมายไว้ โดยมีกระบวนการดังต่อไปนี้

1. การเตือนตนเอง (Self - Monitoring) คือ กระบวนการที่บุคคลสังเกตและบันทึก พฤติกรรมที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งตั้งเกณฑ์พฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง
2. การวิเคราะห์ตนเอง (Self - Analysis) คือ การพิจารณาเลือกสิ่งที่จะตอบสนอง เป้าหมายได้ดี มีประโยชน์มากที่สุด และวางแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้
3. การประเมินตนเอง (Self - Evaluation) คือ การที่บุคคลตัดสินพฤติกรรมของ ตนเองโดยการเปรียบเทียบพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นกับเป้าหมายที่กำหนดไว้

ความมีระเบียบวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกตามแบบแผน ที่ได้กำหนดหรือตกลงกันไว้ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. พฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ได้แก่ การแต่งกาย ถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน เข้าเรียนครบทุกวิชา ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีการสอนของครูอาจารย์ ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทใน การเรียนและผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจ
2. พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ได้แก่ ก่อนออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัย เข้าที่พักแสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้ พุดจาไพเราะสุภาพนุ่มนวล กิริยาท่าทาง สุภาพเรียบร้อย ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน เห็นประโยชน์แก่ส่วนรวม มากกว่าส่วนตัวและข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ ตำรา บทความ วารสาร และงานวิจัยต่างๆ ซึ่งเรียบเรียงไว้ตามลำดับดังนี้

1. ความหมายระเบียบวินัย
2. ประเภทของระเบียบวินัย
3. ความสำคัญของวินัย
4. การสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย
5. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยเครื่องแบบเครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙
6. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙
7. พฤติกรรม (Behavior)
8. ระดับขั้นของการพัฒนาพฤติกรรม
9. ทฤษฎีของพียาเจท์ (Piaget's Theory)
10. การเรียนรู้และการปรับพฤติกรรม (Learning and Behavior modification)
11. แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม
12. ความเชื่อเบื้องต้นของแนวคิดพฤติกรรม-ปัญญานิยม
13. แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม
14. กระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยในตนเอง
15. การควบคุมตนเอง (Self-Control)
16. การเตือนตนเอง (Self-Monitoring)
17. งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

ความหมายของระเบียบวินัย

ระเบียบวินัยหรือวินัย (Discipline) มีผู้ให้ความหมายคำว่า “ระเบียบวินัย” หรือ “วินัย” ไว้ต่างๆ กัน คือ

1. แบบแผนที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติ
2. ความสามารถในการควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในทางที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับสิ่งที่ตนเองตั้งใจไว้หรือตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม
3. เป็นสิ่งที่ช่วยแนะแนวความประพฤติของเด็ก
4. การปฏิบัติที่นี้กว่าสมควรจะกระทำ ถึงแม้ว่าจะไม่กำหนดไว้เป็นระเบียบ กฎเกณฑ์ก็ตาม
5. การงดเว้นไม่กระทำผิดหรือกระทำชั่วต่างๆ โดยเกรงกลัวการลงโทษจากภายนอก
6. ข้อห้าม ข้อบังคับ คำสั่ง กฎหมาย กฎ กติกา ระเบียบที่สังคมหรือครูอาจารย์ และนักศึกษาร่วมกันวางไว้เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ (สุพัตรา เทียนอุดม, 2536)

วินัย มาจากรากศัพท์ในภาษาละตินของคำว่า ผู้ติดตามหรือศิษย์ แปลว่าผู้เรียนรู้ หรือทำตามคำสั่งสอนของผู้แนะนำ นั่นคือพ่อแม่และครูเป็นผู้นำของเด็ก ซึ่งเป็นศิษย์และ ผู้ตาม เด็กมีการเรียนรู้แนวทางการดำเนินชีวิตจากผู้นำเหล่านั้น เพื่อนำความรู้ทั้งหลายนั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์และมีความสุข วินัยเป็นแนวทางของสังคมในการสอนพฤติกรรม จริยธรรมแก่เด็กให้เป็นที่ยอมรับของสังคม (Hurlock, 1984)

วินัยเป็นคำที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับครู พ่อแม่ และผู้บริหาร หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษา วินัยไม่ได้หมายถึงตัวบุคคล แต่เป็นขอบเขตของการเปลี่ยนแปลง การกล่าวตำหนิหรือกล่าวโทษ ซึ่งเป็นข้อตกลงของครูที่มีขอบเขตวิธีการชัดเจนยิ่งขึ้น ความหมายทางจิตวิทยา วินัย หมายถึง การฝึกฝนเพื่อเป็นการพัฒนาการควบคุมตนเอง พัฒนาลักษณะนิสัย มีระเบียบแบบแผน และมีประสิทธิภาพ (Freiberg, 1987)

ความหมายตามพจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 อธิบายไว้ว่า ระเบียบ หมายถึง แบบแผนที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติ คำว่า วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับข้อปฏิบัติ และคำว่าระเบียบวินัย หมายถึง วินัยที่มีแบบแผนเป็นแนวปฏิบัติ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน, 2531) ส่วนความหมายของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการกล่าวว่า ระเบียบวินัย หมายถึง ข้อบังคับ คำสั่ง กฎหมาย กฎ กติกา ระเบียบที่สังคมวางไว้ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของคน (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2528)

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1984) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของวินัยว่าเป็นการสร้างพฤติกรรมในการทำตามกฎที่กำหนดไว้ โดยกลุ่มของวัฒนธรรมตามเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล ทั้งที่ไม่มีรูปแบบวัฒนธรรมลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือรูปแบบรวมทั้งหมดในวิธีการฝึกวินัยให้แก่เด็กตั้งนั้นวิธีฝึกฝนวินัยของเด็กในวัฒนธรรมกลุ่มหนึ่งๆ นั้นจะแปรผันไปอย่างกว้างขวางมากถึงแม้ว่าจะมีวัตถุประสงค์เดียวกันก็ตาม คือ สอนให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นไปตามมาตรฐาน ของสังคมตามลักษณะบุคลิกภาพของเด็กแต่ละบุคคลได้อย่างไร

ปัจจุบันนี้เชื่อว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เป็นผลมาจากการที่เด็กได้รับการฝึกฝนมากกว่าความประพฤติชั่วมาแต่กำเนิด ข้อความนี้นำมาซึ่งความขัดแย้งกัน สปอค (Spock) อธิบายไว้ว่า บางคนเชื่อว่าการสร้างเด็กนั้นมี 2 วิธี คือ (Spock อ้างถึงใน Hurlock, 1984)

1. ตามใจมากเกินไป (Overpermissiveness)
2. กวดขันและลงโทษ (Stunness and punishment)

ซึ่งทั้ง 2 วิธีนี้ เป็นวิธีที่ไม่ให้ผลดีกับเด็ก หรือในอีกความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันนี้ได้แบ่งความหมายของคำว่าวินัยไว้ดังนี้

1. ความหมายทางลบ (Negative) วินัย หมายถึง การควบคุมโดยผู้มีอำนาจภายนอกในการตัดสินอย่างไม่มีเหตุผลเป็นรูปแบบข้อบังคับที่ไม่น่าพอใจ หรือวิธีการที่เจ็บปวดหรือการลงโทษ ซึ่งการลงโทษมักเป็นจุดอ่อนของแนวโน้มของการกระทำของแต่ละบุคคลในการสร้างความไม่พอใจให้กับบุคคล เป็นที่เชื่อถือได้ว่าจะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เลวมากกว่าพฤติกรรมที่ควรยอมรับ

2. ความหมายทางบวก (Positive) วินัย หมายถึง ภาวะการเจริญเติบโตภายใน คือ วินัยในตนเองและการควบคุมตนเอง หรืออีกนัยหนึ่งวินัยนั้น มีแรงจูงใจจากภายใน การไม่มีวินัยทำให้บุคคลขาดวุฒิภาวะ ส่วนการมีวินัยจะกระตุ้นให้เกิดวุฒิภาวะในแต่ละบุคคล เพราะหน้าที่ของวินัยคือ สอนให้ยอมรับความต้องการ และช่วยชี้แนวทางให้เด็กใช้พลังไปในแนวทางที่เป็นประโยชน์และสังคมยอมรับ การมีวินัยในตนเองนี้จะช่วยให้เด็กบรรลุเป้าหมายได้มากกว่าเด็กที่ขาดวินัย

ประเภทของระเบียบวินัย

หน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529) ได้กล่าวถึงการปลูกฝัง และสร้างเสริมค่านิยมพื้นฐานการมีระเบียบวินัย และการเคารพกฎหมายไว้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน
2. การมีระเบียบวินัยในสังคม
3. การมีระเบียบวินัยในที่อยู่อาศัย

ชาญชัย อินทรประวัติ (2521) พันธ์ หันนาคินทร์ (2524) และหวน พินทุพันธ์ (2528) กล่าวถึงวินัยและประเภทของวินัยนักศึกษาไว้ตรงกันว่ามี 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. ประเภทเฉียบขาดวินัยประเภทนี้มีลักษณะคล้ายวินัยทหาร ข้อห้ามหรือข้อบังคับต่างๆ กำหนดขึ้นจากครูอาจารย์โดยเชื่อว่าเป็นความประพฤติมาตรฐานที่นักศึกษาต้องประพฤติปฏิบัติตามจะได้นิสัยดี และประพฤติตัวดีไปในภายหน้า นักศึกษาจะเห็นด้วยหรือไม่ไม่ใช่สิ่งสำคัญ หากฝ่าฝืนจะมีโทษ

2. ประเภทสอดคล้องกับความรู้สึกของนักศึกษา วินัยประเภทนี้กำหนดขึ้นตามความรู้สึกและความสนใจของนักศึกษา โดยครูอาจารย์เชื่อว่าถ้านักศึกษาประพฤติ ไปตาม ที่ตนรู้สึก และสนใจแล้วจะไม่เกิดปัญหา คือ ได้รับความร่วมมือในการปฏิบัติสูง การค้นหาความรู้สึก และความสนใจของนักศึกษามาประกอบการกำหนดวินัยนักศึกษา จึงเป็นเรื่องสำคัญแม้จะไม่เอาความรู้สึกทั้งหมด ของนักศึกษามากำหนดก็ตาม ครูอาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ร่วม ในการกำหนดวินัยนักศึกษาที่ตนต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเชื่อว่า จะแก้ปัญหาบางประการได้ดีกว่า

3. ประเภทสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา วินัยประเภทนี้เกิดจากความรับผิดชอบของนักศึกษาและด้วยเกียรติของนักศึกษาเอง ซึ่งครูอาจารย์เชื่อว่า วินัยจะมีคุณค่าถ้านักศึกษาได้กำหนดความประพฤติ ที่เขาเชื่อว่ากระทำแล้วจะช่วยให้ตนเองเป็นคนดี มีความรู้สึกเป็นเกียรติและรับผิดชอบในการประพฤติปฏิบัติตนสูง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึง ประเภทของระเบียบวินัยไว้ในเอกสารเสริมความรู้สำหรับครูอาจารย์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย จริยศึกษา (2528) ดังนี้

1. ระเบียบวินัยภายนอก ได้แก่
 - 1.1 การรักษาระเบียบวินัยในการบริโภค
 - 1.2 การรักษาระเบียบวินัยในการอุปโภค

- 1.3 การรักษาระเบียบวินัยต่อสถานที่
- 1.4 การรักษาระเบียบวินัยในการปกครอง

2. ระเบียบวินัยภายใน ได้แก่

- 2.1 ระเบียบท่วงที
- 2.2 ระเบียบกิริยา
- 2.3 ระเบียบวาจา
- 2.4 ระเบียบใจ

จากความหมายและประเภทของวินัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น อาจกล่าวโดยรวมได้ว่า ระเบียบวินัย คือ แบบแผน กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติ คนที่มีระเบียบวินัยเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแบบแผนกฎเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคมนั้นได้ โดยอาจใช้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับเป็นเครื่องกำหนดให้ทำตาม ซึ่งเรียกว่า เป็นระเบียบวินัยภายนอก หรืออาจจะปฏิบัติเพราะตระหนักถึงความถูกต้องเหมาะสมดั่งงามด้วยตัวของตัวเอง แม้บางอย่างจะไม่ได้กำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับก็ตาม ซึ่งเรียกว่าระเบียบวินัยในตนเอง ดังต่อไปนี้

1. การตั้งใจทำงาน หมายถึง การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จและงานที่ทำนั้นมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เช่น การไม่เล่นในเวลาทำงาน ไม่พูดเสียงดังขัดจังหวะเวลา คุณครูสอนหรืออธิบาย การมีสมาธิในการเรียน การตั้งใจเรียน การไม่แสดงกิริยาที่ไม่สุภาพ

2. การเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น หมายถึง การกระทำที่อยู่ภายใต้ขอบเขตสิทธิของตนเองและไม่ก้าวล่วงสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น เช่น การไม่หยิบของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่พูดนินทาผู้อื่น การไม่พูดเยาะเย้ยผู้อื่น ไม่พูดประชดผู้อื่น ไม่ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ไม่กล่าววาจาข่มขู่ผู้อื่น ไม่กลั่นแกล้งผู้อื่น การไม่ทำลายทรัพย์สินผู้อื่น และไม่ลักขโมยของผู้อื่น

3. การตรงต่อเวลา หมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามเวลาที่กำหนด เช่น การตื่นนอน การเข้านอน การรับประทานอาหารเช้า การเข้าแถว การส่งงาน การไปโรงเรียน การเข้าห้องเรียน การกลับบ้าน การนัดพบผู้อื่น เป็นต้น

4. การปฏิบัติตนตามระเบียบของสังคม หมายถึง การปฏิบัติตนตามระเบียบ ที่ตกลงกันไว้ในสังคมนั้นๆ จำแนกออกได้ดังนี้

- 4.1 การปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย เช่น การไม่วิ่งเล่นบนอาคารเรียน การไม่กินขนมในห้องเรียน การให้ความเคารพเชื่อฟังครูอาจารย์ การไม่กล่าววาจาที่ไม่สุภาพ ทรงผมไม่ผิดระเบียบ เครื่องแต่งกายไม่ผิดระเบียบ การห้ามเพื่อนในชั้นไม่ให้

รบกวนหรือขัดขวางการทำงานของผู้อื่น การห้ามปรามเพื่อนไม่ให้พูดหยาบคายกับผู้อื่น ไม่นำงานวิชาอื่นๆ มาทำในชั่วโมงเรียนที่มีการเรียนการสอน ไม่ขีดเขียนฝาผนัง การไม่หนีเรียน การไม่เล่นการพนัน การไม่สูบบุหรี่ เป็นต้น

4.2 การปฏิบัติตนตามระเบียบของบ้าน เช่น การทำความสะอาดห้องนอน การจัดที่นอนให้เป็นระเบียบ การรับประทานอาหารเช้าตรงเวลา การล้างจาน การซักผ้า ของตนเอง การอาบน้ำ การต้อนรับแขก การรับโทรศัพท์ การพูดจาไพเราะ เป็นต้น

4.3 การปฏิบัติตนตามระเบียบของชุมชน เช่น การทิ้งขยะให้เป็นที่ การข้ามถนนโดยใช้ทางข้ามหรือสะพานลอยเดินข้าม การแนะนำให้เพื่อนปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษา การไม่เสพสารเสพติดต่าง ๆ การมีน้ำใจต่อชุมชน การช่วยเหลือผู้อื่น การเก็บภาชนะหลังจากรับประทานเสร็จแล้ว การให้ความร่วมมือกับหมู่คณะ การไม่นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในมหาวิทยาลัย การเอาใจเปรียบจากเพื่อนนักศึกษา เป็นต้น

และจากความหมายต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้นำมาสรุปเป็นความหมายของความมีระเบียบวินัยในตนเองว่า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกตามแบบแผนที่ได้กำหนดหรือตกลงกันไว้ เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. พฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย
2. พฤติกรรมที่พึงประสงค์

ความสำคัญของวินัย

วินัยเป็นสิ่งที่ช่วยแนะแนวความประพฤติของเด็ก การฝึกวินัยจะเป็นการช่วยให้เด็กได้กระทำสิ่งต่างๆ โดยคำนึงถึงตนเองและผู้อื่นด้วย เด็กจำเป็นจะต้องได้รับการช่วยเหลือในการสร้างควมมีวินัยให้เกิดได้ด้วยตนเองมากกว่าแรงบังคับภายนอก เป็นการช่วยให้เขากระทำในสิ่งที่สังคมยอมรับเพื่อมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่นด้วยความพึงพอใจ

การสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย

การสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้แก่เด็กนั้น ควรเริ่มจากครอบครัว ผู้ที่มีอิทธิพลในการสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยก็คือ พ่อและแม่ พ่อแม่จะต้องมีความเข้าใจและชี้แจงเหตุผลให้แก่เด็ก การกระทำต่างๆ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ลูกและมีเหตุผลพอเพียง เพื่อให้เด็กมีความเชื่อถือ บรรยากาศในบ้านจะทำให้เด็กเกิดความมีระเบียบวินัย พ่อแม่จะต้องสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับลูก และต้องยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตัวเอง ซึ่งสุชาและสุรางค์ จันทน์เอม (2518) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า ผู้ใหญ่จะต้องสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีกับเด็ก ไม่ควรจะบังคับขู่เข็ญให้เด็กทำตามกฎข้อบังคับที่วางไว้ การให้เด็กทำอะไรสักอย่างหนึ่งควรจะให้คำแนะนำและชี้แจงแต่โดยดี เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งนั้นอย่างแจ่มแจ้งและควร

ยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเองไม่ควรควบคุมเด็กอยู่ตลอดเวลา ผู้ใหญ่ควรส่งเสริมให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ที่เขาสามารถทำได้ ไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกินกำลังของเด็ก และควรพยายามอธิบายสิ่งต่างๆ ที่เด็กให้ ความสนใจหรือมีข้อคำถามโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรับฟังเหตุผลต่างๆ ของเด็กให้ความนับถือในตัวเด็ก ควรปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง นอกจากนี้ควรยกย่อง หรือให้คำชมเชยแก่เด็กเพื่อเป็นการส่งเสริมให้กำลังใจ และแสดงความพอใจต่อการกระทำของเด็ก ผู้ใหญ่ต้องเป็นคนที่มีความรู้และคงสันคงว่า สามารถอธิบายเหตุผลต่างๆ ให้เกิดความเข้าใจก่อนจะให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามการลงโทษควรลงโทษด้วยเหตุผลอย่าใช้อารมณ์สำหรับในต่างประเทศ ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการฝึกวินัยในเด็ก ได้แก่ การศึกษาของ ฮอฟฟ์แมน (Hoffman, 1970) ได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล จะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยโดยวิธีการปล่อยปละละเลยและการรวมอำนาจ

สำหรับในมหาวิทยาลัยนั้น ครูอาจารย์เป็นผู้ให้ความรู้และฝึกอบรมการมีระเบียบวินัยให้แก่นักศึกษา นอกจากนี้นักศึกษายังต้องพบกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ได้แก่ สภาพห้องเรียน ระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย ลักษณะการอบรมสั่งสอนของครูอาจารย์ รวมทั้งเพื่อนนักศึกษาประสบการณ์ที่นักศึกษาแต่ละคนได้รับขณะอยู่ในมหาวิทยาลัย การเรียนรู้วิชาการ การเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย คำอบรมสั่งสอนและกิจกรรมต่างๆ ทางสังคม ตลอดจนความสำเร็จ ความภาคภูมิใจ หรือความล้มเหลวผิดหวังในการเรียน การทำงานเป็นหมู่คณะ การทำงานร่วมกับคนอื่นและการเข้าสังคมต่างๆ ล้วนมีอิทธิพลในการกำหนดลักษณะนิสัย และแบบแผนของพฤติกรรมต่างๆ แก่เด็กทั้งสิ้น

การสร้างวินัยในมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากวินัยนับเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ทางสังคมในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ครูอาจารย์จะต้องเป็น ผู้คอยแนะนำแนวทางการสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา เพราะวินัยเกิดจากรากฐานของประสบการณ์ในการเรียนรู้กับสภาพสิ่งแวดล้อม วินัยควรมีทั้งส่งเสริม ป้องกัน และปราบปราม โดยมีความต่อเนื่องและจริงจัง อีกทั้งต้องปรับสภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปในทางส่งเสริมวินัยด้วย วินัยเกิดขึ้นด้วยแรงจูงใจและแรงบังคับเกิดด้วยความสมัครใจ การรักษาวินัยเป็นการควบคุมและส่งเสริมความประพฤติของคนในสังคม ให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสังคม นอกจากนี้ยังเป็นการปลูกฝังเจตคติ พฤติกรรมการฝึกฝนจิตใจให้เป็นผู้มีจิตสำนึกในการมีวินัยในตนเอง (ประวิณ ฤ นคร, 2527) การสร้างเสริมให้เกิดพฤติกรรมการมีระเบียบวินัย นับว่าเป็นการรักษาวินัยที่ดีที่สุด เพราะเป็นการทำให้ประพฤติดีด้วย ความสำนึกในความดีที่เป็นสิ่งประกันความประพฤติชั่ว โดยทำความเข้าใจและศึกษาวินัย ที่กำหนดขึ้นให้เข้าใจอย่างชัดเจน และสร้างเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานตระหนักถึงความสำคัญของวินัยว่า เป็นมาตรการที่

จะช่วยให้การทำงานร่วมกันนั้นเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และก่อให้เกิดผลดีต่อส่วนร่วม (พินัส หันนาคินท์, 2526)

อย่างไรก็ตาม การสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยโดยการออกระเบียบที่ดีจะต้องอาศัยพัฒนาการของนักศึกษาเป็นระเบียบที่เด็กสามารถปฏิบัติตามได้ และเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงครูอาจารย์ต้องมีสติ มีอารมณ์ดี เป็นกันเองกับนักศึกษา ยอมรับในความสามารถของนักศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดบรรยากาศของการสร้างเสริมวินัยอันได้แก่ การมองโลกในแง่ดี เคารพกฎเกณฑ์ มีความไว้วางใจ สนใจและเอาใจใส่ คุณสมบัติเหล่านี้ ควรเป็นหลักของครูอาจารย์เพื่อสร้างเสริมวินัยให้เกิดขึ้น และเป็นพื้นฐานแห่งความสำเร็จ ในการมีสัมพันธภาพของบุคคล (Purkey and Strahan. 1986 อ้างถึงใน Schmidt, 1989) วินัยที่ดีนั้นจะต้องเกิดจากสัมพันธภาพ ที่สอดคล้องกันระหว่างครูอาจารย์และนักศึกษา ซึ่งเป็นเหตุผลที่จะสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย การสร้างวินัยควรให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบ โดยที่นักศึกษาได้เข้าใจเหตุผล และเห็นดีเห็นงามจากการปฏิบัติตามระเบียบนั้น อย่าให้นักศึกษารู้สึกว่าถูกบังคับ วินัยที่ดีไม่เพียงให้ผลในทันทีเท่านั้น แต่ต้องให้เป็นนิสัย ที่ต่อเนื่องไปและสนับสนุนทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนด้วย (Phillips and Weiner, 1972)

การศึกษาเกี่ยวกับการสร้างเสริมระเบียบวินัยในชั้นเรียน ของเด็กวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่นนั้นได้มีการทดลองสอนในลักษณะต่างๆ ได้แก่ การใช้วิธีกลุ่มสัมพันธ์และการใช้กิจกรรมกลุ่มการควบคุมคุณภาพ เป็นต้น ดังเช่น การทดลองสอนความมีระเบียบวินัยแก่เด็กที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ของ บุญยงค์ นิสมาวาณิชย์ (2525) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่า วิธีกลุ่มสัมพันธ์เป็นวิธีที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติเกี่ยวกับความเข้าใจ และทัศนคติเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยมากกว่าวิธีการสอนแบบธรรมดาหรือไม่ และส่งผลมากที่สุดที่ระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของกลุ่มตัวอย่างในระดับใด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 90 คน ที่ได้รับการทดลองด้วยเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางสติปัญญา ตามแนวคิดของพือาเจท์แล้วแบ่งระดับพัฒนาการทางสติปัญญาเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นก้าวไปสู่ขั้นรูปธรรม และชั้นก้าวไปสู่นามธรรม จากนั้นแบ่งเข้ากลุ่มสอนโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มสอนแบบธรรมดา และกลุ่มควบคุมเครื่องมือที่ใช้ คือ เครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางสติปัญญาตามแนวคิดของพือาเจท์ แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องความมีระเบียบวินัย แบบทดสอบวัดทัศนคติต่อการแสดงความมีระเบียบวินัย และโครงการสอนเรื่องความมีระเบียบวินัยโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ และกลุ่มที่สอนแบบธรรมดา มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความมีระเบียบวินัยเพิ่มขึ้นจากเดิม และกลุ่มที่สอนโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ มีทัศนคติต่อการแสดงความมีระเบียบวินัยดีกว่ากลุ่ม ที่สอนแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีทัศนคติต่อการแสดงความมีระเบียบวินัย มีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องความมีระเบียบวินัยไม่แตกต่างจากกลุ่มที่สอนแบบธรรมดา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มที่สอนโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์มีความคงทนของการเรียนรู้ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัย ส่วนกลุ่มที่สอนแบบธรรมดาไม่มีความคงทนของการเรียนรู้

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครว่าด้วยระเบียบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบ เครื่องหมายและเครื่องแต่งกายนักศึกษาฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ (๒) และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ และโดยมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยระเบียบเครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“นักศึกษา” หมายความว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“ส่วนราชการ” หมายความว่า คณะ สถาบัน วิทยาลัย หรือส่วนราชการที่เรียกชื่อ อยู่อื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน และให้หมายรวมถึงวิทยาเขต ในสังกัดที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๔ เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษาตามข้อบังคับนี้ให้ใช้ บังคับกับผู้ที่เป็นนักศึกษาปัจจุบัน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีภาคสมทบหรือภาคพิเศษ และนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีสามารถใช้เครื่องแบบ เครื่องหมายหรือเครื่องแต่งกายแบบปกติ ตามข้อบังคับนี้หรือแต่งกายสุภาพก็ได้

ข้อ ๕ เครื่องแต่งกาย แบบปกติ

ก นักศึกษาชาย ให้มีลักษณะดังนี้

(๑) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงข้อศอก ปลายแขนปล่อยตรงไม่ผ่าปลายแขน หรือแขนยาวถึงข้อมือไม่พับปลายแขนไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ไม่บางเกินสมควร ผ่าอกตรงโดยตลอดติดกระดุม ๕ เม็ดมีกระเป๋าคาดพอเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย ตัวเสื้อมี ความยาวเพียงพอสำหรับให้กางเกงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงให้เรียบร้อย

(๒) กางเกงขายาว แบบสากลทรงสุภาพ ไม่รัดรูป มีหูเข็มขัด เย็บด้วยผ้าสีเดียวกับกางเกง ไม่พับปลายขา ฝ้านเนื้อเรียบไม่มีลวดลาย สีกรมท่า สีดำ หรือสีเทาเข้ม

(๓) เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีเงิน มีลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย มีปลอกสีเดียวกับเข็มขัด สำหรับสอดปลายเข็มขัด

(๔) รองเท้าสีดำ หรือสีที่กลมกลืนกับรองเท้า ไม่มีลวดลาย

(๕) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

ข นักศึกษาหญิง ให้มีลักษณะดังนี้

(๑) เสื้อเชิ้ตสีขาว ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ไม่บางเกินสมควร ผ่าอกตรงโดยตลอด แขนสั้นเพียงข้อศอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลายแขน ติดกระดุม สีเงินลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กระโปรงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงให้เรียบร้อย

(๒) เข็มกลัดเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย กลัดบนอกเสื้อเบื้องซ้าย

(๓) กระโปรงทรงตรง เอวสูง ด้านหลังผ่าป้ายแบบสุภาพ ไม่รัดรูป ยาวเสมอกว่า ฝ้านเนื้อเรียบไม่มีลวดลาย สีกรมท่า สีดำ หรือสีเทาเข้ม

(๔) เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีเงิน มีลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย มีปลอกสีเดียวกับเข็มขัด สำหรับสอดปลายเข็มขัด

(๕) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

ข้อ ๖ เครื่องแต่งกายชุดปฏิบัติการหรือชุดกีฬา ให้เป็นไปตามที่ส่วนราชการกำหนด

ข้อ ๗ เครื่องแต่งกายในงานพิธี

ก. นักศึกษาชาย ให้มีลักษณะดังนี้

(๑) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวถึงข้อมือ ไม่พับปลายแขนไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ผ่าอกตรงโดยตลอด ติดกระดุม ๕ เม็ด มีกระเป๋ายาวพอเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้ายตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กางเกงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกง ให้เรียบร้อย

(๒) เนคไทสีม่วงเข้ม กัดเข็มตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย

(๓) กางเกงขายาวแบบสากลทรงสุภาพ เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายแบบปกติ สีกรมท่า หรือ สีตามที่ส่วนราชการกำหนด

(๔) เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีเงินมีลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย มีปลอกสีเดียวกับเข็มขัดสำหรับสอดปลายเข็มขัด

(๕) ถุงเท้าสีดำ ไม่มีลวดลาย

(๖) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

ข. นักศึกษาหญิง ให้มีลักษณะดังนี้

(๑) เสื้อเชิ้ตสีขาว ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ไม่บางเกินสมควร ผ่าอกตรงโดยตลอด แขนสั้นเพียงข้อศอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลายแขน ติดกระดุมสีเงินลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย และกั๊ตกระดุมคอเสื้อ ตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กระโปรงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงให้เรียบร้อย

(๒) เข็มกั๊ตเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย กั๊ตบนอกเสื้อเบื้องซ้าย

(๓) กระโปรงทรงตรง เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายแบบปกติ สีกรมท่า หรือสีตามที่ ส่วนราชการกำหนด

(๔) เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีเงินมีลายดุนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย มีปลอกสีเดียวกับเข็มขัดสำหรับสอดปลายเข็มขัด

(๕) ถุงน่องสีเนื้อ ไม่มีลวดลาย

(๖) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

ข้อ ๘ เครื่องแต่งกายในงานพิธีพระราชทานปริญญาบัตร

ก. บัณฑิตที่เป็นข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ

(๑) แต่งกายชุดเครื่องแบบข้าราชการ ปกติขาว หรือเครื่องแบบพนักงานของรัฐ

(๒) บัณฑิตที่รับราชการทหาร ตำรวจ ให้แต่งกายตามที่ต้นสังกัดกำหนด

(๓) สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

ข. บัณฑิตชายที่ไม่ได้เป็นข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐ

(๑) เสื้อราชปะแตนสีขาว

(๒) กางเกงขายาวสีขาว แบบสากลทรงสุภาพ

(๓) มีแผงคอ ตามแบบที่ กำหนดระดับเข็มตราสัญลักษณ์ มหาวิทยาลัยสีเงินสูง ๓.๕ เซ็นติเมตร ทับบนแผงคอทั้งสองข้าง

(๔) กระดุมเสื้อสีเงินลายคูนนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย

(๕) ถุงเท้าสีดำ ไม่มีลวดลาย

(๖) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(๗) สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

ค. บัณฑิตหญิงที่ไม่ได้เป็นข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐ

(๑) ให้แต่งกายเช่นเดียวกับการแต่งกายในงานพิธี

(๒) สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกายของบัณฑิตหญิงมีกรรม

๑) เสื้อสีขาวเกลี้ยง ไม่บางเกินสมควร ผ่าอกตลอด ตัวเสื้อมีคอกลมท่อนแขน ปล่อย ธรรมดาแบบแขนเขี้ยว เวลาสวมให้ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกระโปรง

๒) กระโปรงแบบสุภาพ สีกรมท่า ไม่มีลวดลาย ไม่รัดรูป ความยาว ต่ำกว่าเข่า ๓ นิ้ว ชายเสมอกัน

๓) ถุงน่องสีเนื้อ ไม่มีลวดลาย

๔) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

๕) สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

ข้อ ๙ ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วย ตราสัญลักษณ์

ข้อ ๑๐ ให้ใช้ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ประกอบเครื่องแต่งกายนักศึกษาทั้งชายและหญิง ดังต่อไปนี้

(๑) เข็มตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย นักศึกษาหญิงใช้กัลปังหอกเสื้อเบื้องซ้ายให้มีขนาด และสีดังนี้

๑) ความสูงของตราสัญลักษณ์ ๓.๕ เซ็นติเมตร

๒) ตราสัญลักษณ์ มหาวิทยาลัยทำด้วยโลหะลายดุนนูนรูปสี่ทอง ส่วนพื้นของ พระราชลัญจกรและดอกบัวลงยาสีน้ำเงิน ส่วนพื้นของชื่อมหาวิทยาลัยลงยาสีขาว

(๒) เข็มกลัดเนคไท ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยทำด้วยโลหะลายดุนนูนรูปสี่ทอง ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑.๙ เซ็นติเมตร

(๓) หัวเข็มขัดตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ทำด้วยโลหะชุบสีเงิน เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง ๔.๕ เซ็นติ เมตร ยาว ๔.๘ เซ็นติเมตร ภายในสี่เหลี่ยมเป็นตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยลายดุนนูน

(๔) กระดุมเสื้อนักศึกษาหญิง ทำด้วยโลหะชุบสีเงินขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑.๘ เซ็นติเมตร มีลักษณะกลมมนขอบเกลี้ยง ภายในเป็นตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยลายดุนนูน

(๕) แฉกคอบัณฑิตชาย มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ปลายแหลม พื้นแฉกทำ ด้วยผ้าสักหลาดสีม่วงเข้ม กว้าง ๔ เซ็นติเมตร ตรงกลางผ้าสักหลาดมีแถบทองกว้าง ๑ เซ็นติเมตรที่ริมแถบทองทั้งสองข้าง มีเส้นไหมกลม สีตามสาขาวิชา กว้าง ๐.๓ เซ็นติเมตร ประดับเข็มตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยสีเงิน สูง ๓.๕ เซ็นติเมตร ทับบนแฉกทั้งสองข้าง

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรีพ.ศ. 2550

โดยที่เห็นสมควรวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ให้เป็นไป อย่างมีคุณภาพได้มาตรฐานสอดคล้องกับประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 17 (2) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 สภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการประชุมครั้งที่ 4/2550 เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 จึงออกข้อบังคับ ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2550”

ข้อ 2 ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“คณะ” หมายความว่า คณะในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“คณบดี” หมายความว่า ผู้อำนวยการวิทยาลัย

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ที่เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“กรรมการคณะ” หมายความว่า คณะกรรมการประจำคณะ หรือคณะกรรมการประจำวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

“สาขาวิชา” หมายความว่า สาขาวิชาต่าง ๆ ที่จัดสอนในคณะหรือวิทยาลัย

“หัวหน้าสาขาวิชา” หมายความว่า หัวหน้าสาขาวิชาหัวหน้าภาควิชาที่รับผิดชอบงานของสาขาวิชาหรือภาควิชาในคณะหรือวิทยาลัย

“แผนการเรียน” หมายความว่า แผนการจัดการเรียนในแต่ละภาคการศึกษาของ แต่ละหลักสูตร ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากมหาวิทยาลัยตามระยะเวลาและรายวิชาที่กำหนด การจัดการเรียนจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการประจำคณะ

“อาจารย์ที่ปรึกษา” หมายความว่า อาจารย์ประจำในคณะหรือวิทยาลัย ซึ่งคณบดีหรือผู้อำนวยการวิทยาลัยแต่งตั้งและมอบหมายให้ทำหน้าที่แนะนำ ปรึกษาการศึกษา ตักเตือน และดูแลความประพฤติ ตลอดจนรับผิดชอบในการลงทะเบียนเรียนรายวิชาและติดตามผลการศึกษาของนักศึกษา

“อาจารย์ผู้สอน” หมายความว่า อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษที่รับผิดชอบสอนรายวิชาในระดับปริญญาตรี

ข้อ 4 ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้ และให้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาด หรือตีความตลอดจนออกประกาศ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ ทั้งนี้ คำวินิจฉัยให้ถือเป็นที่สุด

ระบบการศึกษา

ข้อ 5 ปีการศึกษา ให้เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายนของทุกปี และสิ้นสุดลงในวันที่ 31 พฤษภาคมของปีถัดไป

ข้อ 6 ระบบการศึกษา

(1) มหาวิทยาลัยจัดการศึกษา โดยการประสานงานด้านวิชาการระหว่างคณะ หรือ สาขาวิชาต่าง ๆ คณะใดหรือสาขาวิชาใดซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับวิชาการด้านใดให้จัดการศึกษาในวิชาการด้านนั้นแก่นักศึกษาทุกคนทั้งมหาวิทยาลัย

(2) การศึกษาในมหาวิทยาลัย ใช้ระบบทวิภาค (Semester Basis) โดยแบ่งเวลาศึกษาในปีการศึกษาหนึ่งๆ ออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ ซึ่งเป็นภาคการศึกษาบังคับ คือ

(ก) ภาคการศึกษาที่หนึ่ง (First Semester) ตั้งแต่วันจันทร์แรกของเดือนมิถุนายน เป็นต้นไปเป็นเวลา 16 สัปดาห์รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย

(ข) ภาคการศึกษาที่สอง (Second Semester) ตั้งแต่วันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายน เป็นต้นไป เป็นเวลา 16 สัปดาห์รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วยทั้งนี้ เว้นแต่ มหาวิทยาลัยจะกำหนดเป็นอย่างอื่น และมหาวิทยาลัยอาจเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน (Summer Session) ซึ่งเป็นภาคการศึกษาที่ไม่บังคับ ใช้เวลาศึกษา 8 สัปดาห์ รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย โดยให้เพิ่มชั่วโมงการศึกษาในแต่ละรายวิชาให้เท่ากับภาคการศึกษาปกติ

(3) สาขาวิชาต่างๆ จัดสอนรายวิชาที่อยู่ในความรับผิดชอบตามข้อกำหนดของหลักสูตรรายวิชาหนึ่งๆ กำหนดปริมาณการศึกษาเป็นจำนวนหน่วยกิต และสอนรายวิชานั้นๆ ในเวลาหนึ่งภาคการศึกษา

(4) หน่วยกิต หมายถึง หน่วยที่ใช้แสดงปริมาณการศึกษา ในแต่ละรายวิชาจะมีจำนวนหน่วยกิตกำหนดไว้ ตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(ก) รายวิชาทฤษฎีที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปรายปัญหาไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

(ข) รายวิชาภาคปฏิบัติที่ใช้เวลาฝึก หรือทดลองไม่น้อยกว่า 30 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

(ค) การฝึกงาน หรือการฝึกภาคสนามที่ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 45 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

(ง) การทำโครงการหรือกิจกรรมการเรียนรู้อื่นใดตามที่ได้รับมอบหมายที่ใช้เวลาทำโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ ไม่น้อยกว่า 45 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ ให้มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

(5) รายวิชาหนึ่งๆ ประกอบด้วย รหัสประจำรายวิชา ชื่อเต็มของรายวิชาจำนวนหน่วยกิตและคำอธิบายรายวิชาที่จะสอนในรายวิชานั้นๆ

(6) ในแต่ละรายวิชา ถ้านักศึกษามีเวลาศึกษาไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาศึกษา จะไม่มีสิทธิสอบในรายวิชานั้นเว้นแต่เหตุสุดวิสัย และจะได้รับอนุญาตจากคณบดีเป็นกรณีพิเศษ

(7) รายละเอียดของจำนวนหน่วยกิตรวมและระยะเวลาการศึกษา ซึ่งนับจากวันที่เปิดภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรนั้น ๆ มีดังนี้

(ก) หลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 120

หน่วยกิตใช้เวลาศึกษาไม่เกิน 8 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และไม่เกิน 12 ปีการศึกษาสำหรับการลงทะเบียนเรียนไม่เต็มเวลา (ภาคสมทบ)

(ข) หลักสูตรปริญญาตรี (5 ปี) ให้มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 150 หน่วยกิต เวลาศึกษาไม่เกิน 10 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และ ไม่เกิน 15 ปีการศึกษาสำหรับการลงทะเบียนเรียนไม่เต็มเวลา (ภาคสมทบ)

(ค) หลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) ให้มีจำนวนหน่วยกิตรวมไม่น้อยกว่า 72 หน่วยกิตเวลาศึกษาไม่ เกิน 4 ปีการศึกษา สำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา และไม่เกิน 6 ปีการศึกษาสำหรับการลงทะเบียนเรียนไม่เต็มเวลา

หมวด 2

การรับเข้าศึกษา

ข้อ 7 ลักษณะและคุณสมบัติของผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษา ผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยจะต้องมีลักษณะและคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นผู้ไม่มีโรคติดต่อร้ายแรง โรคที่สังคมรังเกียจ หรือโรคที่จะเป็นอุปสรรค
- (2) ต่อการศึกษา
- (2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียอย่างร้ายแรง

(3) เป็นผู้ที่มิควมวุฒิการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ข้อ 8 การคัดเลือกผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษา ให้เป็นไปตามข้อประกาศการคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ซึ่งมหาวิทยาลัยจะได้ประกาศให้ทราบเป็นคราวๆ ไป

หมวด 3

การขึ้นทะเบียน และการลงทะเบียนเรียน

ข้อ 9 การขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา

(1) ผู้ได้รับการคัดเลือกจะมีสภาพเป็นนักศึกษา ต่อเมื่อได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในการขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา ผู้ได้รับการคัดเลือกจะต้องนำหลักฐานต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัย กำหนด ไปรายงานตัวต่อมหาวิทยาลัย

(2) ผู้ได้รับการคัดเลือกต้องขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาด้วยตนเอง พร้อมทั้งชำระเงิน ค่าธรรมเนียมต่างๆ ตามวัน เวลาและสถานที่ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด สำหรับภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่างๆ ไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิต มิฉะนั้น จะถือว่าพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

(3) นักศึกษาต้องมีบัตรประจำตัวนักศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งออกให้โดยสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน

(4) นักศึกษาแต่ละคนมีอาจารย์ที่ปรึกษา ตามที่คณะแต่งตั้ง

ข้อ 10 การลงทะเบียนเรียนรายวิชา

(1) มหาวิทยาลัยจะจัดให้มีการลงทะเบียนเรียนในรายวิชาต่างๆ ในแต่ละภาคการศึกษาให้เสร็จก่อนวันเปิดภาคการศึกษานั้นๆ

(2) ในกรณีที่มีเหตุอันควร คณะอาจประกาศงดการเรียนการสอนรายวิชาใด หรือจำกัดจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาใดก็ได้

(3) การงดการเรียนการสอนรายวิชา ที่มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนไปบ้างแล้ว จะต้องกระทำภายใน 2 สัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติ หรือภายในสัปดาห์แรก นับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน

ข้อ 11 การลงทะเบียนเรียน ให้กระทำตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) ในแต่ละภาคการศึกษาปกติ นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนไม่น้อยกว่า 9 หน่วยกิตและไม่เกิน 22 หน่วยกิต สำหรับภาคการศึกษาฤดูร้อน นักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนได้ไม่เกิน 9 หน่วยกิต

(2) การลงทะเบียนเรียนเกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 11(1) จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุญาตจากคณบดี แต่ต้องไม่เกิน 25 หน่วยกิต ในภาคการศึกษาใดภาคการศึกษาหนึ่งเพียงภาคการศึกษาเดียว การกำหนดจำนวนหน่วยกิตชั้นสูง ในการลงทะเบียนเรียนดังกล่าวข้างต้น ไม่รวมถึงรายวิชาเสริมหลักสูตรซึ่งไม่นับหน่วยกิต ม.น. (AU) การลงทะเบียนเรียนต่ำกว่า ที่กำหนดไว้ในภาคการศึกษาปกติ (9 หน่วยกิต) จะกระทำได้อีกเฉพาะกรณีเจ็บป่วยหรือมีเหตุอื่น ๆ ที่จะเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา และได้รับอนุญาตจากมหาวิทยาลัยเว้นแต่เป็นภาคการศึกษาที่มีการฝึกงานหรือการฝึกภาคสนาม หรือภาคการศึกษาสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษา

(3) นักศึกษาต้องรับผิดชอบต่อการลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่างๆ ตามวันเวลา และสถานที่ที่มหาวิทยาลัยกำหนด พร้อมทั้งชำระหนี้สินต่างๆ และชำระเงินค่าธรรมเนียมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(4) นักศึกษาที่ได้รับคะแนน ม.ส.(I) ในภาคการศึกษาใด ไม่จำเป็นต้องลงทะเบียนเรียนเพื่อขอเปลี่ยนระดับคะแนน ม.ส. (I) ในภาคการศึกษาต่อไป แต่การขอเปลี่ยนระดับคะแนน ม.ส. (I) ในภาคการศึกษาสุดท้ายของนักศึกษา นักศึกษาต้องขอรักษาสภาพการเป็นนักศึกษา และชำระเงินค่าธรรมเนียมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(5) การลงทะเบียนเรียนรายวิชาต่างๆ ต้องได้รับอนุญาตจากอาจารย์ที่ปรึกษา และหัวหน้าสาขาวิชาที่นักศึกษาสังกัด

(6) สำหรับภาคการศึกษาปกติ นักศึกษาผู้ใดลงทะเบียนหลังวันที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ จะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมเพิ่มเติม (ค่าปรับ) ตามอัตราที่มหาวิทยาลัยกำหนด ทั้งนี้ไม่นับรวมวันหยุดราชการมหาวิทยาลัยจะไม่อนุญาตให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียน เมื่อ พ้นกำหนดระยะเวลา 9 วันทำการ นับจากวันที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาชำระเงินลงทะเบียนไม่ว่ากรณีใดๆ

(7) ในภาคการศึกษาปกติ หากนักศึกษาผู้ใดไม่ลงทะเบียนเรียนด้วยเหตุใดๆ จะต้องทำหนังสือขออนุญาตลาพักการศึกษาต่อคณบดี และจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมเพื่อรักษาสภาพการเป็นนักศึกษาภายใน 30 วัน นับจากวันเปิดภาคการศึกษา หากไม่ปฏิบัติ ดังกล่าว มหาวิทยาลัยจะถอนชื่อนักศึกษาผู้นั้นออกจากทะเบียนนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

(8) สำหรับภาคการศึกษาฤดูร้อน นักศึกษาจะต้องลงทะเบียนเรียนให้เสร็จสิ้นตามวันที่มหาวิทยาลัยกำหนด มิฉะนั้นจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมเพิ่มเติม (ค่าปรับ) ตามอัตราที่มหาวิทยาลัยกำหนด ทั้งนี้ไม่นับรวมวันหยุดราชการไม่ว่ากรณีใดๆ นักศึกษาที่ไม่ลงทะเบียนเรียนภายในระยะเวลา 7 วันทำการนับจากวันที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาชำระเงินลงทะเบียนเรียนสำหรับภาคการศึกษาฤดูร้อน เป็นอันหมดสิทธิเข้าศึกษาในภาคการศึกษาฤดูร้อนนั้นอธิการบดีมีอำนาจออกประกาศเพิ่มเติมสำหรับภาคการศึกษาภาคฤดูร้อนได้

(9) ให้อธิการบดีมีอำนาจอนุมัติ ให้นักศึกษาผู้ใดที่ถูกถอนชื่อออกจากทะเบียนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยตามข้อ 11(7) กลับเข้าเป็นนักศึกษาใหม่ได้เป็นกรณีพิเศษ เมื่อ มีเหตุผลอันสมควร โดยให้ถือระยะเวลาที่ถูกถอนชื่อออกจากทะเบียนนักศึกษาเป็นระยะเวลาพักการศึกษา ทั้งนี้ต้องไม่พ้นกำหนด

ระยะเวลา 1 ปี นับจากวันที่นักศึกษาผู้นั้นถูกถอนชื่อออกจากทะเบียนนักศึกษา ในกรณีเช่นนี้ นักศึกษาจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียม เสมือนเป็นผู้ลาพักการศึกษา รวมทั้ง ค่าธรรมเนียมอื่นๆ ที่ ค้างชำระตามอัตราที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(10) การขอลอณคินเงินค่าธรรมเนียมการลงทะเบียนเรียนรายวิชา ให้เป็นไปตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ 12 การขอเพิ่มและถอนรายวิชา ให้ดำเนินการดังนี้

(1) การขอเพิ่มรายวิชา ต้องกระทำภายใน 2 สัปดาห์แรกของภาคการศึกษาปกติ หรือภายในสัปดาห์แรกของภาคการศึกษาฤดูร้อน

(2) การขอลอณรายวิชา ให้มีผลดังนี้

(ก) ในกรณีที่ขอลอณรายวิชาภายใน 2 สัปดาห์นับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติหรือภายในสัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน รายวิชาที่ขอลอณจะไม่ปรากฏในทะเบียน

(ข) ในกรณีที่ขอลอณรายวิชาหลังจาก 2 สัปดาห์แรก แต่ยังคงอยู่ภายในระยะเวลา 12 สัปดาห์นับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติ หรือหลังจากสัปดาห์แรก แต่ยังคงอยู่ภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์นับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน ให้บันทึกระดับคะแนน W ในรายวิชาที่ขอลอณ และจะไม่ได้รับเงินค่า ลงทะเบียนคืน

(ค) ในกรณีที่ขอลอณรายวิชาเมื่อพ้นระยะเวลา 12 สัปดาห์นับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติ หรือเมื่อพ้นระยะเวลา 6 สัปดาห์นับจากวันเปิดภาคการศึกษา

ถูกรื้อถอน ให้บันทึกระดับคะแนน ต (F) หรือ ม.จ.(U) ในรายวิชาที่ขอลถอน และจะไม่ได้
รับเงินค่าลงทะเบียนคืน

(3) การขอเพิ่มหรือถอนรายวิชา ต้องไม่ขัดต่อการลงทะเบียนเรียนในข้อ 11 (1) และข้อ
11 (2)

ข้อ 13 การศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต ม.น. (AU)

(1) การศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต ม.น. (AU) นี้ เมื่อนักศึกษาได้มีเวลาศึกษาครบ ร้อย
ละ 80 ของเวลาศึกษา ประกอบกับอาจารย์ผู้สอนรายวิชานั้นๆ วินิจฉัยว่าได้ศึกษาด้วยความตั้งใจให้
บันทึกระดับคะแนน ม.น. (AU) ไว้ในระเบียบ หากนักศึกษามีเวลาศึกษาไม่ครบ ร้อยละ 80 ของเวลา
ศึกษา โดยให้อาจารย์ผู้สอนให้ระดับคะแนน ถ (W) ในรายวิชานั้น

(2) หน่วยกิตของรายวิชาที่ศึกษาโดยไม่นับหน่วยกิต ม.น. (AU) จะไม่นับรวม เข้าเป็น
หน่วยกิตสะสมและหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร

(3) นักศึกษาผู้ใดได้ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาใดโดยไม่นับหน่วยกิตแล้วนักศึกษาผู้นั้นจะ
ลงทะเบียนเรียนในรายวิชานั้นซ้ำอีก เพื่อเป็นการนับหน่วยกิตในภายหลังก็ได้

(4) มหาวิทยาลัยอนุมัติให้บุคคลภายนอก ที่ไม่ใช่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัย เข้า
ศึกษาบางรายวิชาเป็นกรณีพิเศษ โดยไม่นับหน่วยกิตได้ แต่บุคคลนั้นจะต้องมีคุณสมบัติและพื้นความรู้
ทางการศึกษาตามที่มหาวิทยาลัยเห็นสมควร และจะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับ หรือระเบียบ หรือ
ประกาศมหาวิทยาลัยว่าด้วยการนั้นๆ เช่นเดียวกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยและจะต้องชำระเงินค่า
ธรรมเนียมในการจัดการศึกษาตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ 14 การเทียบโอนรายวิชา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในระเบียบมหาวิทยาลัย
ว่าด้วยการเทียบโอนผลการเรียน

หมวด 4

การลาของนักศึกษา

ข้อ 15 การลาพักการศึกษา

(1) นักศึกษาอาจยื่นคำร้องต่อคณบดี เพื่อขออนุญาตลาพักการศึกษาได้ไม่เกิน 2 ภาค
การศึกษาปกติ ดังกรณีต่อไปนี้

(ก) ถูกเกณฑ์หรือระดมเข้ารับราชการทหารกองประจำการ

(ข) ได้รับทุนแลกเปลี่ยนนักเรียนระหว่างประเทศหรือทุนอื่นใดซึ่งมหาวิทยาลัยเห็นสมควรสนับสนุน

(ค) ป่วยจนต้องพักรักษาตัวตามคำสั่งแพทย์ เป็นเวลานานเกินกว่าร้อยละ 20 ของเวลาศึกษาในภาคการศึกษาหนึ่งๆ โดยมีใบรับรองแพทย์

(ง) มีความจำเป็นส่วนตัว โดยนักศึกษาผู้นั้นได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยมาแล้ว ไม่น้อยกว่า 1 ภาคการศึกษา

(2) เมื่อนักศึกษามีเหตุสุดวิสัยจำต้องลาพักการศึกษา ให้ยื่นคำร้องต่อคณบดีโดยเร็วที่สุด

(3) ในการลาพักการศึกษา นักศึกษาจะลาพักการศึกษาเกินกว่า 2 ภาคการศึกษาปกติติดต่อกัน หรือในภาคการศึกษาแรกที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย ไม่ได้เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากอธิการบดีเป็นกรณีพิเศษ

(4) นักศึกษาที่ได้รับอนุญาตให้ลาพักการศึกษาแล้ว เมื่อจะกลับเข้าศึกษาจะต้องยื่นคำร้องขอกลับเข้าศึกษาต่อคณบดี ก่อนกำหนดวันลงทะเบียนเรียนของมหาวิทยาลัย ไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์

(5) การลาพักการศึกษาในระหว่างภาคการศึกษา จะมีผลดังต่อไปนี้

(ก) ถ้าวันที่ขอลาพักการศึกษาอยู่ในระหว่าง 2 สัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติ หรือสัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน รายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนทั้งหมดจะไม่ปรากฏในทะเบียน

(ข) ถ้าวันที่ขอลาพักการศึกษาพ้นกำหนด 2 สัปดาห์แรก แต่ยังคงอยู่ใน 12 สัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติ หรือเมื่อพ้นกำหนดสัปดาห์แรก แต่ยังคงอยู่ใน 6 สัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน ให้บันทึกระดับคะแนน ณ (W) ไว้ในทะเบียนสำหรับทุกรายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้นๆ

(ค) ถ้าวันที่ขอลาพักการศึกษาพ้นกำหนด 12 สัปดาห์แรก นับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติหรือ 6 สัปดาห์แรกนับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อนไว้ในทะเบียน. ต(F) หรือม.จ.(U) ไว้ในทะเบียนสำหรับทุกรายวิชา ที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้นๆ เว้นแต่กรณีที่นักศึกษาเจ็บป่วยหรือมีเหตุสุดวิสัยโดยมีหลักฐานเชื่อถือได้ เมื่อนักศึกษาได้รับอนุญาตให้ลาพักการศึกษาให้บันทึกระดับคะแนน ณ (W) สำหรับทุกรายวิชาที่ลงทะเบียนใน ภาคการศึกษานั้นๆ

(6) ในกรณีที่นักศึกษาได้รับอนุญาตให้ลาพักการศึกษา หรือมีคำสั่งมหาวิทยาลัยให้พักการศึกษาเนื่องจากถูกลงโทษด้วยกรณีใดๆ ตามข้อบังคับหรือระเบียบหรือประกาศมหาวิทยาลัยว่าด้วยการนั้น ภายหลังการลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาใด ให้ถือว่า การลงทะเบียนเรียนทั้งหมดในภาคการศึกษานั้นเป็นโมฆะ และมหาวิทยาลัยจะไม่คืนเงิน ค่าบำรุงการศึกษาค่าลงทะเบียนและค่าหน่วยกิตให้แต่นักศึกษาไม่ต้องชำระค่าธรรมเนียม เพื่อรักษาสภาพการเป็นนักศึกษาตามประกาศที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(7) นักศึกษาที่ได้รับอนุญาตให้ลาพักการศึกษา หรือมีคำสั่งมหาวิทยาลัยให้ พักการศึกษาเนื่องจากถูกลงโทษด้วยกรณีใดๆ ตามข้อบังคับหรือระเบียบหรือประกาศมหาวิทยาลัยว่าด้วยการนั้น ก่อนการลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาใดจะต้องชำระเงิน ค่าธรรมเนียม เพื่อรักษาสภาพการเป็นนักศึกษา ตามประกาศที่มหาวิทยาลัยกำหนดทุก ภาคการศึกษา มิฉะนั้นจะถูกถอนชื่อออกจากทะเบียนของมหาวิทยาลัย

(8) การลาพักการศึกษาไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ หรือการกลับเข้าศึกษาใหม่หรือการถูกให้พักการศึกษาแล้วแต่กรณี ไม่เป็นเหตุให้สภาพการเป็นนักศึกษาขยายเวลาออกไปเกินกว่าสองเท่า ของแผนการเรียนตามหลักสูตรนับแต่วันขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย ยกเว้นภาคการศึกษาฤดูร้อน

ข้อ 16 การลาป่วย

(1) การลาป่วยแยกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(ก) การลาป่วยก่อนสอบ หมายถึง นักศึกษาป่วยก่อนภาคการศึกษานั้นๆ จะสิ้นสุดลงและยังป่วยอยู่จนกระทั่งถึงวันสอบ ซึ่งทำให้ไม่สามารถเข้าสอบในบางรายวิชาหรือทั้งหมดได้

(ข) การลาป่วยระหว่างสอบ หมายถึงนักศึกษาได้ศึกษามาจนสิ้นภาคการศึกษาแล้วแต่เกิดป่วยจนไม่สามารถเข้าสอบในบางรายวิชาหรือทั้งหมดได้

(2) การลาป่วยตามข้อ 16 (1) นั้น นักศึกษาต้องยื่นคำร้องขอต่อคณบดีภายใน 1 สัปดาห์นับจากวันที่นักศึกษาเริ่มป่วย พร้อมด้วยใบรับรองแพทย์

หมวด 5

การวัดและประเมินผลการศึกษา

ข้อ 17 ให้มหาวิทยาลัยจัดทำประกาศ กำหนดหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผลการศึกษา เพื่อคณะใช้เป็นเกณฑ์ในการจัดการวัดผลและประเมินผลการศึกษา สำหรับรายวิชา ที่นักศึกษา ลงทะเบียนเรียนในแต่ละภาคการศึกษา โดยการประเมินผลการศึกษาในแต่ละรายวิชาให้กำหนด เป็นระดับคะแนน (Grade) ค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต และผลการศึกษา

หมวด 6

การฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษา

ข้อ 18 การฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเนื่องจากผลการศึกษา

(1) นักศึกษาจะฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษา เมื่อมีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตามจำนวน หน่วยกิต ดังนี้

(ก) มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.20 เมื่อลงทะเบียนเรียนมีหน่วยกิตสะสม ระหว่าง 1 ถึง 20 หน่วยกิต

(ข) มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.50 เมื่อลงทะเบียนเรียนมีหน่วยกิตสะสม ระหว่าง 21 ถึง 60 หน่วยกิต

(ค) มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.75 เมื่อลงทะเบียนเรียนมีหน่วยกิตสะสม ตั้งแต่ 61 หน่วยกิตขึ้นไป

(2) กรณีที่นักศึกษาได้ศึกษารายวิชาต่างๆ ครบจำนวนหน่วยกิตสะสม ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.90 ขึ้นไป แต่ไม่ถึง 2.00 ซึ่งผลการศึกษาไม่เพียงพอที่จะรับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญา ให้นักศึกษาขอลงทะเบียนซ้ำในรายวิชาที่ได้รับระดับ คะแนนต่ำกว่า ก (A) เพื่อปรับค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมให้ถึง 2.00 ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ภาค การศึกษา รวมภาคการศึกษาฤดูร้อน แต่ไม่เกินระยะเวลาสองเท่าของแผนการเรียนตามหลักสูตร

(3) นักศึกษาผู้ใดที่ฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย เนื่องจาก ผล การศึกษาในภาคการศึกษาใดๆ ให้ถือว่า การลงทะเบียนเรียนและผลการศึกษาในภาคการศึกษา ต่อไป เป็นโมฆะและไม่มีผลใด ๆ

หมวด 7

การขอรับปริญญาและการอนุมัติปริญญา

ข้อ 19 ผู้มีสิทธิขอรับปริญญา ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วน ดังต่อไปนี้

(1) เป็นนักศึกษาภาคการศึกษาสุดท้าย ที่ลงทะเบียนเรียนครบตามหลักสูตร รวมทั้งรายวิชาที่ได้ระดับคะแนน ต (F) หรือ ม.ส. (I) หรือ ถ (W) แต่ต้องไม่เกิน 25 หน่วยกิต เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณบดีตามข้อ 11 (2)

(2) เป็นนักศึกษาที่ได้ศึกษาครบตามหลักสูตรแล้ว แต่ยังมีได้ดำเนินการขอรับปริญญา

(3) มีระยะเวลาการศึกษาไม่น้อยกว่า 2 ภาคการศึกษาปกติสำหรับหลักสูตร 2 – 3 ปี การศึกษาหรือไม่น้อยกว่า 4 ภาคการศึกษาปกติ สำหรับหลักสูตร 4 – 5 ปีการศึกษา

ข้อ 20 การขอรับปริญญา

นักศึกษาผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในข้อ 19(1) จะต้องทำหนังสือตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด ยื่นต่อคณะก่อนการลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่คาดว่าจะสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้จะต้องกระทำภายในกำหนดระยะเวลา 30 วันนับจากวันเปิดภาคการศึกษาปกติหรือภายในกำหนดระยะเวลา 15 วันนับจากวันเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อน เพื่อให้มหาวิทยาลัยเสนอชื่อเพื่อขอรับอนุมัติปริญญาต่อสภามหาวิทยาลัยการทำหนังสือตามวรรคก่อน จะต้องกระทำทุกภาคการศึกษา จนกว่านักศึกษาจะสำเร็จการศึกษาตามประกาศสภามหาวิทยาลัย ในภาคการศึกษาที่ขอรับปริญญานั้นๆ นักศึกษาผู้ใดมิได้ยื่นหนังสือดังกล่าว จะไม่ได้รับการพิจารณาเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาในภาคการศึกษานั้นๆ นักศึกษาตามข้อ 19(2) ที่มีได้ยื่นหนังสือดังกล่าว จะไม่ได้รับการพิจารณาเสนอชื่อเพื่อขอรับปริญญา ในภาคการศึกษานั้นๆ และจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมการเป็นนักศึกษา ตามอัตราที่มหาวิทยาลัยกำหนดทุกภาคการศึกษาจนถึงภาคการศึกษาที่นักศึกษาทำหนังสือยื่นเพื่อขอรับปริญญา

ข้อ 21 การเสนอชื่อเพื่อรับปริญญา

(1) เมื่อสิ้นภาคการศึกษาหนึ่งๆ มหาวิทยาลัยจะเสนอรายชื่อนักศึกษาที่มีสิทธิได้รับปริญญาตามหลักสูตรและข้อกำหนดของสาขาวิชาต่างๆ เพื่อขออนุมัติปริญญาต่อ สภามหาวิทยาลัย

(2) กรรมการคณะเป็นผู้พิจารณานักศึกษาซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วน และมีความประพฤติดีสมควรได้รับปริญญา โดยเสนอชื่อต่อมหาวิทยาลัยนำเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อขออนุมัติปริญญา เมื่อสอบได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามหลักสูตร

และข้อกำหนดของสาขาวิชาต่างๆ และได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

(3) นักศึกษาต้องศึกษารายวิชาต่างๆ ให้ครบตามหลักสูตรและข้อกำหนดของสาขาวิชานั้นกับมีหน่วยกิตสะสมไม่ต่ำกว่าที่หลักสูตรกำหนดไว้ โดยได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 และได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยมีระยะเวลาการศึกษาตามข้อ 19 (3) จึงจะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาในสาขาวิชานั้นๆ

(4) นักศึกษาที่จะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญา ต้องชำระหนี้สินที่มีทั้งหมด ต่อมหาวิทยาลัย และชำระเงินค่าขึ้นทะเบียนบัณฑิตของมหาวิทยาลัย เมื่อสำเร็จการศึกษาตามประกาศมหาวิทยาลัย

ข้อ 22 การเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาประจำภาคการศึกษา ให้มหาวิทยาลัยนำเสนอ ต่อสภามหาวิทยาลัยอนุมัติในวันเดียวกัน กับที่เสนอขออนุมัติปริญญาเกียรตินิยมและเหรียญเกียรตินิยม

ข้อ 23 การอนุมัติให้ปริญญาสาขามหาวิทยาลัย จะพิจารณาอนุมัติปริญญาปีการศึกษา ละ 3 ครั้ง คือ เมื่อสิ้นภาคการศึกษาที่หนึ่ง ภาคการศึกษาที่สอง และภาคการศึกษาฤดูร้อน

หมวด 8

ปริญญาเกียรตินิยมและเหรียญเกียรตินิยม

ข้อ 24 นักศึกษาที่จะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาเกียรตินิยม ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(1) ลงทะเบียนรายวิชาในมหาวิทยาลัยไม่ต่ำกว่า 72 หน่วยกิตสำหรับหลักสูตร 2-3 ปี การศึกษาหรือไม่ต่ำกว่า 120 หน่วยกิตสำหรับหลักสูตร 4 ปีการศึกษา หรือไม่ต่ำกว่า 150 หน่วยกิตสำหรับหลักสูตร 5 ปีการศึกษา

(2) สำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนดทั้งนี้ ไม่นับระยะเวลา ที่นักศึกษา ขอลาพักการศึกษาตามข้อบังคับนี้

(3) ต้องไม่มีผลการศึกษาที่อยู่ในเกณฑ์ชั้นไม่พอใจ หรือ(F) จ. หรือต่ำกว่าระดับคะแนนชั้นพอใช้ หรือ ค (C) ในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง

(4) นักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตาม 24 (1) (2) และ(3) ที่มี ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.75 จะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาเกียรตินิยมอันดับ 1

(5) นักศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตาม 24(1) (2) และ(3) ที่มี ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.50 จะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาเกียรตินิยมอันดับ 2

(6) การเสนอชื่อเพื่อรับปริญญาเกียรตินิยม ให้มหาวิทยาลัยนำเสนอต่อ สภามหาวิทยาลัยในคราวเดียวกันกับที่เสนอขออนุมัติปริญญาประจำภาคการศึกษานั้น

ข้อ 25 การให้เกียรตินิยมเหรียญทองหรือเกียรตินิยมเหรียญเงิน

(1) ให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีเหรียญเกียรตินิยมแก่ผู้สำเร็จการศึกษาที่มีผลการศึกษาดีเด่นโดยแยกเป็นคณะ

(2) เกียรตินิยมเหรียญทองให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษา ที่ได้ปริญญาเกียรตินิยมอันดับ 1 ที่ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงสุดในแต่ละคณะ

(3) เกียรตินิยมเหรียญเงิน ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม เป็นที่สอง และจะต้องได้ปริญญาเกียรตินิยมอันดับ 1 หรือ 2 ในแต่ละคณะ กรณีผู้สำเร็จการศึกษาได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงสุด แต่ได้ปริญญาเกียรตินิยมอันดับ 2 ในแต่ละคณะ ให้เกียรตินิยมเหรียญเงินการเสนอชื่อเพื่อรับเหรียญเกียรตินิยม ให้สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนดำเนินการปีการศึกษาละหนึ่งครั้ง และให้อธิการบดีนำเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาอนุมัติในคราวเดียวกันกับที่เสนอขออนุมัติปริญญา ประจำภาคการศึกษาสุดท้ายของปีการศึกษา

จากข้อบังคับต่างๆ ดังนี้ได้กล่าวมา กฎระเบียบ ข้อบังคับ การปฏิบัติตนของนักศึกษา ตั้งแต่เริ่มต้นเข้าศึกษา จนสำเร็จรับปริญญานั้นมีกระบวนการต่างๆ ที่เข้ามามีเกี่ยวข้องช่วยเหลือสนับสนุน ส่งเสริม ตักเตือน บทลงโทษ การตัดคะแนนความประพฤติ การพักการเรียน การแนะนำแนะนําให้นักศึกษาปฏิบัติตนเป็นคนดี เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นตัวนักศึกษาเองจึงมีความสำคัญอย่างมากที่จะทำให้กระบวนการดังกล่าวราบรื่น ประสบผลสำเร็จ เป็นบัณฑิตนักปฏิบัติออกไปเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพต่อตนเอง สังคม สถาบันและประเทศชาติต่อไป ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวที่ได้กล่าวมา จึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา ดังนี้

1. พฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย

- 1.1 การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
 - 1.2 เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน
 - 1.3 เข้าเรียนครบทุกวิชา
 - 1.4 ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีการสอนของครูอาจารย์
 - 1.5 ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน
 - 1.6 ผลของการเรียนทุกวิชา เรียนรู้เรื่องและเข้าใจ
2. พฤติกรรมที่พึงประสงค์
 - 2.1 ก่อนออกจากที่พัก/กลับจากมหาวิทยาลัยเข้าที่พักแสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้
 - 2.2 พุดจาไพเราะสุภาพนุ่มนวล
 - 2.3 กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย
 - 2.4 ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน
 - 2.5 เห็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว
 - 2.6 ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย

พฤติกรรม (Behavior)

พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนองหรือได้ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ ได้ยินได้ อีกทั้งวัดได้ ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าจะการแสดงออกหรือตอบสนองนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกร่างกาย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2526) ซึ่ง ทิพย์วัลย์ สุรินยา (2540) ได้กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของจิตวิทยาทุกสาขา คือ การเข้าใจพฤติกรรมของบุคคล และนักจิตวิทยาก็พยายามศึกษาเพื่อหาคำตอบอธิบายพฤติกรรมเหล่านี้ แต่พฤติกรรมเป็นสิ่งที่ซับซ้อนยากที่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ ดังนั้นในการศึกษาถึงพฤติกรรมจึงมีวิธีการศึกษาอยู่ 3 แนวใหญ่ ๆ คือ

1. ด้านชีวภาพ (Biological approach) เป็นการศึกษาโดยอาศัยหลักทางด้านชีวภาพเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ที่มุ่งศึกษาทดลองเกี่ยวกับระบบประสาทสมองส่วนต่างๆ พันธุกรรม และการทำงานของอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย ว่ามีอิทธิพลหรือ

เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ซึ่งจะมีความเชื่อว่าจิตใจและร่างกายนั้น
เกี่ยวข้องกันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้

2. ด้านจิตใจ (Psychological approach) เป็นการศึกษาโดยมีความคิดพื้นฐาน
ว่าจิตใจในตัวบุคคลเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล เช่น การศึกษาของ ซิกมันด์ ฟรอยด์
และคาร์ล จุง (Sigmund Freud and Carl Jung) ซึ่งการศึกษาของนักจิตวิทยาเหล่านี้พยายาม
จะแบ่งจิตใจของบุคคลเป็นระดับต่างๆ และพยายามศึกษาว่าระดับจิตใจเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อ
พฤติกรรม ของบุคคลนั้นอย่างไร ในการศึกษาของฟรอยด์ ได้แบ่งระดับจิตใจออกเป็น 3 ระดับ
ซึ่งระดับที่เขาเห็นว่ามามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด คือ จิตไร้สำนึก
(Unconscious) ดังนั้นในการแก้ไขพฤติกรรมที่ผิดปกติของบุคคลจึงมุ่งขจัดความขัดแย้งที่อยู่
ภายใต้จิตไร้สำนึก

3. ด้านสังคม (Sociological approach) เป็นการศึกษาโดยมีความคิดพื้นฐาน
ว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคม เช่น ที่อยู่อาศัย สภาพบ้านเมือง วัฒนธรรม ค่านิยม ฯลฯ มีอิทธิพล
ต่อพฤติกรรมของบุคคล (ทิพย์วัลย์ สุรินยา, 2540)

ทั้งนี้ กอร์ดอนและแกลลิมอร์ (Gordon and Gallimore, 1972) ได้ทำการศึกษา
เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยให้ครูอาจารย์ในรัฐฮาวายประเมินพฤติกรรม
ที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น ผลการประเมินพบว่า พฤติกรรม การรบกวนผู้อื่น
และการส่งเสียงดังเป็นพฤติกรรมที่มีปัญหามากที่สุด

พฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นพฤติกรรมที่พบ
บ่อยและได้มีการศึกษาค้นคว้าวิธีการ ที่จะนำมาใช้ในการลดหรือหยุดยั้งการเกิดพฤติกรรมใน
แบบต่างๆ ซึ่งหลักการที่นำมาใช้หลักการหนึ่งก็คือ หลักการของการปรับพฤติกรรม
(Behavior modification) และในขณะเดียวกันก็ได้มีการพัฒนาวิธีการของการปรับพฤติกรรมที่
นำหลักของพฤติกรรมเรื้อยมา วิธีการของการปรับพฤติกรรมเป็นเทคนิคของการปรับ
พฤติกรรมที่นำหลักของพฤติกรรม (Behavior pinciple) มาประยุกต์ใช้อย่างมีระบบ (Kalish,
1981)

ระดับขั้นของการพัฒนาพฤติกรรม

ระดับขั้นของพฤติกรรมด้านความรู้สึกหรือด้านคุณลักษณะมี 5 ขั้น ด้วยกัน คือ
(Benjamin, S.B. and other, 1964 อ้างถึงใน สุพัตรา เทียนอุดม, 2536)

1. ขั้นการรับรู้ (Receiving) จัดเป็นพัฒนาการขั้นแรกในด้านนี้ เป็นขั้น ที่
ผู้เรียนตื่นตัว รับรู้ต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบต่อประสาทสัมผัส จะเริ่มมีความตั้งใจรับรู้สิ่งเร้า

ที่แน่นอนเฉพาะอย่างสามารถเก็บเรื่องราวต่างๆ ได้ถูกต้องและเพียงพอ ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อยๆ ได้ดังนี้

1.1 ขั้นรู้ตัว ได้แก่ การตั้งข้อสังเกต รับรู้ความแตกต่างของสิ่งเร้าที่มากกระทบ เช่น รับรู้ความแตกต่างของภาพ เสียง รูปร่างและเหตุการณ์ต่างๆ

1.2 ขั้นตั้งใจรับ ได้แก่ การมีความตั้งใจฝักใฝ่ต่อสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง เริ่มสะสมความรู้หรือประสบการณ์ในสิ่งเร้าเฉพาะอย่างนั้นแล้วนำมารวมกัน หรือยอมรับเพื่อปฏิบัติ

1.3 ขั้นเลือกสรรสิ่งที่รับมา ได้แก่ การเลือกรับเฉพาะอย่าง สนใจอ่านเฉพาะเรื่อง หรือเลือกตอบคำถามเฉพาะบางคำถาม

2. ขั้นตอบสนอง (Responding) เป็นการพัฒนาการขั้นสูงขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนจะไม่เพียงรับรู้สิ่งเร้าเฉยๆ แต่จะเริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นเป็นความปรารถนาที่ผู้เรียนจะนำตนเองเข้าไปผูกพันกับเรื่องราวหรือกิจกรรมต่างๆ ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นย่อยๆ ได้ดังนี้

2.1 ขั้นยินยอมในการตอบสนอง ขั้นนี้เป็นขั้นยอมทำตามแต่ก็ไม่ได้ทำด้วยความปรารถนามากนัก จะตอบสนองแต่ก็ยังไม่ยอมรับอย่างเต็มที่ที่มีความจำเป็นที่จะต้องทำ เช่นนั้น นั่นคือเป็นการยินยอมปฏิบัติตามหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่ได้รับรู้มา เป็นการยอมรับในสิ่งที่ได้รับรู้มา

2.2 ขั้นตั้งใจตอบสนอง เป็นขั้นที่ผู้เรียนยอมรับที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างสมัครใจ ตั้งใจที่จะแสดงการกระทำออกมา ความรู้สึกหรือการแสดงออกแบบไม่ตั้งใจ จะถูกแทนที่ด้วยการเลือกที่จะแสดงออกด้วยตัวเอง

2.3 ขั้นพึงพอใจตอบสนองขั้นนี้มีองค์ประกอบเพิ่มขึ้นจากขั้นตั้งใจตอบสนอง กล่าวคือ เป็นการตอบสนองอย่างเต็มใจ พึงพอใจ เกิดความเพลิดเพลิน มีความสนุกสนาน ในการตอบสนองนั้นด้วย

3. ขั้นเห็นคุณค่า (Valuing) ขั้นตอนนี้เป็นความรู้สึก ที่ผู้เรียนมีการประเมินเรื่องราวต่างๆ ที่ได้รับและตอบสนองในสภาพการณ์ต่างๆ นั่นคือ ผู้เริ่มเรียนเริ่มเห็นคุณประโยชน์ของสิ่งที่เขารับรู้และสิ่งที่เขาตอบสนองแล้ว ไม่ใช่เพียงแต่รับรู้หรือตอบสนองไปตามกฎเกณฑ์หรือข้อปฏิบัติที่รับมาเฉยๆ จะเริ่มยอมรับว่าสิ่งที่เขาได้รับมาสิ่งใดมีค่า มีความหมายและ สิ่งใดไม่มีค่าไม่มีความหมายต่อตัวเอง ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นย่อยๆ ได้ดังนี้

3.1 **ชั้นยอมรับคุณค่า** คือ การตอบสนองอย่างสม่ำเสมอต่อสิ่งของ วัตถุ หรือ ปรากฏการณ์นั้นๆ ซ้ำๆ ในทิศทางเดียวกัน เพิ่มจำนวนความถี่ ความเฉพาจะเจาะจงสูงขึ้น แม้ว่าจะไม่ถาวรก็ตาม

3.2 **ชั้นชื่นชมในคุณค่า** คือ การแสดงความรู้สึกภายในที่ลึกซึ้งในเรื่อง คุณค่านั้นๆ คือ ไม่เพียงแต่ยอมรับอย่างเดียวแต่ยังรวมถึงความตั้งใจแสดงออกที่จะชักจูงช่วยเหลือ สนับสนุน และร่วมผูกพันกันอีกด้วย

3.3 **ชั้นยอมรับคุณค่าอย่างเชื่อมั่น** คือ มีความแน่นอนในการยอมรับที่เกิดจากศรัทธา ยึดมั่นในเรื่องราวและความเรียงนั้นว่า ควรจะทำตามและพยายามหาโอกาสแสดงออกหว่านล้อม โต้แย้ง พยายามทำให้คนอื่นเปลี่ยนใจ เห็นด้วย และทำตามอย่างจริงจัง

4. **ชั้นการจัดระบบ(Organizing)** เมื่อได้พัฒนาคุณลักษณะมาถึงขั้นนี้หมายความว่า การมีความพยายามปรับตัวเองให้เข้ากับคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมที่ยอมรับและเห็นคุณค่า นั้น พยายามพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างค่านิยมที่เขาเห็นคุณค่าหลายอย่าง พร้อมๆ กัน แล้วจัดคุณค่าต่างๆ เหล่านั้นเข้าเป็นระบบเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าเข้าด้วยกัน หาจุดเด่น จุดรวมของคุณค่าที่รับมา ซึ่งแบ่งออกเป็นข้อย่อยๆ ได้ดังนี้

4.1 **ชั้นสร้างความคิดรวบยอดของคุณค่า** คือ มีการสรุปรวบยอดระหว่างคุณค่าของเรื่องราวต่างๆ ที่เชื่อถือเข้าด้วยกันในลักษณะนามธรรม หรือสร้างมโนทัศน์เพิ่มเติมเปรียบเทียบผลสมผสานระหว่างสิ่งที่ยึดถือเชื่อถือเก่ากับสิ่งที่ยึดถือเชื่อถือใหม่ เพื่อที่จะใช้ยึดถือต่อไป

4.2 **ชั้นจัดเรียบเรียงระบบคุณค่า** คือ การจัดเรียบเรียงให้สัมพันธ์ผลสมผสาน สมดุลและกลมกลืนกัน นั่นคือ การที่จะพยายามเปรียบเทียบค่านิยมต่างๆ ที่เขายอมรับ จัดลำดับ สร้างแผน สร้างกฎเกณฑ์ให้สอดคล้องกับสิ่งที่เขายอมรับ แล้วนำไปใช้หรือพยายามชักชวนผู้อื่นยอมรับระบบนั้นด้วย

5. **ชั้นสร้างลักษณะนิสัย (Characterization by a value or value complex)** เป็นพัฒนาการขั้นที่สูงต่อจากขั้นจัดระบบ ซึ่งเป็นการจัดระบบที่เข้ารูปเข้ารอยแล้ว จึงยึดถือระบบที่จัดนั้นเป็นของตนเอง แล้วปฏิบัติยึดถือต่อไปจนเกิดเป็นการแสดงออกอย่างเคยชิน หมายความว่าเมื่อใดก็ตามที่อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตอบสนองต่อสิ่งเร้า ก็จะแสดงการตอบสนองในรูปแบบที่คงเส้นคงวา จนจัดได้ว่าเป็นลักษณะประจำตัวในที่สุด ซึ่งแบ่งออกเป็นข้อย่อยๆ ได้ดังนี้

5.1 **ชั้นสร้างข้อสรุป** ได้แก่ การพยายามปรับปรุงระบบที่ได้พยายามจัดจนอยู่ในขั้นสมบูรณ์ในตัวเอง คือ การพยายามปรับพฤติกรรมของตนเองให้สมบูรณ์พร้อมตามแนวหรือระบบที่ตนเองต้องการ

5.2 ชั้นสร้างกจินิสัย ได้แก่การแสดงออกอย่างสม่ำเสมอจนได้รับการยอมรับ จากวงการหรือหมู่คณะว่าการแสดงนั้นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่าได้เกิด คุณลักษณะเฉพาะนั้นๆ ในตัวเองแล้ว

จากพัฒนาการด้านคุณลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการพัฒนาพฤติกรรม ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษานั้น จะเกิดขึ้นได้ต้องใช้เวลา นานกว่าด้านความรู้ความคิด ประกอบกับปัจจัยอื่นๆ ด้วย เช่นวุฒิภาวะของบุคคล วุฒิ ภาวะ ทางอารมณ์และสภาวะแวดล้อม

ทฤษฎีของพือาเจท์ (Piaget's Theory)

เบรนเนอร์ด (Brainerd, 1978) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ของพือาเจท์ว่า เกิดจากการเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสติปัญญา ซึ่งอยู่ ภายใต้กระบวนการสองกระบวนการ คือ กระบวนการจัดระบบ (Organization) และ กระบวนการปรับตัว (Adaptation) และกระบวนการปรับตัวยังประกอบด้วย กระบวนการ ดูด ซึมเข้าสู่โครงสร้าง (Assimilation) และกระบวนการปรับโครงสร้าง (Accommodation) กล่าวคือ โดยปกติแล้วบุคคลจะมีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับใดระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถจะรับ ประสบการณ์ต่างๆ ได้ภายใต้ขอบเขตของโครงสร้างทางสติปัญญาในระดับนั้น เมื่อบุคคลมี ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใหม่ บุคคลจะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น โดยการดูดซึมเอา สิ่งเร้าเหล่านั้นเข้ามาไว้ในโครงสร้างความคิด ถ้าหากสิ่งเร้าที่รับเข้าไปใหม่นั้นมีลักษณะเหมือนหรือ คล้ายกับโครงสร้างความคิดเดิม บุคคลจะจัดสิ่งเร้าเหล่านั้นเข้าไปไว้ในโครงสร้างความคิดเดิมนั้น ทำให้โครงสร้างความคิดเดิมขยายกว้างขึ้น แต่ถ้าหากสิ่งเร้าที่รับเข้าไปใหม่นั้นมีลักษณะ แตกต่างออกไปจากโครงสร้างความคิดเดิมที่มีอยู่ จะทำให้เกิดสภาวะที่ไม่สมดุล (Disequilibrium) ขึ้น บุคคลต้องปรับโครงสร้างความคิดเดิมให้ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น ซึ่ง ผลจากการปรับตัวจะทำให้บุคคลอยู่ในภาวะสมดุล (Equilibrium) การที่มนุษย์มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงโครงสร้างความคิดให้อยู่ในภาวะสมดุลดังกล่าว ทำให้มนุษย์สามารถปรับตัวเข้ากับ สิ่งแวดล้อมได้ และก่อให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญาจากขั้นหนึ่งไปสู่อีก ขั้นหนึ่ง

พือาเจท์ ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาออกเป็นสี่ขั้น โดยเน้นพัฒนาการทาง ความคิด ความเข้าใจและการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor stage) พัฒนาการในขั้นนี้เริ่มตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ 2 ปี โครงสร้างสติปัญญาที่เกิดขึ้นในช่วงแรกจะเป็นโครงสร้างทางด้านประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว ซึ่งจะรับสัมผัสจากสิ่งเร้าและแสดงพฤติกรรมออกมาโดยผ่านระบบปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex action) ซึ่งต่อมามีการทำงานประสานกันระหว่างอวัยวะบางอย่าง เช่น มือกับปาก ตากับหู ทำให้เกิดพฤติกรรมซ้ำๆ เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โครงสร้างทางสติปัญญาจะพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ การยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของเด็กวัยนี้คือ เด็กยังไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ ดังนั้นตั้งแต่เด็กแรกเกิดถึงสองปี จึงเป็นวัยที่เด็กใช้ประสาทสัมผัสและอวัยวะเพื่อแสวงหาหรือทำความรู้จักสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อมด้วย

ขั้นที่สอง ขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการ (Preoperational stage) พัฒนาการขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 2-7 ปี พัฒนาการที่สำคัญ คือ พัฒนาการทางภาษา เด็กสามารถใช้ภาษาแทนสัญลักษณ์ของสิ่งต่างๆ และใช้ภาษาเป็นสื่อในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น อันเป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนาการทางสังคม แม้ว่าเด็กวัยนี้จะเริ่มมีความคิดแล้ว แต่ความคิดของเด็กมักอยู่ภายใต้อิทธิพลของการรับรู้ทางสายตา จึงไม่สามารถแก้ปัญหาเชิงตรรกศาสตร์ได้ สาเหตุมาจากเด็กวัยนี้มีความคิดเพ่งไปที่ลักษณะหนึ่งลักษณะใดของสิ่งเร้า (Centration) และยังมี การยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง คือ เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างการรับรู้ ความคิด ความต้องการ และความรู้สึกของตนเองและของผู้อื่นได้ เด็กจะคิดว่าผู้อื่นมีการรับรู้ ความคิด ความต้องการและความรู้สึกเช่นเดียวกับตน ซึ่งเป็นลักษณะที่เด็กไม่สามารถรับเอาทัศนะของผู้อื่นได้ ดังนั้นเด็กวัยนี้จึงยังไม่มีความสามารถในการสวมบทบาทได้ดีนัก

ขั้นที่สาม ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete operational stage) พัฒนาการขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุประมาณ 7-11 ปี เด็กวัยนี้จะมีกระบวนการคิดเป็นระบบ รู้จักคิดอย่างมีแบบแผนและมีเหตุผล มีความสามารถในการคิดย้อนไปกลับ (Reversibility) ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติทางการคิดเชิงตรรกศาสตร์ (Logical operation) ในขั้นต้น ในขั้นนี้เด็กจะมีความสามารถในการอนุรักษ์มวลสาร (Mass) มีความสามารถในการจัดประเภท(Classification) การจัดลำดับ (Seriation) นอกจากนี้เด็กวัยนี้ยังมีความสามารถพิจารณาลักษณะของสิ่งเร้าได้หลายลักษณะ(Decentration) และมีการลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง(Non-egocentric) ทำให้เด็กมีความสามารถในการสวมบทบาท ซึ่งเป็นความสามารถแยกความแตกต่างได้ว่าผู้อื่นอาจมีความคิด มีการมองในแง่มุมต่างๆ มีความต้องการแตกต่างไปจากตน และสามารถอนุมาน (Infering) ได้ว่าผู้อื่นมีความคิดอย่างไร

ขั้นที่สี่ ขั้นปฏิบัติการด้วยนามธรรม (Formal operational stage) พัฒนาการขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุประมาณ 11-15 ปี เป็นขั้นที่โครงสร้างทางสติปัญญาพัฒนาอย่างสมบูรณ์

มีความคิดที่เป็นระบบสามารถแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ สามารถสร้างสมมติฐานและใช้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ในการแก้ปัญหาได้ การยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของวัยรุ่น คือ การมีความเชื่อว่า ผู้อื่นเอาใจใส่สังเกตในการปรากฏกายและการแสดงพฤติกรรมของเขา ก่อให้เกิดความคาดหวังในปฏิกิริยาของผู้อื่นที่มีต่อเขาว่าจะได้รับการชื่นชมหรือการวิพากษ์วิจารณ์ลักษณะการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางของเด็กวัยรุ่นนี้ จะทำให้เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างความคิดของตน และความคิดของผู้อื่นได้อย่างชัดเจน (Brainerd, 1978)

ดังนั้นจากทฤษฎีของพือาเจท์ข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำมาใช้ในการพิจารณานักศึกษาเพื่อศึกษาพัฒนาการตามแบบแผน ในการพิจารณาพฤติกรรมของบุคคลให้ได้ใกล้เคียงกับสภาวะที่บุคคลนั้นเป็นอยู่ตามวัยต่าง ๆ

การเรียนรู้และการปรับพฤติกรรม

การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การฝึกหัดหรือประสบการณ์ ความต่อเนื่องของพฤติกรรม และพฤติกรรมภายในและภายนอก ซึ่งแทบจะกล่าวได้ว่าเกือบทุกอริยบทของบุคคลเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งลักษณะเฉพาะของพฤติกรรมการเรียนรู้นั้นจึงควรประกอบด้วยประสบการณ์ หรือ การฝึกหัดและความมั่นคงของพฤติกรรมนั้น และพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง จึงเนื่องมาจากการเจริญเติบโตตามธรรมชาติด้วย (ไพบูลย์ เทวรักษ์, 2523) ส่วนการปรับพฤติกรรมนั้นเป็นการประยุกต์หลักการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล (ชัยพร วิชชาวุธ และธีระพร อูวรรณโณ, 2525) โดยเน้นที่พฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้และมีความเชื่อพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. พฤติกรรมปกติและพฤติกรรมผิดปกติ พัฒนามาจากหลักการเดียวกัน คือ จากหลักการเรียนรู้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่รวมถึงพฤติกรรมที่เกิดจากความผิดปกติของร่างกายและระบบประสาท
2. พฤติกรรมสามารถเปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้โดยหลักการเรียนรู้เช่นเดียวกัน

แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม

แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมนั้น เห็นว่าพฤติกรรมมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ โดยผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ได้อธิบายการเรียนรู้ของมนุษย์ในแง่ของลักษณะปฏิกิริยาตอบสนองที่มีต่อสิ่งเร้า ซึ่งในปัจจุบันทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories) ได้อาศัยแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมนี้เป็นฐานจำแนกทฤษฎีการเรียนรู้ ออกเป็น 3 ทฤษฎีย่อยดังนี้ คือ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้ลำดับของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ต่อเนื่องกัน ได้แก่ การศึกษาของธอร์นไดค์ (Thorndike)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไข

2.1 การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก เป็นการเรียนรู้ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองโดยสิ่งเร้าจะมาก่อนและถูกกำหนดว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรม ได้แก่ การทดลองของพาฟลอฟ (Pavlov) และการทดลองของวัตสันและเรเนอร์ (Watson and Ranor)

2.2 การวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการ เป็นการเรียนรู้ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยปฏิบัติการตอบสนองจะเกิดก่อนและตามด้วยตัวแรงเสริม ซึ่งตัวแรงเสริมจะมีลักษณะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดปฏิบัติการตอบสนอง ได้แก่ การศึกษาของสกินเนอร์ (Skinner)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเลียนแบบ หรือการสังเกตการณ์กระทำของผู้อื่น ได้แก่ การศึกษาของแบนดูรา (Bandura) ที่ใช้การศึกษาวิจัยโดยมีข้อตกลงว่ามนุษย์ใช้กระบวนการภายในสำหรับคิดขณะที่เรียนรู้ ทฤษฎีนี้ จึงเป็นการประสมประสานแนวคิดของพฤติกรรมนิยมเข้ากับแนวคิดของปัญญานิยม (กฤษศรี คำชาย, 2544)

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า หลักการปรับพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ 3 ทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น คือ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขสิ่งเร้า หรือการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning Theory)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม หรือการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operation conditioning Theory)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning Theory)

ความเชื่อเบื้องต้นของแนวคิดพฤติกรรม-ปัญญานิยม

จากการศึกษาถึงงานของพฤติกรรม-ปัญญานิยมตั้งแต่ปี 1960 จนถึงปี 1992 จะเห็นได้ว่างานทุกรูปแบบมีความเชื่อเบื้องต้นร่วมกันดังที่ ด็อบสัน (Dobson. 1988) ได้รวบรวมไว้ คือ

ความเชื่อเบื้องต้นข้อที่ 1 การทำงานของกระบวนการทางปัญญามีผลต่อพฤติกรรม เป็นการย้ายความคิดของรูปแบบการใช้สื่อกลางให้เป็นประโยชน์ในการบำบัด หรืออธิบายพฤติกรรม ถึงแม้ว่า นักทฤษฎีพฤติกรรม-ปัญญานิยมรุ่นแรกๆ จะมีปัญหาเรื่อง

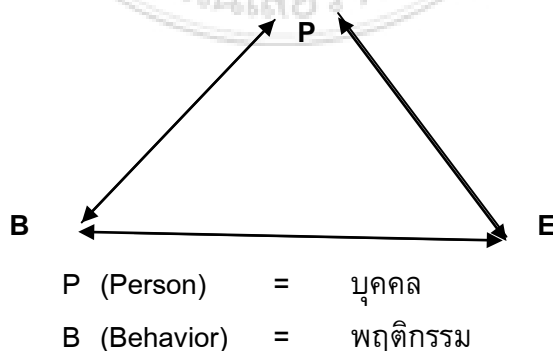
การแสดงให้เห็นถึงข้อมูลเชิงประจักษ์ที่จะพิสูจน์ความเชื่อนี้ แต่ปัจจุบันก็ยังมี ความพยายามที่จะดำเนินการพิสูจน์และสนับสนุนแนวคิดนี้ เช่น งานในคลินิกก็ใช้แนวคิดนี้ในการ บำบัดมากขึ้น และส่วนใหญ่ได้รับผลดีซึ่งแสดงว่ากระบวนการทางปัญญา มีผลต่อพฤติกรรม มากขึ้นเรื่อยๆ

ความเชื่อเบื้องต้นข้อที่ 2 การทำงานของกระบวนการทางปัญญาสามารถปรับ เปลี่ยนได้ นั่นคือ เราสามารถประเมินกระบวนการทางปัญญาได้ แม้ว่ายังต้องศึกษาหาวิธีที่จะ ให้มีความเที่ยงและความตรงมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อไปก็ตาม การประเมินกระบวนการทางปัญญา ก็เพื่อเลือกบางส่วนของที่เหมาะสมและเข้าไปจัดกระทำ เพื่อประโยชน์ในการเปลี่ยนพฤติกรรม โดยกระบวนการหนึ่งๆ ในกระบวนการทางปัญญานั้นเป็นอิสระโดยตัวเอง ไม่จำเป็นต้อง ติดตามมาจากกระบวนการอื่นๆ

ความเชื่อเบื้องต้นข้อที่ 3 การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสามารถกระทำได้ โดยการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา โดยพยายามจัดการกับกระบวนการทางปัญญา เพื่อช่วย ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและประเมินการเปลี่ยนพฤติกรรมควบคู่ไปด้วย

แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม เป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเทคนิคการ ปรับพฤติกรรม พัฒนาโดย แบนดูรา (Bandura) นักจิตวิทยาชาวแคนาดา ซึ่งมีแนวคิดว่าการ เรียนรู้นั้นไม่จำเป็นที่จะต้องพิจารณาในแง่ของการแสดงออกแต่การได้มาซึ่งความรู้ใหม่ๆ ก็ถือ ว่าเกิดการเรียนรู้แล้ว แม้ว่าจะยังไม่มี การแสดงออกก็ตาม เป็นการเรียนรู้ที่เน้น การเปลี่ยนแปลงที่พฤติกรรมภายใน แบนดูราเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้นไม่ได้เกิดขึ้นและ เปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้อง มี ปัจจัยส่วนบุคคลร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะ ที่ กำหนดซึ่งกันและกันกับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ดังนี้

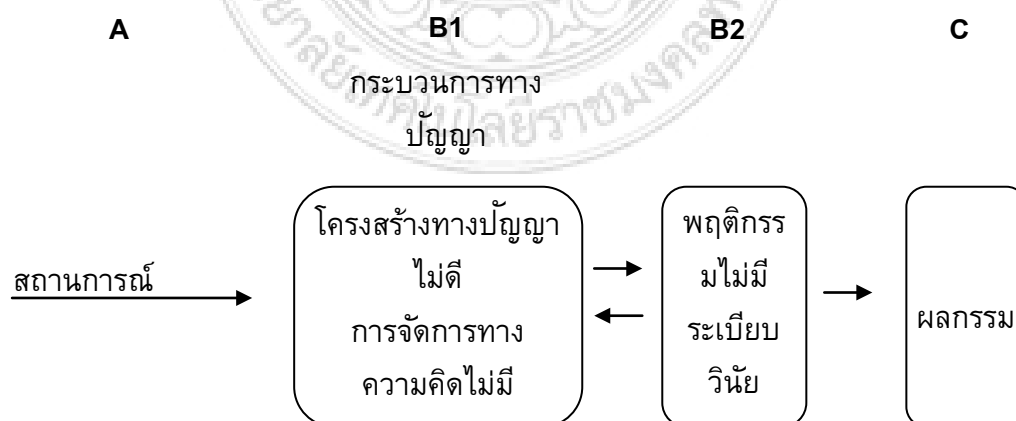

E (Environment) = สิ่งแวดล้อม

แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดกิจกรรมของมนุษย์ ให้กระทำใน สิ่งต่าง ๆ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมก็ยังเป็นสิ่งที่ซับซ้อนและมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันอยู่และที่สำคัญมนุษย์ไม่ได้รับรู้ และโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมโดยตรงไปตรงมา แต่มนุษย์มักจะเปลี่ยนการรับรู้ต่อโลกตลอดเวลา ซึ่งมีผลต่อการสร้างพฤติกรรมเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงมีการเคลื่อนไหวในการศึกษากระบวนการภายในหรือกระบวนการทางปัญญาของมนุษย์ขึ้น โดยพยายามศึกษาด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ มาโฮนี และมิเชนบอม (Mahonry, 1974 and Meichenbaum, 1977) ได้ศึกษาถึงความสำคัญของการใช้กระบวนการทางปัญญาเพื่อควบคุมพฤติกรรม ทำให้เกิดแนวคิดขึ้นว่าบุคคลจะเปลี่ยนพฤติกรรมได้โดยกระบวนการทางปัญญา ซึ่งเป็นกระบวนการจัดระบบข้อมูล กระบวนการสื่อสารเมื่อบุคคลมี สิ่งเร้ามากระทบ และกระบวนการทางปัญญายังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทำให้เกิดอารมณ์และพฤติกรรมอีกด้วย (Mahonry, 1974) แนวคิดดังกล่าวนี้มีผู้เรียกชื่อหลายชื่อใกล้เคียงกันดังนี้ Cognitive Behavior Therapy (CBT) (Wessler, 1987 ; Dobson ; 1988 Hawton, Salkovskis, KirK and Clark, 1990) Cognitive Behavior Modification (CBM) (Kanfer, Mahoney, Michenbaum and Goldstien, 1980) และ Cognitive Behavior Model (CB) (Scott, 1990) (ดารารวรรณ ต๊ะปิ่นตา, 2535)

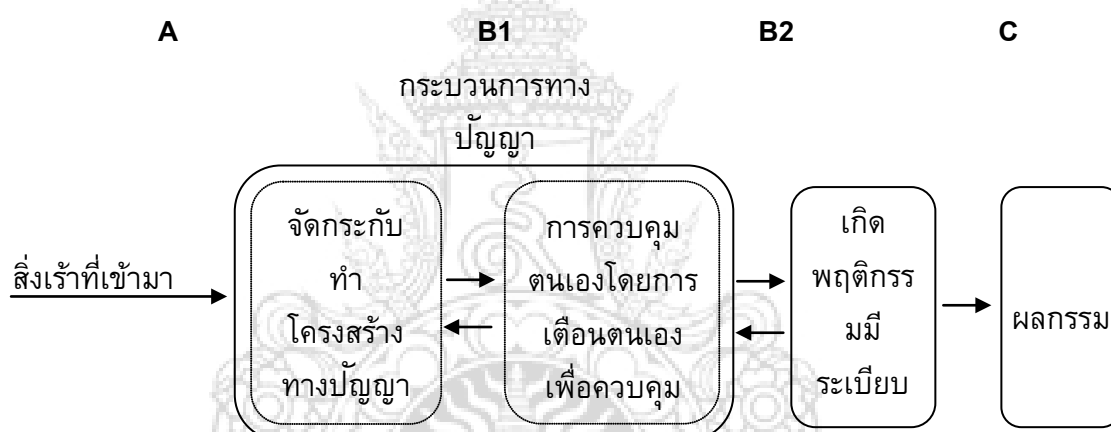
กระบวนการทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยในตนเอง

ในกระบวนการทางปัญญานั้น เมื่อมีสิ่งเร้าใจมากระทบก็อาจจะส่งผลต่อความรู้สึกและส่งผลต่อโครงสร้างทางปัญญาในการที่จะชี้แนะกระบวนการทางพฤติกรรมภายนอก ซึ่งลักษณะความสัมพันธ์นั้นจะเป็นความสัมพันธ์เชิงปฏิสัมพันธ์ และกระบวนการทางปัญญาก็มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในลักษณะทำนองเดียวกัน ซึ่งสามารถอธิบายดังภาพ

ภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างทางปัญญากับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย

จากภาพที่ 1 เมื่อมีสถานการณ์มากกระตุ้น เกิดการรับรู้และตีความที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม เนื่องจากโครงสร้างทางปัญญาไม่ดี มีผลให้การจัดการทางความคิดต่อสถานการณ์นั้นเปลี่ยนไปตามผลของการตีความ และเมื่อมีการจัดการทางความคิดไม่ดีพอ โดยเฉพาะเมื่อมีสถานการณ์มากกระตุ้น อันเป็นสาเหตุให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม นั่นคือ พฤติกรรมที่ขาดระเบียบวินัย ซึ่งลักษณะความสัมพันธ์ของกระบวนการทางปัญญากับพฤติกรรมที่เกิดจึงมีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงพัฒนารูปแบบปรับพฤติกรรมทางปัญญา เพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ อันนำมาซึ่งความมีระเบียบวินัยในตนเองด้วยการพัฒนารูปแบบในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงการพัฒนารูปแบบในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา

จากภาพที่ 2 สรุปแนวคิดที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ เพื่ออธิบายกระบวนการทางปัญญาที่มีปฏิสัมพันธ์กับความมีระเบียบวินัยในตนเองจึงนำมาซึ่งการพัฒนาโปรแกรมการควบคุมตนเองด้วยการตักเตือนตนเองตามข้อมูลความรู้ดังต่อไปนี้

การควบคุมตนเอง (Self-Control)

ในระยะแรกของการพัฒนาเทคนิคการควบคุมตนเองนั้น ได้มีการเรียกชื่อ เทคนิคการควบคุมตนเองไว้ในหลายลักษณะด้วยกัน คือ การเปลี่ยนตนเอง (Self-Change) (Schmodt, 1967) การจัดการตนเอง (Self-Management) (Stuart, 1977) การปรับตัวเอง (Self-Modification) การกำกับตนเอง (Self-Regulation) และการบำบัดการบริหารพฤติกรรมตนเอง (Self - Administered Behavior Therapy) ซึ่งแม้ว่าจะเรียกชื่ออะไรก็ตาม กระบวนการที่สำคัญของเทคนิคเหล่านี้คือ บุคคลจะเป็นผู้ดำเนินการในการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการเลือกเป้าหมาย ตลอดจนวิธีการดำเนินการทั้งหมด เพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น แต่

สิ่งหนึ่งที่จะต้องทำให้กระจ่าง คือ การควบคุมตนเองนั้นไม่ได้หมายความว่าผู้ที่มีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดีนั้น จะไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้าภายนอกเลย หากแต่ว่าสิ่งเร้าภายนอกนั้นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก ดังนั้นแนวคิดของการควบคุมตนเองจึงอาจมองได้ในแง่ของระดับความเข้มของอิทธิพลของสิ่งเร้าที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคล นั่นคือถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดี สิ่งเร้าภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก ในทางกลับกันถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองในระดับที่ต่ำ สิ่งเร้าภายนอกย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นมากนั่นเอง (Kazdin, 1989)

วิธีการควบคุมตนเองในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น ตามที่ Skinner ได้นำมารวบรวมเสนอแนะในช่วงศตวรรษที่ 1950 นั้นไม่ได้รับความสนใจที่จะวิเคราะห์และศึกษาอย่างมีระบบเพื่อที่จะนำมาฝึกให้กับบุคคลทั่วไปเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักจิตวิทยาในสมัยนั้นส่วนใหญ่มักจะรับรู้ว่าการควบคุมตนเองนั้นเกี่ยวข้องกับพลังใจ (Will Power) เนื่องจากยังไม่มี ความเข้าใจอย่างท่องแท้ว่าทำไมคนบางคนจึงสามารถควบคุมตนเองได้เป็นอย่างดี เมื่อต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ในขณะที่บางคนไม่สามารถควบคุมตนเองได้เลย ดังนั้นในการอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวจึงคิดว่าน่าจะเป็นเพราะอำนาจภายใน หรือที่เรียกว่า พลังใจมากกว่า นั่นคือ คนที่สามารถควบคุมตนเองได้ดีย่อมจะเป็นคนที่มีพลังใจเข้มแข็งกว่าคนที่ ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ซึ่งการอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวว่าเป็นเพราะสาเหตุของพลังใจ นั้น นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมไม่สามารถยอมรับได้เนื่องจากเป็นคำ ที่มีความหมายคลุมเครือ และอยู่ภายในตัวบุคคล อีกทั้งการให้เหตุผลถึงการที่คนเราสามารถควบคุมตนเองได้ว่าเป็นเพราะมีพลังใจที่เข้มแข็งนั้นเป็นการให้เหตุผลแบบวงกลม นั่นคือ เรบอกว่าการที่สมชาย ผู้ที่เคยสูบบุหรี่วันละ 2 ซอง สามารถเลิกการสูบบุหรี่ได้นั้นเป็นเพราะว่าเขามีพลังใจที่เข้มแข็ง คำถามจึงตามมาว่ารู้ได้อย่างไรละว่าเขามีพลังใจที่เข้มแข็ง คำตอบคือ เขาสามารถเลิกการสูบบุหรี่ได้ ซึ่งการให้เหตุผลในลักษณะดังกล่าวไม่ได้ให้ประโยชน์ใดๆ ในทางวิชาการเลย เพราะถ้าเรา พบว่าสมชายไม่สามารถเลิกสูบบุหรี่ เราก็จะบอกว่าเพราะเขาขาดพลังใจ ทำให้เราไม่จำเป็นต้องไปค้นหาสาเหตุของความล้มเหลวเลย เนื่องจากว่ามีคำตอบอยู่แล้ว (Mahoney, 1974) คำถามที่ตามมาคือ พลังใจอยู่ที่ไหน เกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าบุคคลมีพลังใจเกิดขึ้นแล้ว แนนอนคำถามดังกล่าวยากที่จะหาคำตอบ และเมื่อยังหาคำตอบไม่ได้ การอธิบายความหมายของการควบคุมตนเองด้วยพลังใจ ย่อมจะไม่มีประโยชน์อะไรมากนักในการที่จะพัฒนาให้คนเรามี ความสามารถที่จะควบคุมตนเอง แม้ว่าพลังใจอาจจะเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้คนเรามี ความสามารถในการควบคุมตนเองก็ตาม

ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1970 นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมหลายคน เริ่มให้ความสนใจต่อการพัฒนาเทคนิคการควบคุมตนเองอย่างจริงจังและเป็นระบบ โดยการศึกษาวิธีการจัดการเงื่อนไข และผลกรรมที่สามารถสังเกตได้เห็นชัดเจนแทนที่จะมุ่งเน้นศึกษาที่

พลังใจ อย่างเช่น Bandura & Perloff (1967) ได้เสนอว่า การเสริมแรงตนเองน่าจะเป็นกลไกที่สำคัญที่จะใช้ในการควบคุมตนเอง ซึ่งแนวคิดเช่นนี้ถูกวิจารณ์ว่าเป็นการยึดรูปแบบของแนวคิด การเรียนรู้แบบการกระทำของ สกินเนอร์มากเกินไป ซึ่งความจริงแล้ววิธีการดำเนินดังกล่าวย่อมจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ทางปัญญาของบุคคลด้วย ดังนั้นในระยะตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา แนวคิดทางปัญญานิยมก็เริ่มเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเทคนิคการควบคุมตนเองมากขึ้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาวิต, 2541)

การเตือนตนเอง (Self-Monitoring)

การเตือนตนเอง จัดได้ว่าเป็นเทคนิคที่มีความสำคัญมากในการควบคุมตนเอง เนื่องจาก ว่าการเตือนตนเองสามารถที่จะใช้เป็นเทคนิคหนึ่งของการควบคุมตนเอง หรืออาจจะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการควบคุมตนเองทั้งหมดที่เรียกว่า การจัดการตนเอง (Self-Management) ก็ได้ การเตือนตนเองนั้นจะประกอบด้วยกิจกรรม 2 ส่วน คือ การสังเกตตนเอง (Self - Observation) และการบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self - Recording)

การเตือนตนเองนั้นสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมภายในหรือพฤติกรรมภายนอก อีกทั้งสามารถใช้ได้ทั้งในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย เช่น การเพิ่มระดับการสนใจในการเรียน การทำให้ผลการเรียนดีขึ้น การลดพฤติกรรมการกินและสูบบุหรี่ การหยุดพฤติกรรมกัณฑ์ตัวเอง การลดพฤติกรรมการก่อวินในชั้นเรียน การลดการพูดเสียงดังและพฤติกรรมก้าวร้าว และลดพฤติกรรมการยั้งคิด (Frederiksen, 1975)

ทำไมการเตือนตนเองจึงได้ผล

เนื่องจากการเตือนตนเองนั้นประกอบด้วย กระบวนการสังเกตตนเอง และบันทึกพฤติกรรมตนเองเท่านั้น จึงมีคำถามตามมว่า การเตือนตนเองจึงได้ผล Cautela (1971) ได้ตั้งสมมติฐานเอาไว้ว่า การเตือนตนเองได้ผลนั้นอาจจะเป็นเพราะว่าบุคคลได้บันทึกพฤติกรรมของตนเอง เมื่อเห็นข้อมูลที่ตนเองบันทึกนั้น ก็อาจจะพูดกับตนเองภายในใจว่าเราเป็นคนดี หรือเราทำได้ตามเป้าหมายนะ ซึ่งการพูดเช่นนั้นทำหน้าที่เป็นการเสริมแรงการกระทำพฤติกรรมก็ได้ ในขณะที่ Malott (1981) ได้ให้ข้อคิดว่า การเตือนตนเองนั้นทำให้พฤติกรรมของบุคคลดีขึ้น อาจเป็นเพราะว่าเกิดกระบวนการควบคุมความรู้สึกผิด (Guilt Control) ขึ้น เนื่องจากพบว่าพฤติกรรมที่ตนเองบันทึกนั้นต่ำกว่าเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้ ก็อาจจะพูดในใจให้ตนเองรู้สึกผิด

ขึ้นมา และการที่จะหลีกเลี่ยงความรู้สึกผิดได้ก็คือ กระทำให้ตัวเองดีขึ้น อย่างไรก็ตามข้อคิดเห็นดังกล่าวนั้นก็เพียงข้อคิดเห็น เพราะว่าความจริงแล้วยังไม่มีใครที่จะรู้อย่างแน่นอนว่าทำไมการทำการเตือนตนเองจึงได้ผล ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นภายในตัวบุคคลที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ หรืออาจเป็นเพราะว่าการเตือนตนเองนั้น ได้ถูกนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการตนเอง ซึ่งมีการเสริมแรงและการลงโทษตนเองอยู่ด้วย (Cooper, Heron & Heward, 1987) จึงทำให้เกิดความยุ่งยาก ในการที่จะอธิบายถึงประสิทธิภาพของ การใช้การเตือนตนเองเพียงอย่างเดียว เนื่องจากมีองค์ประกอบอื่นๆ มาเกี่ยวข้องด้วย และในความเป็นจริงแล้วพบว่าการใช้วิธีการเตือนตนเองเพียงอย่างเดียว บางครั้งก็ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมเป้าหมายเช่นกัน (Ballard & Glynn, 1975 ; Fox & Rubinoff, 1979) (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาศิต, 2541)

การดำเนินการเตือนตนเอง

การดำเนินการเตือนตนเองประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจน พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นพฤติกรรมภายในหรือพฤติกรรมภายนอกก็ได้ อีกทั้งทิศทางของการเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นการลดหรือการเพิ่มก็ได้
2. ฝึกให้นักศึกษาสามารถแยกแยะได้ว่า พฤติกรรมเป้าหมายนั้นเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น
3. ฝึกให้นักศึกษาทำการบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการบันทึกนั้นย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมเป้าหมาย และเป้าหมายในการปรับพฤติกรรมเป็นหลัก ซึ่งอาจจะทำการบันทึกเป็นความถี่หรือความยาวนานของเวลา เป็นต้น การฝึกนั้นควรจะรวมถึงการวิเคราะห์ข้อมูลและการทำแผนภูมิของข้อมูลด้วย ควรจะให้การฝึกการบันทึกพฤติกรรมนั้น มีความแม่นยำเสียก่อน จึงยุติการฝึกและดำเนินการเตือนตนเองได้
4. การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเอง ขั้นตอนนี้ก็ดำเนินการเช่นเดียวกับการฝึกแต่ทว่านักศึกษาจะดำเนินการเองทั้งหมด โดยที่ผู้วิจัยอาจสุ่มตรวจสอบถึงความแม่นยำของการบันทึกเป็นครั้งคราว
5. ประเมินผลหรือวิเคราะห์ข้อมูลขั้นตอนนี้เป็นการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเองมาเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งผลที่ได้อาจนำไปสู่การเสริมแรงตนเองถ้าทำได้ตามเป้าหมาย หรือการลงโทษตนเองถ้าทำไม่ได้ไม่ถึงเป้าหมายที่วางไว้ ขั้นตอนนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นขั้นตอนสำคัญอย่างมากในการเพิ่มประสิทธิภาพของเทคนิคการเตือนตนเอง

จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการควบคุมตนเองที่มีต่อผลความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา ด้วยการควบคุมตนเอง (Self - Control โดยมีกระบวนการต่อไปนี้ การเตือนตนเอง (Self - Monitoring) การวิเคราะห์ตนเอง (Self-Analysis) และการประเมินตนเอง (Self - Evaluation) เพื่อเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ของนักศึกษา และสามารถนำหลักและวิธีการดังกล่าวไปใช้ในโอกาสต่อไป

งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย

จันทนา ยิ้มน้อย (2537) ได้ศึกษาผลของการบำบัดแบบกลุ่มด้วยการเล่นต่อการลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการบำบัดแบบกลุ่ม ด้วยการเล่นต่อการลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดดอน ซึ่งสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 9 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ 1, 2 และกลุ่มทดลอง เครื่องมือที่ใช้ คือ การบันทึกพฤติกรรมแบบช่วงเวลา งานวิจัยนี้ใช้การวิจัยเชิงทดลองแบบ มีกลุ่มควบคุม ซึ่งมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของทูกี โดยมีสมมติฐานว่าในระยะทดลองและระยะติดตามผล กลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนคือ (1) การลุกออกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูผู้สอน (2) การพูดคุยกับเพื่อน พูดสอดแทรกขณะที่ครูสอนและพูดออกเสียงคนเดียว (3) การแหย่เพื่อน การหยอกล้อกับเพื่อน เล่นสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในขณะนั้น (4) การทำเสียงดังลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม 1 และ 2

ผลการวิจัยพบว่า ในระยะทดลองและระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน คือ (1) การลุกออกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูผู้สอน (2) การพูดคุยกับเพื่อน พูดสอดแทรกขณะที่ครูสอนและพูดออกเสียงคนเดียว ลดลงมากกว่ากลุ่มที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นในระยะทดลอง กลุ่มทดลองมีพฤติกรรม (3) การแหย่เพื่อน การหยอกล้อกับเพื่อน เล่นสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในขณะนั้น ลดลง

มากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ 2 ส่วนในระยะติดตามผล กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมดังกล่าว ลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสำหรับพฤติกรรม (4) การทำเสียงดัง ลดลงมากกว่ากลุ่มทดลองมีแนวโน้มที่จะลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 และ 2 แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล

สุพัตรา เทียนอุดม (2536) ได้พัฒนาแบบวัดความมีระเบียบวินัยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบวัดความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ที่เกี่ยวกับระเบียบวินัย เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย แบบวัดเชิงสถานการณ์ แบบประเมินตนเองและแบบสังเกตพฤติกรรมโดยเพื่อน ครูประจำชั้นและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างประชากรได้ทำการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จำนวน 1,228 คน ครูประจำชั้น จำนวน 43 คนและผู้ปกครองของนักเรียน จำนวน 215 คน ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือด้านความตรงและความเที่ยง

ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดเชิงสถานการณ์มีทั้งความตรงตามเนื้อหาและความตรงเชิงโครงสร้าง แบบประเมินตนเองมีความตรงตามเนื้อหา แบบสังเกตพฤติกรรมมีความตรงตามเนื้อหาทั้ง 3 ฉบับ แบบวัดทั้ง 3 ประเภทมีความสัมพันธ์ ยกเว้นแบบวัดเชิงสถานการณ์กับแบบสังเกตพฤติกรรมโดยครูมีความตรงตามเนื้อหา

รังสิมันต์ สุนทรไชยา (2535) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของตัวแบบที่มีต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลของตัวแบบวิถีทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรม การมีระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดอัมรินทร์าราม จำนวน 10 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 5 คน และกลุ่มควบคุม 5 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมการ มีระเบียบวินัยในชั้นเรียนน้อย จากรายชื่อที่ครูประจำชั้นเสนอ และจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้วิจัย การวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ใช้การทดลองก่อนระยะการทดลอง ระยะทดลอง และระยะติดตามผลแบบมีกลุ่มควบคุม (ABF control group design) ในแต่ละระยะใช้เวลาระยะเวลาละ 2 สัปดาห์ ใช้เวลาทดลองทั้งหมด 7 สัปดาห์ ซึ่งทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 5 ครั้ง โดยผู้สังเกตพฤติกรรม 2 คน

ผลการวิจัยพบว่า การใช้ตัวแบบวิถีทัศน์สามารถเพิ่มพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองได้ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล

วิไลพร ลีมวรวิวัฒน์ (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงบวกที่มีต่อความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัด ในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการศึกษากการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวน 5 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกการควบคุมตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้รับแรงเสริมทางบวก

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกการควบคุมตนเองในวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนความถูกต้อง ของการทำแบบฝึกหัดในวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับ การเสริมแรงทางบวก

กาญจนา มีพลัง (2533) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้การสอนแบบการเรียนเป็นทีมกับการสอนตามคู่มือครู โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนชำนาญ สามัคคีวิทยา จังหวัดระยอง จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 คน การสอนแบบเรียนเป็นทีมนี้ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนขึ้นจากเนื้อหาวิชาสังคมศึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมก็ใช้แผนการสอนตามคู่มือครู การดำเนินการทดลองใช้เวลากลุ่มละ 18 คาบ มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลองโดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ส่วนแบบทดสอบวัดความมีวินัยในตนเองได้ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบของ รัตนา นภารัตน์ จำนวน 30 ข้อพบว่า (1) นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการเรียนแบบทีมกับการเรียนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการเรียนแบบทีมกับการเรียนตามคู่มือครูมีความมีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการเรียนแบบทีมมีวินัยในตนเองจากการทดสอบ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประเทือง ภูมิภัทราคม (2530) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงบวกปรับพฤติกรรม ก่อทวนชั้นเรียนในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษาในแง่ของการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม สภาพการณ์ และการคงอยู่ของพฤติกรรม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม สภาพการณ์ และการคงอยู่ของพฤติกรรม หลังจากใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกลดพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน ในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดบางชัน จังหวัดปทุมธานี โดยมีพฤติกรรมเป้าหมายที่ทำการศึกษา 3 พฤติกรรม คือ พฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน พฤติกรรมตั้งใจเรียน และคำร้อยละของความถูกต้อง ในการทำแบบฝึกหัดหรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คน จาก 3 ห้องเรียน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนชั้นเรียน ไม่ตั้งใจเรียน และไม่ทำ

แบบฝึกหัดหรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาไทย สูง การวิจัยครั้งนี้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่ใช้ในการทดลอง 5 คน การจัดห้องเรียนเข้ารับการทดลองกระทำโดยการสุ่มด้วยวิธีจับสลากแบบใส่คืน แบบการทดลองครั้งนี้เป็นแบบ “ABBA control group design” โดยที่ “A” เป็นระยะเส้นฐาน “B” เป็นระยะการใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกกับนักเรียนกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม “B” เป็นระยะถอดถอนโปรแกรมการปรับพฤติกรรมดำเนินการโดยถอดถอนโปรแกรมการปรับพฤติกรรมออกทั้งหมดทันทีกับกลุ่มทดลองที่ 2 และ “A” เป็นระยะการติดตามผล ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการทดลองใดๆ ครูสอนตามปกติ การวิจัยครั้งนี้กระทำในห้องเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และภาษาไทยสัปดาห์ละ 3 ครั้งๆ ละ 45 นาที การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำโดยการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก่อนทวนชั้นเรียน พฤติกรรมตั้งใจเรียน และค่าร้อยละของความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดหรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนด้วยวิธีการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมแบบผสม ระหว่างวิธีการสังเกตและบันทึก พฤติกรรมแบบช่วงเวลาและสุ่มเวลา (Interval-time sampling recording) แต่ละครั้ง นักเรียนแต่ละคนจะได้รับการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม 27 ช่วงเวลา

การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำ โดยการหาค่าร้อยละของช่วงเวลาของพฤติกรรมก่อนทวนชั้นเรียน และพฤติกรรมตั้งใจเรียนและค่าร้อยละของการทำแบบฝึกหัดหรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนแล้วเสนอผลงานการเปรียบเทียบในรูปของตารางพร้อมกราฟ และวิเคราะห์ แนวโน้มความชันด้วยวิธี “Split - middle technique” และทดสอบความแตกต่างความมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย “Binomial test” ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการแผ่ขยายพฤติกรรม พบว่า ค่าร้อยละของช่วงเวลาของพฤติกรรมตั้งใจเรียนและค่าร้อยละของความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด หรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และแนวโน้มความชันของพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในระยะการใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกสูงกว่าระยะเส้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ส่วนกลุ่มควบคุมไม่พบความแตกต่างดังกล่าว ($p < .05$)

2. ผลการแผ่ขยายพฤติกรรม-เวลา พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาพฤติกรรมตั้งใจเรียนและค่าร้อยละของความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด หรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ 1 สูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2

3. ผลการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์ พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาของพฤติกรรมก่อนทวนชั้นเรียน ในห้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ต่ำกว่ากลุ่มควบคุม และแนวโน้มและความชันของพฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะเวลาใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกต่ำกว่าระยะเส้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ส่วนกลุ่มควบคุมไม่พบความแตกต่างดังกล่าว ($p < .05$)

4. ผลการคงอยู่ของพฤติกรรมพบว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมก่อนชั้นเรียนในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ต่ำกว่ากลุ่มทดลองที่ 2

5. ผลการแผ่ขยายพฤติกรรม-สภาพการณ์ พบว่า ค่าร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียนและค่าร้อยละของความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด หรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และแนวโน้มและความชันของพฤติกรรมดังกล่าว ของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะเวลาใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกสูงกว่าระยะเส้นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) ส่วนกลุ่มควบคุมไม่พบความแตกต่างดังกล่าว ($p < .05$)

6. ผลการแผ่ขยายพฤติกรรม - สภาพการณ์ - เวลา พบว่า ค่าร้อยละของพฤติกรรมตั้งใจเรียน และค่าร้อยละของความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด หรืองานที่ครูมอบหมายในห้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 สูงกว่ากลุ่มทดลอง ที่ 2 และกลุ่มควบคุมโดยกลุ่มทดลองที่ 2 สูงกว่ากลุ่มควบคุม

วิทยุณา ธีระธรรมธร (2528) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหาระเบียบวินัยในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเกาะโพธิ์ จำนวน 4 คน เกี่ยวกับปัญหาผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนว่ามีปัญหาอะไรบ้าง จากนั้นผู้วิจัยนำปัญหาเหล่านั้นมาแบ่งออกได้เป็น

2ประเภท คือ

ก. พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนในช่วงเวลาเรียน ได้แบ่งพฤติกรรมต่อไปนี้

1. คู้กันในขณะที่ครูสอนหรือใช้ทำงาน
2. เหม่อมองที่อื่นในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
3. เล่นกันในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
4. ทำงานอื่นในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
5. หันหน้าหันหลังในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
6. รบกวนคนอื่นในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
7. ลุกเดินจากที่ในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน
8. นอนหลับในขณะที่ครูสอนหรือทำงาน

ข. พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยทั่วไปได้แก่พฤติกรรม

1. แต่งกายไม่เรียบร้อย
2. เข้าแถวไม่เป็นระเบียบ
3. ไม่ดูแลความสะอาดร่างกาย
4. หยุดโรงเรียนโดยไม่ส่งใบลา
5. ไม่ทำการบ้าน
6. ทะเลาะวิวาท
7. มาโรงเรียนสาย
8. ไม่ทำเวร

การหาค่าการสังเกตตรงกัน ของการบันทึกพฤติกรรมการผิดระเบียบวินัยใน ชั้นเรียนของนักเรียนจากผู้สังเกต 2 คน คือ ครูประจำชั้นและหัวหน้าชั้น หากจากการคำนวณตามวิธีการของฟิงคตัน (Pinkston) โดยจะสังเกตตรงกันจะต้องไม่ต่ำกว่า 80% ทุกครั้ง ซึ่งผลการทดลองได้ค่าสังเกตตรงกันของพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยในชั้นเรียนในชั่วโมงเรียน หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90.21 และค่าการสังเกตตรงกันของพฤติกรรมผิดระเบียบวินัยใน ชั้นเรียนโดยทั่วไป หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 93.65

พัฒนา สุกัญสินี (2526) ได้ศึกษาการทำผิดวินัยและสาเหตุของการผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โดยใช้เครื่องมือซึ่งสร้างขึ้นเอง และหาความตรงตามเนื้อหาโดยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน เป็นผู้ตรวจสอบ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและหญิงทำความผิดทางวินัยแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 และพบว่า พฤติกรรมการกระทำผิดวินัยของนักเรียนมี 4 หมวด คือ ทางด้านความประพฤติ ทางด้านร่างกาย ทางด้านการเรียน และทางด้านการปฏิบัติ ตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

ในหมวดความประพฤติ การทำผิดวินัยของนักเรียนโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์ ปานกลางและน้อย การทำผิดน้อยที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ การพูดจาหยาบคาย และการผิดวินัยที่อยู่ในเกณฑ์ ได้แก่ หยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้น้ำจากชมู่เพื่อน ล้อเลียนชื่อบิดามารดาของเพื่อน พูดปดกับครู เดินรับประทานตามท้องถนน แสดงมารยาทที่ไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน แอบรับประทานขนมในห้องเรียน ชกต่อยทะเลาะวิวาทกับเพื่อน และทิ้งขยะไม่เป็นที่

ในหมวดร่างกาย การทำผิดวินัยในเกณฑ์น้อย ซึ่งได้แก่ การแต่งกายไม่เรียบร้อย ไว้ผมยาวเกินกำหนด

ในหมวดการเรียน การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย ได้แก่ การลืมทำการบ้าน ลืม นำอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เองงานอื่นมากระทำการขณะครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน เอา หนังสือการ์ตูนมาอ่านในขณะที่ครูสอน แกล้งหรือแหย่เพื่อนขณะที่ครูสอน ไม่สนใจเรียน ในบาง วิชาที่ไม่ชอบ ทำตลกในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับ มอบหมาย ทำงานไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด พุดตอดแทรกขณะที่ครูสอน ไม่ส่งงานที่ได้รับ มอบหมาย ลืมทำการบ้าน ไม่ส่งงานตามกำหนด และเคาะโต๊ะหรือกระต๊อบเท้าในเวลาเรียน

บุญยงค์ นิสภาวิชย์ (2525) ได้ศึกษาการทดลองสอนความมีระเบียบวินัยแก่เด็กที่มี ระดับพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดลองกับ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 188 คน โดยได้จำกัดขอบข่ายพฤติกรรม การ แสดงความมีระเบียบวินัยไว้ดังนี้

1. ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน ได้แก่
 - 1.1 แต่งกายสะอาด เรียบร้อย ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน
 - 1.2 เชื่อฟังคำสั่งและปฏิบัติตามหน้าที่ที่ครูอาจารย์มอบหมายให้
 - 1.3 เชื่อฟังคำสั่งสอนตลอดจนประกาศและคำสั่งของโรงเรียน
 - 1.4 ปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับของโรงเรียน
 - 1.5 รักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน
2. ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับของสังคม ได้แก่
 - 2.1 ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร
 - 2.2 รักษาธารณสมบัติ
 - 2.3 ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของสถานที่ต่างๆ
 - 2.4 เคารพสิทธิของผู้อื่นและละเว้นการใช้สิทธิ
 - 2.5 ปฏิบัติตามระเบียบประเพณีอันดีงาม

คุณภาพของเครื่องมือตรวจสอบหาความเที่ยง โดยใช้สูตรแอลฟาของครอนบัทซ์ ได้ เท่ากับ 0.779 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มโดยคัดผู้ที่ได้คะแนนสูงเป็น กลุ่มสูงและผู้ที่ได้คะแนนต่ำเป็นกลุ่มต่ำ และนำคะแนนทั้ง 2 กลุ่มมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าที่ (t - test) แล้วเลือกข้อที่มีค่าที่ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป ได้แบบทดสอบทั้งหมด 40 ข้อ

งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมทางปัญญา

ทิพย์วัลย์ สุทิน (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่น โดยรูปแบบการปรับพฤติกรรมด้วยปัญญา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรับ พฤติกรรมด้วยปัญญาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่ม

ตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนโยธินบำรุง อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช มีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี จำนวน 30 คน สุ่มเข้ารับการทดลองจำแนกตาม เงื่อนไขการทดลอง 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้วยปัญญา ผีการวิเคราะห์พฤติกรรม จัดการกับความโกรธ พุดเตือนตนเอง และคิดถึงผลกรรมที่ตามมาในระยะทดลอง 6 สัปดาห์ จำนวน 10 ครั้ง ในขณะที่กลุ่มกำกับตนเองผีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง และกลุ่ม ควบคุมได้ร่วมกิจกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการบันทึก จำนวนช่วงการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน จากการสังเกตนักเรียนในแต่ละคนในระหว่าง ระยะเสันฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล และให้นักเรียนตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดย การวิเคราะห์ข้อมูลแปรปรวนและวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ และทำการทดสอบ ความ แตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของตุกี เอ (Tukey a)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้วยปัญญา มีคะแนนพฤติกรรม ก้าวร้าวจากแบบวัดในระยะทดลอง และระยะติดตามผลน้อยกว่าระยะเสันฐานอย่างมีนัยสำคัญ ที่ ระดับ ($p < .05$) แต่จำนวนช่วงเวลการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวจากการสังเกตในระยะทดลองเท่านั้น ที่น้อยกว่านักเรียนกลุ่มกำกับตนเอง และกลุ่มควบคุมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวที่ได้จากการสังเกตใน ระยะทดลองเท่านั้นที่น้อยกว่าระยะเสันฐาน ($p < .05$) นักเรียนในกลุ่มปรับเปลี่ยน พฤติกรรมด้วยปัญญา มีพฤติกรรมก้าวร้าวน้อยกว่านักเรียนกลุ่มกำกับตนเอง และกลุ่มควบคุมทั้งพฤติกรรม ก้าวร้าวที่ได้จากการสังเกต และคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวจากแบบวัดในระยะทดลองอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ ($p < .05$) แต่ไม่พบความแตกต่างในระยะติดตามผล

ดราวรรณ ต๊ะปิ่นตา (2535) ได้ศึกษาการลดความวิตกกังวลของพยาบาล ประจำการที่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ด้วยวิธีการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ การวิจัยครั้งนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อสร้างรูปแบบการปรับเปลี่ยนความคิด ตามแนวคิดพฤติกรรม - ปัญญานิยม และ ทดสอบการใช้รูปแบบที่สร้างขึ้นใหม่ร่วมกับการฝึกสติ (ตามแบบของหลวงพ่อเทียน จิตติ สุกโก) ในการลดความวิตกกังวลของพยาบาลที่ให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ กลุ่มตัวอย่างเป็น พยาบาลประจำการแผนกอายุรกรรม โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 18 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 3 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัด ความวิตกกังวล (STAI) และแบบวัดสติ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะ ติดตามผล วิเคราะห์ข้อมูลโดย การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

1. คะแนนความวิตกกังวลต่อการให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ ของกลุ่มที่ได้รับการฝึกตามรูปแบบการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ ในระยะหลังการทดลอง และ ในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนความวิตกกังวลต่อการให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ ของกลุ่มที่ได้รับการฝึกตามรูปแบบการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ และกลุ่มที่ได้รับการฝึกตามรูปแบบการปรับเปลี่ยนความคิดเพียงอย่างเดียว ในระยะหลังการทดลองและในระยะติดตามผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนความวิตกกังวลต่อการให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเอดส์ ของกลุ่มที่ได้รับการฝึกตามรูปแบบการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ และกลุ่มที่ได้รับการฝึกสติเพียงอย่างเดียว ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อำไพ เพ็ญฟู (2528) ได้ศึกษาผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วัดฤประสงค์ของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาถึงผลของการใช้สัญญาเงื่อนไข ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม กรุงเทพมหานครจำนวน 5 คน เป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน จากคำรายงานของอาจารย์ผู้สอน และจากการสังเกตของผู้สังเกตและผู้ช่วยสังเกตพฤติกรรม การวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 4 ระยะ ใช้การทดลองแบบ "Reversal or ABAB" โดย "A" คือระยะเส้นฐาน "B" คือที่ใช้สัญญาเงื่อนไข ซึ่งสัญญาเงื่อนไขประกอบด้วยผลกรรมที่เป็นการเสริมแรง การลงโทษ และรางวัลพิเศษ การทดลองทั้ง 4 ระยะ ใช้เวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ โดยใช้เวลาระยะละ 2 สัปดาห์ บันทึกพฤติกรรมสัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 1 วัน วันละ 30 นาที

ผลการทดลองพบว่า การใช้สัญญาเงื่อนไขสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้

พิมพ์ ม่วงศิริธรรม (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนปากเกร็ด ปีการศึกษา 2548 จำนวน 6 ห้องเรียน โดยให้นักเรียนควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง จากการตอบแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองทุกวันจันทร์ วันพุธ และวันพฤหัสบดี สัปดาห์ละ 3 วัน เป็นเวลา 9 สัปดาห์ นำผลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของ

นักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา วิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักเรียนหลังการทดลองเป็น 9 สัปดาห์ดีกว่าก่อนการทดลองและมีแนวโน้มที่สูงขึ้น

2. พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียน หลังการทดลองเป็นเวลา 9 สัปดาห์ เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 คือ พฤติกรรมการเข้าเรียนครบทุกวิชา ร้อยละ 98.80 พฤติกรรมการแต่งกายถูกต้อง ร้อยละ 98.20 และพฤติกรรมการมาเข้าแถวทันเวลา ร้อยละ 63.50 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นน้อย คือ พฤติกรรมการพูดจาที่สุภาพ ร้อยละ 63.50 พฤติกรรมการแสดงกิริยาท่าทางที่สุภาพ ร้อยละ 84.00 และพฤติกรรมในการเรียนที่เรียนหนังสือรู้เรื่องร้อยละ 84.10 ตามลำดับ

ลาร์สัน (Larson. 1992) ได้ทำการทดลองเพื่อตรวจสอบหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อสอนนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงที่เป็นวัยรุ่นตอนกลาง บริหารความโกรธและความก้าวร้าวโดยใช้หลักการปรับเปลี่ยนกระบวนการในการเปลี่ยนพฤติกรรมในสถานการณ์ห้องเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงจำนวน 221 คน อายุเฉลี่ย 13.9 ปี โดยมีหลักสูตรในการอบรม 10 ครั้ง ใช้เวลา 5 สัปดาห์ ในเงื่อนไขการทดลองนี้ให้ดูตัวแบบจากวิดีโอ แล้วบูรณาการเข้ากับเทคนิคการสอนของตนเอง การกำกับตนเอง การแก้ปัญหา โดยมีเป้าหมายในการลดตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมก้าวร้าว คือ พฤติกรรมก้าวร้าว และพฤติกรรมก่อความไม่สงบในชั้นเรียน การควบคุมอารมณ์โกรธ และคำรายงานแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคม

ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม (ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง 15 คน) มีผลแตกต่างกันในระยะติดตามผล ซึ่งจากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าในการใช้หลักสูตรในโรงเรียนเพื่อป้องกัน น่าจะมีการประยุกต์โปรแกรมเพื่อทำโครงการแก้ปัญหาเกี่ยวกับวัยรุ่นที่กระทำผิดจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก

สแทต (Stack. 1991) ได้ทำการวิจัย เพื่อประเมินโปรแกรมการควบคุมของตนเองตามแนวพฤติกรรมบัญญัติที่มีต่อพฤติกรรมกระทำผิด ของผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าว เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชาย ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 48 คน ที่มีอายุระหว่าง 11 - 12 ปี ตัวแปรตามที่วัด คือ พฤติกรรมก้าวร้าว จากการรายงานและการสังเกตรวมทั้งแบบทดสอบ "RATC" ของแม็คคาร์เธอร์และโรเบิร์ตส (McAffer and

Roberts, 1982) และ “CBCL” ของแอกแซนบาชและเอเดลบรอก (Achenbach and Edelbrock, 1983) ซึ่งเป็นวิธีวัดโดยใช้ผู้รับการทดลองตอบสนองต่อเงื่อนไขการทดลองในคลินิก

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวที่สังเกตภายนอก และรายงานพฤติกรรมด้วยตนเองลดลงกว่ากลุ่มควบคุม ผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุมไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองได้ ผลของการทดลองสามารถสรุปอ้างอิงไปสู่สถานการณ์โรงเรียนและที่พักอาศัย โดยใช้การประเมินจากครูและพ่อแม่พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ ได้ให้การสนับสนุนกรอบแนวคิดในการวิจัยแนวพฤติกรรมปัญญานิยมในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมที่มีปัญหาอื่นๆ ทั้งในสถานการณ์ที่บ้านและที่โรงเรียนนอกจากนี้ ในการวิจัยยังได้ค้นพบสาระที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งที่จะอนุมานว่า กระบวนการตามกรอบพฤติกรรมปัญญานิยม มีความสัมพันธ์ในการประสานระหว่างภายในและภายนอก เพราะผู้รับการทดลองไม่เพียงแต่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงเพียงอย่างเดียว แต่เขายังมีการเปลี่ยนแปลงภายในในด้านความคิด ความรู้สึกไปด้วย ซึ่งได้จากคะแนนมาตรฐาน “RACT” และเขาเริ่มที่จะเข้าใจโลกว่า น่าระแวง น่าตระหนก หรือถูกคุกคามน้อยลง และเชื่อว่าการแก้ปัญหาด้วยวิธีการไม่ก้าวร้าว สามารถกระทำและฝึกให้ประสบความสำเร็จได้

เอทส์ไฮด์ท์ (Etscheidt, 1991) ได้วิจัยเพื่อตรวจสอบว่า การปรับพฤติกรรมทางปัญญาจะมีประสิทธิผลในการลดพฤติกรรมก้าวร้าว และเพิ่มความสามารถในการควบคุมตนเองได้หรือไม่ โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยวัยรุ่นที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กลุ่มอายุระหว่าง 12 - 18 ปี โดยสมมติฐานว่า ผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลองจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้มากกว่ากลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองพฤติกรรมก้าวร้าว และเพิ่มการควบคุมตนเองมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ($p < .05$)

เชนูดา (Shenouda, 1989) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของโปรแกรม 2 แนวคิดพฤติกรรมปัญญานิยม 2 โปรแกรมกับการวางเงื่อนไขการกระทำโปรแกรม 1 โปรแกรมโดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 27 คน ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาอยู่ ชั้นต่ำถึงระดับปานกลางที่ได้มาจากการสุ่มเข้ารับเงื่อนไขการทดลอง ซึ่งมี 3 เงื่อนไข กลุ่มตัวอย่างมีอายุตั้งแต่ 17 - 44 ปี และมีพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งด้านวาจาและร่างกาย จาก การบันทึกอย่างน้อย 3 ครั้งต่อสัปดาห์ และได้แบ่งเงื่อนไขการทดลองดังนี้ เงื่อนไขที่ 1 ใช้ระบบเบี้ยอรรถกร (Token System) ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มเข้ารับการทดลองจำนวน 9 คน ได้รับเงื่อนไขการทดลอง 5 สัปดาห์ โดยจะได้รับเบี้ยอรรถกรทุกวัน ในช่วงพฤติกรรมก้าวร้าวได้เกิดขึ้นในช่วงที่ได้กำหนดไว้ เงื่อนไขข้อที่ 2 ใช้ระบบเบี้ยอรรถกรร่วมกับ การฝึกการผ่อนคลาย (Relaxation training) มีผู้ได้รับการทดลอง 9 คนเช่นกัน โดยใช้ระบบการให้การเสริมแรงด้วย

เบี่ยงรรถกรเช่นเดียวกับกลุ่มที่ 1 และผู้รับการทดลองยังได้รับการฝึกให้ผ่อนคลาย โดยการฝึกการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ (Progressive Muscle Relaxation) จาก 6 -15 สัปดาห์โดยฝึกช่วงละ 45 นาที 2 ครั้งต่อสัปดาห์ เจื่อนไขที่ 3 ใช้เบี่ยงรรถกรร่วมกับการฝึกการผ่อนคลาย และร่วมกับการฝึกสอนตนเอง (Self-instructional training) กลุ่มตัวอย่างเข้าการทดลอง 9 คน ได้รับการทดลองเจื่อนไข เบี่ยงรรถกรเหมือนเจื่อนไขที่ 1 และการฝึกผ่อนคลายเหมือนเจื่อนไขที่ 2 โดยการฝึกการผ่อนคลายอาทิตย์ละ 2 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัด การปรับตัว (Adaptive behavior scale - revised, maladaptive subscale : AAMD - ABS) แบบวัด "SCRS" แบบวัดการรับรู้ การควบคุมตนเองของเด็ก (CPSCS) แบบสำรวจ ปัญหาพฤติกรรม และแบบบันทึกความถี่ของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการวัดระยะตัวแปรตามในระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล

ผลการวิเคราะห์สถิติแบบวัดซ้ำโดยใช้การวิเคราะห์พหุคูณ แสดงให้เห็นความแตกต่างทุกการวัดในทุกตัวแปรตาม ยกเว้นในแบบวัดการควบคุมตนเองของเด็ก ซึ่งผลจากการวิเคราะห์สามารถเข้าใจได้ว่า ในการศึกษาเพื่อหารูปแบบการฝึกที่มีประสิทธิภาพในการลดความก้าวร้าว นั้น การบูรณาการเทคนิควิธีการต่างๆ เข้าด้วยกัน มีประสิทธิผลต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าใช้วิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียว

ลาร์สัน (Larson, 1990) ได้ศึกษาถึงผลของโปรแกรมการควบคุมความโกรธด้วยปัญหาที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมที่อยู่ในสภาวะเสี่ยง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการฝึกเพื่อแก้ปัญหาเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม โดยใช้รูปแบบที่ใช้กรอบแนวคิดพฤติกรรมปัญญานิยมว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมมากกว่ากลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองจะได้รับ การฝึกควบคุมความโกรธ และใช้วิธีแก้ปัญหาตามแนวพฤติกรรมปัญญานิยม ประกอบด้วย การให้แรงเสริมทางบวก ในกลุ่มควบคุมใช้วิธีแบบดั้งเดิม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 37 คน การวัดตัวแปรตามของพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ใช้การวัดจากมาตรวัดต่างๆ ดังนี้คือ แบบสำรวจเจสเนส (Jesness Inventory : JI) แบบสำรวจความโกรธของนักเรียน แบบรายงานจากครู และบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองลดพฤติกรรมที่มีปัญหาหลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ในการวิเคราะห์จากคะแนนแบบวัดสถานการณ์สมมุติที่จะกระตุ้นความโกรธ ยังพบว่านอกจากกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมลดลงอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ในกลุ่มควบคุมก็ปรากฏพฤติกรรมที่มีปัญหาหลงอย่างมีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน ซึ่งผู้วิจัยอธิบายว่าอาจเป็นผลของตัวลวง (Placebo-effect) อย่างไรก็ตามในการวิจัย ได้มีการเปรียบเทียบนักเรียนที่มีคะแนนก่อน การทดลอง โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับเสี่ยงต่างกัน พบว่า กลุ่มที่มีคะแนนภาวะเสี่ยงสูงที่สุด ลดพฤติกรรมที่มีปัญหาหลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การฝึกการปรับเปลี่ยนความคิดช่วยให้เด็กที่มีภาวะเสี่ยงการมีปัญหากับเพื่อน และลดการกระทำผิด

วินัยลงอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งงานวิจัยในทำนองนี้สามารถเสนอแนะในการป้องกันเด็กที่อยู่ในระดับเสี่ยงที่จะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือความรุนแรงได้ หากมีการจัดโปรแกรมให้การศึกษาตามแนวพฤติกรรมบัญญัตินิยมไว้ก่อนล่วงหน้า

แดนเจล เดสชเนอร์ และแรสป (Dangel, Deschner, and Rasp, 1989) ได้ทำ การวิจัยกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในศูนย์แก้ไขปัญหายุวชน จำนวน 12 คน อายุ 10 - 17 ปี ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ออกแบบวิจัยหลายเส้นฐาน โดยมีเงื่อนไขทดลอง โดยการฝึกควบคุมความโกรธ ซึ่งประกอบด้วย 3 เทคนิค คือ หยุดความคิด (Thought stopping) การผ่อนคลาย (Relaxation training) และการฝึกหัดแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ซึ่งมีระยะเวลา ในการฝึก 6 สัปดาห์ ฤละ 3 ครั้ง ฤละ 1 ชั่วโมง ตัวแปรตามวัดโดยพฤติกรรมก้าวร้าวโดยผู้ดูแลหอพักหรือแม่บ้านเป็นผู้สังเกตพฤติกรรม ซึ่งจะแบ่งพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นก้าวร้าวทางวาจาและทางร่างกาย นอกจากนี้ครูที่สอนจะเป็นผู้บันทึกพฤติกรรมในสถานการณ์โรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้ารับการฝึกลดความก้าวร้าวลง จำนวน 9 คน นักเรียนที่เข้ารับการฝึกไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเลยตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา 2 คน นักเรียน ที่เข้ารับการฝึกมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มขึ้น จำนวน 1 คน แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปหลายสัปดาห์ อัตราความก้าวร้าวของเขาลดลงในระยะติดตามผล ผลการวิจัยยังสนับสนุนสมมติฐานที่เชื่อว่า การฝึกให้บุคคลมีทักษะทางปัญญามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอกได้

เฮอินส (Hains, 1989) ได้ทำการวิจัยโดยการพัฒนารูปแบบการฝึกในการสอนทักษะให้กับวัยรุ่นที่กระทำผิดในเรื่องความก้าวร้าว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้เป็น ยูวอาชญากรชาย จำนวน 4 คน มีอายุระหว่าง 15 - 17 ปี ผิวดำ 2 คน ผิวขาว 2 คน และมี เชื้อสายสเปน 1 คน ซึ่งเขาพักอาศัยตามสถานทัรัฐบาลจัดที่ให้ การศึกษาทำการทดลองรายบุคคลโดยรูปแบบการฝึกประกอบด้วยทักษะการแก้ปัญหา (Problem - solving) และการพูดแนะนำตนเอง (Self - guiding verbalization) เมื่อเสร็จสิ้นการฝึก

ผลการวิจัยพบว่า ผลการประเมินตัวแปรตามที่เป็นกลวิธีทางปัญญาพบว่ามีผู้เข้ารับการทดลอง 2 คนที่ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าใช้กลวิธีกระบวนการความรู้ความเข้าใจที่ได้ฝึกไป แต่มี ผู้เข้ารับการทดลอง 3 คน เพิ่มการพูดแนะนำตนเอง และมีการคิดล่วงหน้า (Thinking ahead) ระหว่างสถานการณ์จำลองเมื่อมีความขัดแย้งระหว่างบุคคล อย่างไรก็ตามเมื่อติดตามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องชั้น ผู้ร่วมการทดลองทุกคนมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเงื่อนไขการทดลองที่เกิดขึ้น สามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้ร่วม การทดลองอย่างมีประสิทธิภาพ

ลอชแมน แลมพรอน เกมเมอร์และแฮร์ริส (Lochman, Lampron, Gemmer and Harris, 1989) ได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน ที่มีอายุ 9 ปี 1 เดือนถึง 13 ปี เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการปรับพฤติกรรมทางปัญญาและฝึกแก้ปัญหาทางสังคม ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับเงื่อนไขเช่นเดียวกับกลุ่มแรก แต่จะเพิ่มการสอนของครูในการปรับตัวด้วย ส่วนกลุ่มควบคุมทำกิจกรรมตามปกติ

ผลการศึกษาพบว่า ทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ลดพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อนและการไม่สนใจทำงานในห้องเรียนน้อยกว่ากลุ่มควบคุม และจากการประเมินของครูก็สอดคล้องกันคือ ครูประเมินว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มลดพฤติกรรมก้าวร้าวลง แต่เมื่อเปรียบเทียบในกลุ่มทดลองที่ 1 กับ 2 ไม่พบความแตกต่างใดๆ เป็นการชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มการสอนของครูในเรื่องการปรับตัวไม่ได้ส่งผลต่อพฤติกรรม ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า เมื่อนักเรียนได้ฝึกให้มีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วนั้น จะเป็นเกราะคุ้มกันในการที่เขาจะเผชิญกับปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างไม่มีปัญหารูปแบบการสอนอาจใช้รูปแบบการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพไปทดแทนได้

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา พฤติกรรมการอยู่ร่วมกันในสังคม การเรียนรู้และนำไปปรับพฤติกรรมให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข นำมาซึ่งประสบการณ์ อันส่งผลต่อการปรับพฤติกรรมทางปัญญาโดยการฝึกความคิดให้กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง ให้เกิดการเรียนรู้ในการแยกแยะสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ไม่สมควรกระทำ จนสามารถวิเคราะห์สิ่งที่ควรทำได้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญต่อกระบวนการคิดเกี่ยวกับวินัยในตนเอง เพราะเชื่อว่าบุคคลปฏิบัติตนเช่นไรย่อมมีแนวคิดเช่นนั้น และหากบุคคลควบคุมความคิดของตนเองได้ ก็จะสามารถควบคุมความประพฤติตนเองได้เช่นกัน ซึ่งหมายถึง การควบคุมความคิดให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง เป็นการปลูกฝังให้แสดงพฤติกรรมอย่างมีระเบียบวินัยตามมา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ห้องเรียน ได้แก่ สาขาวิชาการบัญชี(การบัญชีการเงิน) และสาขาวิชาการตลาด รวมจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 194 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งสิ้น 194 คน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. จากการประมาณการขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 155 คน
2. ทำการสุ่มเลือกสาขาวิชาจาก 6 สาขาวิชา จาก 12 ห้องเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. ทำการศึกษาเก็บข้อมูลจากนักศึกษาในห้องเรียนจำนวน 5 ห้อง ที่ทำการสุ่มเลือกได้ และได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 194 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ การควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง
2. ตัวแปรตาม คือ ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาหาคุณภาพดังนี้

1. การหาค่าความตรง (Validity) ในเนื้อหาผู้วิจัยได้นำผลงานของผู้วิจัยเองที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร มาเป็นต้นแบบในการสร้างเครื่องมือ และนำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ จำนวน 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ดังนี้ คือ

1.1 ต้องเป็นครูอาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 20 ปี

1.2 ต้องเคยมีผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยคุณธรรม จริยธรรมของนักศึกษา

2. การหาค่าความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างทำ จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุง จากนั้นนำเครื่องมือนี้ไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่งกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 10 คน แล้วนำไปทดลองนาร่อง (Try Out) กับนักศึกษาคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 2 ห้องเรียน

วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นเตรียมการทดลอง

1.1 ศึกษา

1.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย และไม่มี
ระเบียบวินัยของนักศึกษา

1.1.2 กำหนดพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา

1.2 ทำการทดลองนำร่อง

โดยผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากนักศึกษาเพื่อทำการทดลองดังนี้

1.2.1 สำนวความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แบบบันทึก
พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง

1.2.2 การทดลองตามโปรแกรมที่จัดเตรียมไว้ เพื่อทดสอบความราบรื่น
ในการทำทดลองจริง เพื่อจะได้นำข้อมูลมาเตรียมป้องกันปัญหาที่จะ
เกิดขึ้นจากการทดลอง

2. ขั้นตอนการทดลอง

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษา
ระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ปีการศึกษา 2552 จำนวน 194 คน จำนวน 5 ห้องเรียน โดยให้นักศึกษาควบคุมตนเอง
ด้วยการเตือนตนเอง จากการตอบลงในแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองทุก
วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ จำนวน 3 วัน เป็นเวลา 7 สัปดาห์ นำผลที่ได้จากการบันทึก
พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาวิเคราะห์ตามวิธีการ
ทางสถิติ โดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีกับหลักการ ขั้นตอน แนวทาง และวิธีดำเนินการ
ควบคุมตนเองของนักศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. นำหลักการ แนวทาง วิธีดำเนินการควบคุมตนเองไปกำหนดเป็นพฤติกรรมความ
มีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา และสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม

3. นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ครู
อาจารย์ (ผู้เชี่ยวชาญ) พิจารณาและให้คำแนะนำ เพื่อไปปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม

4. นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ไปทดลองใช้กับนักศึกษา
ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองให้ทดลองปฏิบัติบันทึกแบบบันทึกพฤติกรรมจำนวน 10 คน
เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ในภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุง จากนั้นนำไปทดลองใช้อีกครั้งกับ
นักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองให้ทดลองปฏิบัติอีก จำนวน 10 คน แล้วนำไป

ทดลองใช้กับนักศึกษาคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลพระนคร จำนวน 2 ห้องเรียน มีค่าความเชื่อมั่น 0.79

5. นำปัญหาที่พบและเกิดขึ้น มาปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ยของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งแต่ละเวลาที่บันทึก จากแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา จำนวน 5 ห้องเรียน จำนวน 20 ครั้ง รวมเวลาที่ใช้ 7 สัปดาห์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยหรือมัธยฐานเลขคณิต (Mean) คือ

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} = คะแนนเฉลี่ยหรือมัธยฐานเลขคณิต

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทุกคน

N = จำนวนคนทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิธีทางสถิติ เพื่อเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นั้นการวิเคราะห์ข้อมูลกระทำการได้โดยการหาค่าความถี่ การคำนวณค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่บันทึกพฤติกรรม ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา จำนวน 5 ห้องเรียน จำนวน 194 คน เป็นเวลา 7 สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำเสนอในรูปตารางและความเรียงได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักศึกษาและสาขาวิชาที่นักศึกษากำลังศึกษา

		สาขาวิชา					รวม
		การบัญชี ห้อง 1	การบัญชี ห้อง 2	การบัญชี ห้อง 3	การตลาด ห้อง 1	การตลาด ห้อง 2	
นักศึกษา	ชาย	8	6	12	11	14	51(26.3)
	หญิง	30	33	29	27	24	143(73.7)
รวม		38	39	41	38	38	194

จากตารางที่ 1 พบว่า การบัญชีห้อง 1 มีนักศึกษาชายจำนวน 8 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 30 คน, การบัญชีห้อง 2 มีนักศึกษาชายจำนวน 6 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 33 คน, การบัญชีห้อง 3 มีนักศึกษาชายจำนวน 12 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 29 คน, การตลาดห้อง 1 มีนักศึกษาชายจำนวน 11 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 27 คน, การตลาดห้อง 2 มีนักศึกษาชายจำนวน 14 คน และนักศึกษาหญิงจำนวน 24 คน และมีนักศึกษาชายทั้งหมดจำนวน 51 คน เป็นร้อยละ 26.3 และนักศึกษาหญิงทั้งหมดจำนวน 143 คน เป็นร้อยละ 73.7

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 (ระบุจำนวนคน)

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
ข้อ 1.1	84.2 (32)	81.6 (31)	92.1 (35)	86.8 (33)	92.1 (35)	89.5 (34)	73.7 (28)	76.3 (29)	81.6 (31)	84.2 (32)	76.3 (29)	84.2 (32)	78.9 (30)	71.1 (27)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	86.8 (33)	81.6 (31)	86.1
ข้อ 1.2	84.2 (32)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	92.1 (35)	100 (38)	94.7 (36)	100 (38)	94.7 (36)	89.5 (34)	86.8 (33)	84.2 (32)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	94.7
ข้อ 1.3	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	92.1 (35)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	98.1
ข้อ 1.4	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	92.1 (35)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	97.4 (37)	100 (38)	97.4 (37)	100 (38)	97.4 (37)	100 (38)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	98.6
ข้อ 1.5	73.7 (28)	89.5 (34)	78.9 (30)	94.7 (36)	92.1 (35)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	89.5 (34)	92.1 (35)	100 (38)	94.7 (36)	97.4 (37)	92.1 (35)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	93.8
ข้อ 1.6	50.0 (19)	47.4 (18)	63.2 (24)	73.7 (28)	78.9 (30)	81.6 (31)	84.2 (32)	81.6 (31)	84.2 (32)	63.2 (24)	89.5 (34)	78.9 (30)	86.8 (33)	76.3 (29)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	82.0
เฉลี่ย	79.8	84.2	87.3	89.9	93.0	93.0	90.4	91.7	91.7	89.5	93.4	90.4	90.4	85.5	100	100	100	100	97.8	96.1	92.2
ข้อ 2.1	81.6 (31)	86.8 (33)	89.5 (34)	92.1 (35)	86.8 (33)	92.1 (35)	92.1 (35)	89.5 (34)	92.1 (35)	86.8 (33)	86.8 (33)	89.5 (34)	92.1 (35)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	89.5 (34)	86.8 (33)	91.2
ข้อ 2.2	42.1 (16)	57.9 (22)	55.3 (21)	57.9 (22)	65.8 (25)	71.1 (27)	65.8 (25)	68.4 (26)	84.2 (32)	76.3 (29)	76.3 (29)	71.1 (27)	63.2 (24)	65.8 (25)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	78.9 (30)	78.9 (30)	74.0
ข้อ 2.3	65.8 (25)	71.1 (27)	78.9 (30)	55.3 (21)	81.6 (31)	78.9 (30)	88.4 (26)	71.1 (27)	92.1 (35)	92.1 (35)	84.2 (32)	89.5 (34)	89.5 (34)	86.8 (33)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	81.6 (31)	81.6 (31)	84.4
ข้อ 2.4	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	100 (38)	89.5 (34)	92.1 (35)	97.4 (37)	97.4 (37)	94.7 (36)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	92.1 (35)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.3
ข้อ 2.5	100 (38)	100 (38)	89.5 (34)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	94.7 (36)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	92.1 (35)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.5
ข้อ 2.6	39.5 (15)	50.0 (19)	68.4 (26)	65.8 (25)	57.9 (22)	57.9 (22)	65.8 (25)	52.6 (20)	42.1 (16)	52.6 (20)	55.3 (21)	57.9 (22)	68.4 (26)	65.8 (25)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	69.7
เฉลี่ย	71.1	77.2	79.8	76.8	80.3	82.0	84.5	79.0	83.8	83.8	82.9	83.8	84.7	82	100	100	100	100	91.7	90.3	85.7
รวม	75.4	80.7	83.6	83.3	86.6	87.5	87.4	85.3	87.7	86.6	88.2	87.1	87.5	83.8	100	100	100	100	95.0	93.2	88.9

ตารางที่ 3 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1

ครั้งที่	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 (จำนวน 38 คน)																				รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
ข้อ 1.1	84.2	81.6	92.1	86.8	92.1	89.5	73.7	76.3	81.6	84.2	76.3	84.2	78.9	71.1	100	100	100	100	86.8	81.6	86.1
ข้อ 1.2	84.2	92.1	94.7	94.7	94.7	94.7	92.1	100	94.7	100	94.7	89.5	86.8	84.2	100	100	100	100	100	97.4	94.7
ข้อ 1.3	92.1	94.7	94.7	97.4	100	100	100	100	100	100	100	97.4	92.1	94.7	100	100	100	100	100	97.4	98.0
ข้อ 1.4	94.7	100	100	92.1	100	100	97.4	97.4	100	97.4	100	97.4	100	94.7	100	100	100	100	100	100	98.6
ข้อ 1.5	73.7	89.5	78.9	94.7	92.1	92.1	94.7	94.7	89.5	92.1	100	94.7	97.4	92.1	100	100	100	100	100	100	93.8
ข้อ 1.6	50.0	47.4	63.2	73.7	78.9	81.6	84.2	81.6	84.2	63.2	89.5	78.9	86.8	76.3	100	100	100	100	100	100	82.0
เฉลี่ย	79.8	84.2	87.3	89.9	93.0	93.0	90.4	91.7	91.7	89.5	93.4	90.4	90.3	85.5	100	100	100	100	97.8	96.1	92.2
ข้อ 2.1	81.6	86.8	89.5	92.1	86.8	92.1	92.1	89.5	92.1	86.8	86.8	89.5	92.1	89.5	100	100	100	100	89.5	86.8	91.2
ข้อ 2.2	42.1	57.9	55.3	57.9	65.8	71.1	65.8	68.4	84.2	76.3	76.3	71.1	63.2	65.8	100	100	100	100	78.9	78.9	74.0
ข้อ 2.3	65.8	71.1	78.9	55.3	81.6	78.9	88.4	71.1	92.1	92.1	84.2	89.5	89.5	86.8	100	100	100	100	81.6	81.6	84.4
ข้อ 2.4	97.4	97.4	97.4	100	89.5	92.1	97.4	97.4	94.7	97.4	97.4	97.4	97.4	92.1	100	100	100	100	100	100	97.3
ข้อ 2.5	100	100	89.5	89.5	100	100	97.4	94.7	97.4	97.4	97.4	97.4	97.4	92.1	100	100	100	100	100	100	97.5
ข้อ 2.6	39.5	50.0	68.4	65.8	57.9	57.9	65.8	52.6	42.1	52.6	55.3	57.9	68.4	65.8	100	100	100	100	100	94.7	69.7
เฉลี่ย	71.1	77.2	79.8	76.8	80.3	82.0	84.5	79.0	83.8	83.8	82.9	83.8	84.7	82.0	100	100	100	100	91.7	90.3	85.7
รวม	75.4	80.7	83.6	83.3	86.6	87.5	87.4	85.3	87.7	86.6	88.2	87.1	87.5	83.8	100	100	100	100	95.0	93.2	88.9

จากตารางที่ 2 แสดงจำนวนคน, ตารางที่ 3 ไม่แสดงจำนวนคน สรุปได้ว่าตารางทั้งสองแสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 จำนวน 38 คน บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 75.4, 80.7 และ 83.6 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 95.0 และ 93.2 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความ มีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 79.8, 84.2 และ 87.3 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 97.8 และ 96.1 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 71.1, 77.2 และ 79.8 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 91.7 และ 90.3 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 86.1, 94.7 และ 98.0 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 91.2, 74.0 และ 84.4 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมดดังนี้ 92.2, 85.7 และ 88.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 (ระบุจำนวนคน)

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม	
ข้อ 1.1	89.7 (35)	100 (39)	92.3 (36)	87.2 (34)	100 (39)	97.4 (38)	94.9 (37)	89.7 (35)	94.9 (37)	97.4 (38)	92.3 (36)	97.4 (38)	79.5 (31)	71.8 (28)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	94.2
ข้อ 1.2	94.9 (37)	84.6 (33)	94.9 (37)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	97.4 (38)	92.3 (36)	100 (39)	97.4 (38)	92.3 (36)	100 (39)	87.2 (34)	84.6 (33)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	95.9
ข้อ 1.3	94.9 (37)	97.4 (38)	94.9 (37)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	97.4 (38)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	92.3 (36)	94.9 (37)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	98.1
ข้อ 1.4	94.9 (37)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	94.9 (37)	100 (39)	94.9 (37)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	94.9 (37)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	98.1
ข้อ 1.5	94.9 (37)	92.3 (36)	89.7 (35)	94.9 (37)	100 (39)	100 (39)	97.4 (38)	92.3 (36)	100 (39)	94.9 (37)	97.4 (38)	97.4 (38)	97.4 (38)	92.3 (36)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	97.0
ข้อ 1.6	64.1 (25)	71.8 (28)	64.1 (25)	69.2 (27)	92.3 (36)	94.9 (37)	89.7 (35)	84.6 (33)	97.4 (38)	89.7 (35)	94.9 (37)	92.3 (36)	87.2 (34)	76.9 (30)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	88.5
เฉลี่ย	88.9	90.2	89.3	90.2	97.9	98.3	95.3	91.5	98.7	95.7	95.7	97.9	90.6	85.9	100	100	100	100	100	100	100	95.3
ข้อ 2.1	76.9 (30)	79.5 (31)	89.7 (35)	92.3 (36)	92.3 (36)	87.2 (34)	89.7 (35)	92.3 (36)	92.3 (36)	92.3 (36)	92.3 (36)	97.4 (38)	92.3 (36)	89.7 (35)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	92.8
ข้อ 2.2	41.0 (16)	59.0 (23)	48.7 (19)	59.0 (23)	69.2 (27)	74.4 (29)	76.9 (30)	84.6 (33)	87.2 (34)	89.7 (35)	79.5 (31)	89.7 (35)	64.1 (25)	66.7 (26)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	79.5
ข้อ 2.3	76.9 (30)	76.9 (30)	94.9 (37)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	97.4 (38)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	92.3 (36)	94.9 (37)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	96.2
ข้อ 2.4	94.9 (37)	94.9 (37)	71.8 (28)	56.4 (22)	84.6 (33)	87.2 (34)	89.7 (35)	87.2 (34)	94.9 (37)	92.3 (36)	94.9 (37)	94.9 (37)	89.7 (35)	87.2 (34)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	91.0
ข้อ 2.5	82.1 (32)	94.9 (37)	87.2 (34)	89.7 (35)	92.3 (36)	100 (39)	100 (39)	94.9 (37)	100 (39)	97.4 (38)	100 (39)	100 (39)	97.4 (38)	92.3 (36)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	96.4
ข้อ 2.6	84.6 (33)	82.1 (32)	64.1 (25)	66.7 (26)	89.7 (35)	92.3 (36)	87.2 (34)	94.9 (37)	87.2 (34)	92.3 (36)	84.6 (33)	97.4 (38)	69.2 (27)	66.7 (26)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	100 (39)	97.4 (38)	100 (39)	87.8
เฉลี่ย	76.1	81.2	76.1	76.9	88.0	90.2	90.2	91.5	93.6	93.6	91.9	96.6	84.2	82.9	100	100	100	100	100	100	100	90.6
รวม	82.5	85.7	82.7	82.7	92.9	94.2	92.7	91.5	96.2	94.6	93.8	97.2	87.4	84.4	100	100	100	100	100	99.8	100	93.0

ตารางที่ 5 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2

ครั้งที่	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 (จำนวน 39 คน)																				รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
ข้อ 1.1	89.7	100	92.3	87.2	100	97.4	94.9	89.7	94.9	97.4	92.3	97.4	79.5	71.8	100	100	100	100	100	100	94.2
ข้อ 1.2	94.9	84.6	94.9	94.9	100	97.4	97.4	92.3	100	97.4	92.3	100	87.2	84.6	100	100	100	100	100	100	95.9
ข้อ 1.3	94.9	97.4	94.9	97.4	100	100	97.4	94.9	100	97.4	100	100	92.3	94.9	100	100	100	100	100	100	98.1
ข้อ 1.4	94.9	94.9	100	97.4	94.9	100	94.9	94.9	100	97.4	97.4	100	100	94.9	100	100	100	100	100	100	98.1
ข้อ 1.5	94.9	92.3	89.7	94.9	100	100	97.4	92.3	100	94.9	97.4	97.4	97.4	92.3	100	100	100	100	100	100	97.0
ข้อ 1.6	64.1	71.8	64.1	69.2	92.3	94.9	89.7	84.6	97.4	89.7	94.9	92.3	87.2	76.9	100	100	100	100	100	100	88.5
เฉลี่ย	88.9	90.2	89.3	90.2	97.9	98.3	95.3	91.5	98.7	95.7	97.9	90.6	85.9	100	100	100	100	100	100	100	95.3
ข้อ 2.1	76.9	79.5	89.7	92.3	92.3	87.2	89.7	92.3	92.3	92.3	92.3	97.4	92.3	89.7	100	100	100	100	100	100	92.8
ข้อ 2.2	41.0	59.0	48.7	59.0	69.2	74.4	76.9	84.6	87.2	89.7	79.5	89.7	64.1	66.7	100	100	100	100	100	100	79.5
ข้อ 2.3	76.9	76.9	94.9	97.4	100	100	97.4	94.9	100	97.4	100	100	92.3	94.9	100	100	100	100	100	100	96.2
ข้อ 2.4	94.9	94.9	71.8	56.4	84.6	87.2	89.7	87.2	94.9	92.3	94.9	94.9	89.7	87.2	100	100	100	100	100	100	91.0
ข้อ 2.5	82.1	94.9	87.2	89.7	92.3	100	100	94.9	100	97.4	100	100	97.4	92.3	100	100	100	100	100	100	96.4
ข้อ 2.6	84.6	82.1	64.1	66.7	89.7	92.3	87.2	94.9	87.2	92.3	84.6	97.4	69.2	66.7	100	100	100	100	97.4	100	87.8
เฉลี่ย	76.1	81.2	76.1	76.9	88.0	90.2	90.2	91.5	93.6	93.6	91.9	96.6	84.2	82.9	100	100	100	100	100	100	90.6
รวม	82.5	85.7	82.7	83.5	92.9	94.2	92.7	91.5	96.2	94.6	93.8	97.2	87.4	84.4	100	100	100	100	99.8	100	93.0

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนคน, ตารางที่ 5 ไม่แสดงจำนวนคน สรุปได้ว่าตารางทั้งสองแสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 จำนวน 39 คน บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 82.5, 85.7 และ 82.7 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 98.8 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 88.9, 90.2 และ 89.3 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 76.1, 81.2 และ 76.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 94.2, 95.9 และ 98.1 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 92.8, 79.5 และ 96.2 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์และ มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมดดังนี้ 95.3, 90.6 และ 93.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 (ระบุจำนวนคน)

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม	
ข้อ 1.1	85.4 (35)	82.9 (34)	92.7 (38)	87.8 (36)	78.0 (32)	85.4 (35)	87.8 (36)	85.4 (35)	80.5 (33)	80.5 (33)	80.5 (33)	85.4 (35)	85.4 (35)	85.4 (35)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	89.2
ข้อ 1.2	95.1 (39)	95.1 (39)	95.1 (39)	95.1 (39)	87.8 (36)	87.8 (36)	95.1 (39)	92.7 (38)	90.2 (37)	90.2 (37)	95.1 (39)	92.7 (38)	97.6 (40)	95.1 (39)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	95.2
ข้อ 1.3	92.7 (38)	100 (41)	95.1 (39)	97.6 (40)	97.6 (40)	97.6 (40)	97.6 (40)	95.1 (39)	100 (41)	100 (41)	95.1 (39)	95.1 (39)	100 (41)	97.6 (40)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	98.1
ข้อ 1.4	92.7 (38)	97.6 (40)	100 (41)	95.1 (39)	97.6 (40)	97.6 (40)	95.1 (39)	95.1 (39)	97.6 (40)	97.6 (40)	97.6 (40)	100 (41)	97.6 (40)	97.6 (40)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	97.9
ข้อ 1.5	70.7 (29)	85.4 (35)	78.0 (32)	92.7 (38)	97.6 (40)	82.9 (34)	85.4 (35)	92.7 (38)	92.7 (38)	92.7 (38)	95.1 (39)	97.6 (40)	97.6 (40)	95.1 (39)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	92.8
ข้อ 1.6	51.2 (21)	53.7 (22)	61.0 (25)	70.7 (29)	82.9 (34)	73.2 (30)	63.4 (26)	73.2 (30)	78.0 (32)	70.7 (29)	82.9 (34)	95.1 (39)	90.2 (37)	80.5 (33)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	81.3
เฉลี่ย	81.3	85.8	87.0	89.8	90.3	87.4	87.4	89.0	89.8	88.6	91.1	94.3	94.7	91.9	100	100	100	100	100	100	100	92.4
ข้อ 2.1	80.5 (33)	87.8 (36)	90.2 (37)	92.7 (38)	85.4 (35)	80.5 (33)	85.4 (35)	82.9 (34)	87.8 (36)	95.1 (39)	97.6 (40)	95.1 (39)	92.7 (38)	95.1 (39)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	92.4
ข้อ 2.2	53.7 (22)	46.3 (19)	56.1 (23)	58.5 (24)	65.9 (27)	73.2 (30)	80.5 (33)	63.4 (26)	70.7 (29)	68.3 (28)	70.7 (29)	68.3 (28)	87.8 (36)	82.9 (34)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	77.3
ข้อ 2.3	68.3 (28)	80.5 (33)	80.5 (33)	56.1 (23)	63.4 (26)	75.6 (31)	63.4 (26)	73.2 (30)	75.6 (31)	70.7 (29)	80.5 (33)	78.0 (32)	73.2 (30)	82.9 (34)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	81.1
ข้อ 2.4	90.2 (37)	92.7 (38)	97.6 (40)	100 (41)	95.1 (39)	97.6 (40)	87.8 (36)	92.7 (38)	90.2 (37)	97.6 (40)	100 (41)	100 (41)	92.7 (38)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	96.7
ข้อ 2.5	92.7 (38)	95.1 (39)	87.8 (36)	92.7 (38)	92.7 (38)	97.6 (40)	95.1 (39)	97.6 (40)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	97.6 (40)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	97.4
ข้อ 2.6	68.3 (28)	73.2 (30)	70.7 (29)	70.7 (29)	78.0 (32)	80.5 (33)	70.7 (29)	73.2 (30)	73.2 (30)	85.4 (35)	95.1 (39)	97.6 (40)	97.6 (40)	95.1 (39)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	100 (41)	86.5
เฉลี่ย	75.6	79.3	80.5	78.5	80.1	84.2	80.5	80.5	82.9	86.2	90.7	89.8	90.7	92.3	100	100	100	100	100	100	100	88.6
รวม	78.5	82.5	83.7	84.1	85.2	85.8	83.9	84.8	86.4	87.4	90.9	92.1	92.7	92.1	100	100	100	100	100	100	100	90.5

ตารางที่ 7 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3

ครั้งที่	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 (จำนวน 41 คน)																				รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
ข้อ 1.1	85.4	82.9	92.7	87.8	78	85.4	87.8	85.4	80.5	80.5	80.5	85.4	85.4	85.4	100	100	100	100	100	100	89.2
ข้อ 1.2	95.1	95.1	95.1	95.1	87.8	87.8	95.1	92.7	90.2	90.2	95.1	92.7	97.6	95.1	100	100	100	100	100	100	95.2
ข้อ 1.3	92.7	100	95.1	97.6	97.6	97.6	97.6	95.1	100	100	95.1	95.1	100	97.6	100	100	100	100	100	100	98.1
ข้อ 1.4	92.7	97.6	100	95.1	97.6	97.6	95.1	95.1	97.6	97.6	97.6	100	97.6	97.6	100	100	100	100	100	100	97.9
ข้อ 1.5	70.7	85.4	78.0	92.7	97.6	82.9	85.4	92.7	92.7	92.7	95.1	97.6	97.6	95.1	100	100	100	100	100	100	92.8
ข้อ 1.6	51.2	53.7	61.0	70.7	82.9	73.2	63.4	73.2	78.0	70.7	82.9	95.1	90.2	80.5	100	100	100	100	100	100	81.3
เฉลี่ย	81.3	85.8	87.0	89.8	90.3	87.4	87.4	89.0	89.8	88.6	91.1	94.3	94.7	91.9	100	100	100	100	100	100	92.4
ข้อ 2.1	80.5	87.8	90.2	92.7	85.4	80.5	85.4	82.9	87.8	95.1	97.6	95.1	92.7	95.1	100	100	100	100	100	100	92.4
ข้อ 2.2	53.7	46.3	56.1	58.5	65.9	73.2	80.5	63.4	70.7	68.3	70.7	68.3	87.8	82.9	100	100	100	100	100	100	77.3
ข้อ 2.3	68.3	80.5	80.5	56.1	63.4	75.6	63.4	73.2	75.6	70.7	80.5	78.0	73.2	82.9	100	100	100	100	100	100	81.1
ข้อ 2.4	90.2	92.7	97.6	100	95.1	97.6	87.8	92.7	90.2	97.6	100	100	92.7	100	100	100	100	100	100	100	96.7
ข้อ 2.5	92.7	95.1	87.8	92.7	92.7	97.6	95.1	97.6	100	100	100	100	100	97.6	100	100	100	100	100	100	97.4
ข้อ 2.6	68.3	73.2	70.7	70.7	78.0	80.5	70.7	73.2	73.2	85.4	95.1	97.6	97.6	95.1	100	100	100	100	100	100	86.5
เฉลี่ย	75.6	79.3	80.5	78.5	80.1	84.2	80.5	80.5	82.9	86.2	90.7	89.8	90.7	92.3	100	100	100	100	100	100	88.6
รวม	78.5	82.5	83.7	84.1	85.2	85.8	83.9	84.8	86.4	87.4	90.9	92.1	92.7	92.1	100	100	100	100	100	100	90.5

จากตารางที่ 6 แสดงจำนวนคน, ตารางที่ 7 ไม่แสดงจำนวนคน สรุปได้ว่าตารางทั้งสองแสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 จำนวน 41 คน บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 78.5, 82.5 และ 83.7 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 81.3, 85.8 และ 87.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 75.6, 79.3 และ 80.5 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 89.2, 95.2 และ 98.1 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 92.4, 77.3 และ 81.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมดดังนี้ 92.4, 88.6 และ 90.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1 (ระบุจำนวนคน)

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม	
ข้อ 1.1	76.3 (29)	76.3 (29)	84.2 (32)	78.9 (30)	78.9 (30)	81.6 (31)	86.8 (33)	81.6 (31)	68.4 (26)	76.3 (29)	71.1 (27)	78.9 (30)	73.7 (28)	78.9 (30)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	84.6
ข้อ 1.2	78.9 (30)	94.7 (36)	86.8 (33)	89.5 (34)	89.5 (34)	97.4 (37)	92.1 (35)	97.4 (37)	86.8 (33)	81.6 (31)	81.6 (31)	89.5 (34)	86.8 (33)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	92.1
ข้อ 1.3	84.2 (32)	94.7 (36)	92.1 (35)	100 (38)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	94.7 (36)	94.7 (36)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.6
ข้อ 1.4	89.5 (34)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.6
ข้อ 1.5	78.9 (30)	97.4 (37)	78.9 (30)	89.5 (34)	92.1 (35)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	92.1 (35)	97.4 (37)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	95.0
ข้อ 1.6	50.0 (19)	76.3 (29)	78.9 (30)	78.9 (30)	78.9 (30)	92.1 (35)	92.1 (35)	86.8 (33)	94.7 (36)	92.1 (35)	84.2 (32)	89.5 (34)	92.1 (35)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	88.8
เฉลี่ย	76.3	88.6	85.9	88.6	89.0	94.8	95.2	93.9	89.5	90.4	87.3	97.7	90.3	91.2	100	100	100	100	100	100	100	92.6
ข้อ 2.1	84.2 (32)	81.6 (31)	81.6 (31)	78.9 (30)	81.6 (31)	86.8 (33)	86.8 (33)	92.1 (35)	86.8 (33)	81.6 (31)	86.8 (33)	89.5 (34)	86.8 (33)	84.2 (32)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	89.5
ข้อ 2.2	23.7 (9)	42.1 (16)	39.5 (15)	31.6 (12)	57.9 (22)	42.1 (16)	52.6 (20)	44.7 (17)	42.1 (16)	52.6 (20)	52.6 (20)	57.9 (22)	57.9 (22)	50.0 (19)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	62.2
ข้อ 2.3	52.6 (20)	55.3 (21)	63.2 (24)	76.3 (29)	71.1 (27)	57.9 (22)	71.1 (27)	63.2 (24)	71.1 (27)	76.3 (29)	68.4 (26)	81.6 (31)	71.1 (27)	63.2 (24)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	77.0
ข้อ 2.4	89.5 (34)	94.7 (36)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	97.4 (37)	94.7 (36)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4
ข้อ 2.5	94.7 (36)	94.7 (36)	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	92.1 (35)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	97.4 (37)	97.4 (37)	92.1 (35)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.0
ข้อ 2.6	52.6 (20)	39.5 (15)	63.2 (24)	60.5 (23)	68.4 (26)	68.4 (26)	73.3 (28)	68.4 (26)	60.5 (23)	68.4 (26)	73.3 (28)	81.6 (31)	84.2 (32)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	77.3
เฉลี่ย	66.2	68.0	72.0	72.8	78.1	74.1	78.9	77.2	76.8	79.4	79.8	84.7	82.0	79.8	100	100	100	100	100	100	98.3	83.4
รวม	71.3	78.3	78.9	80.7	83.6	84.4	87.0	85.5	83.1	84.9	83.9	88.2	86.2	85.5	100	100	100	100	100	100	99.1	88.0

ตารางที่ 9 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1

ครั้งที่	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สาขาวิชาการตลาดห้อง 1 (จำนวน 38 คน)																				รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
ข้อ 1.1	76.3	76.3	84.2	78.9	78.9	81.6	86.8	81.6	68.4	76.3	71.1	78.9	73.7	78.9	100	100	100	100	100	100	84.6
ข้อ 1.2	78.9	94.7	86.8	89.5	89.5	97.4	92.1	97.4	86.8	81.6	81.6	89.5	86.8	89.5	100	100	100	100	100	100	92.1
ข้อ 1.3	84.2	94.7	92.1	100	97.4	100	100	100	97.4	94.7	94.7	97.4	100	100	100	100	100	100	100	100	97.6
ข้อ 1.4	89.5	92.1	94.7	94.7	97.4	100	100	97.4	97.4	100	100	100	94.7	94.7	100	100	100	100	100	100	97.6
ข้อ 1.5	78.9	97.4	78.9	89.5	92.1	97.4	100	100	92.1	97.4	92.1	94.7	94.7	94.7	100	100	100	100	100	100	95.0
ข้อ 1.6	50	76.3	78.9	78.9	78.9	92.1	92.1	86.8	94.7	92.1	84.2	89.5	92.1	89.5	100	100	100	100	100	100	88.8
เฉลี่ย	76.3	88.6	85.9	88.6	89.0	94.8	95.2	93.9	89.5	90.4	87.3	91.7	90.3	91.2	100	100	100	100	100	100	92.6
ข้อ 2.1	84.2	81.6	81.6	78.9	81.6	86.8	86.8	92.1	86.8	81.6	86.8	89.5	86.8	84.2	100	100	100	100	100	100	89.5
ข้อ 2.2	23.7	42.1	39.5	31.6	57.9	42.1	52.6	44.7	42.1	52.6	52.6	57.9	57.9	50	100	100	100	100	100	97.4	62.2
ข้อ 2.3	52.6	55.3	63.2	76.3	71.1	57.9	71.1	63.2	71.1	76.3	68.4	81.6	71.1	63.2	100	100	100	100	100	97.4	77.0
ข้อ 2.4	89.5	94.7	92.1	94.7	94.7	97.4	94.7	94.7	100	100	100	100	100	94.7	100	100	100	100	100	100	97.4
ข้อ 2.5	94.7	94.7	92.1	94.7	94.7	92.1	94.7	100	100	97.4	97.4	97.4	92.1	97.4	100	100	100	100	100	100	97.0
ข้อ 2.6	52.6	39.5	63.2	60.5	68.4	68.4	73.3	68.4	60.5	68.4	73.3	81.6	84.2	89.5	100	100	100	100	100	94.7	77.3
เฉลี่ย	66.2	68.0	72.0	72.8	78.1	74.1	78.9	77.2	76.8	79.4	79.8	84.7	82.0	79.8	100	100	100	100	100	98.3	83.4
รวม	71.3	78.3	78.9	80.7	83.6	84.4	87.0	85.5	83.1	84.9	83.5	88.2	86.2	85.5	100	100	100	100	100	99.1	88.0

จากตารางที่ 8 แสดงจำนวนคน, ตารางที่ 9 ไม่แสดงจำนวนคน สรุปได้ว่าตารางทั้งสองแสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1 จำนวน 38 คน บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 71.3, 78.3 และ 78.9 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 99.1 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 76.3, 88.6 และ 85.9 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรม การควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 66.2, 68.0 และ 72.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 98.3 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 84.6, 92.1 และ 97.6 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 89.5, 62.2 และ 77.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมดดังนี้ 92.6, 83.4 และ 88.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2 (ระบุจำนวนคน)

ครั้งที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
ข้อ 1.1	89.5 (34)	81.6 (31)	81.6 (31)	86.8 (33)	73.7 (28)	78.9 (30)	63.2 (24)	78.9 (30)	78.9 (30)	68.4 (26)	71.1 (27)	84.2 (32)	65.8 (25)	68.4 (26)	63.2 (24)	57.9 (22)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	79.6
ข้อ 1.2	84.2 (32)	92.1 (35)	78.9 (30)	86.8 (33)	92.1 (35)	92.1 (35)	71.1 (27)	78.9 (30)	76.3 (29)	78.9 (30)	92.1 (35)	97.4 (37)	92.1 (35)	86.8 (33)	92.1 (35)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	89.5
ข้อ 1.3	84.2 (32)	89.5 (34)	84.2 (32)	89.5 (34)	81.6 (31)	86.8 (33)	81.6 (31)	81.6 (31)	76.3 (29)	78.9 (30)	89.5 (34)	92.1 (35)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	90.4
ข้อ 1.4	92.1 (35)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	89.5 (34)	84.2 (32)	81.6 (31)	92.1 (35)	89.5 (34)	86.8 (33)	86.8 (33)	86.8 (33)	94.7 (36)	94.7 (36)	86.8 (33)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	92.2
ข้อ 1.5	71.1 (27)	81.6 (31)	81.6 (31)	68.4 (26)	60.5 (23)	76.3 (29)	68.4 (26)	65.8 (25)	89.5 (34)	71.1 (27)	81.6 (31)	71.1 (27)	84.2 (32)	89.5 (34)	89.5 (34)	76.3 (29)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	81.3
ข้อ 1.6	55.3 (21)	76.3 (29)	71.1 (27)	73.7 (28)	60.5 (23)	63.2 (24)	57.9 (22)	44.7 (17)	73.7 (28)	71.1 (27)	65.8 (25)	65.8 (25)	65.8 (25)	63.2 (24)	57.9 (22)	47.4 (18)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.4 (37)	70.5
เฉลี่ย	79.4	86.0	82.0	83.3	77.2	81.1	71.1	71.9	81.1	76.3	81.2	82.9	81.6	83.8	82.9	77.2	100	100	100	99.6	83.9
ข้อ 2.1	84.2 (32)	86.8 (33)	86.8 (33)	84.2 (32)	84.2 (32)	94.7 (36)	84.2 (32)	86.8 (33)	78.9 (30)	73.7 (28)	86.8 (33)	89.5 (34)	97.4 (37)	89.5 (34)	86.8 (33)	89.5 (34)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	81.6 (31)	88.3
ข้อ 2.2	23.7 (9)	42.1 (16)	39.5 (15)	31.6 (12)	57.9 (22)	42.1 (16)	52.6 (20)	44.7 (17)	42.1 (16)	52.6 (20)	52.6 (20)	57.9 (22)	57.9 (22)	50.0 (19)	65.8 (25)	55.3 (21)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	81.6 (31)	57.5
ข้อ 2.3	55.3 (21)	73.7 (28)	63.2 (24)	78.9 (30)	73.7 (28)	73.7 (28)	65.8 (25)	65.8 (25)	60.5 (23)	73.7 (28)	63.2 (24)	71.1 (27)	65.8 (25)	60.5 (23)	60.5 (23)	52.6 (20)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	84.2 (32)	72.1
ข้อ 2.4	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	100 (38)	97.4 (37)	97.4 (37)	92.1 (35)	97.4 (37)	94.7 (36)	94.7 (36)	94.7 (36)	97.4 (37)	94.7 (36)	100 (38)	94.7 (36)	94.7 (36)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	97.2
ข้อ 2.5	100 (38)	94.7 (36)	89.5 (34)	92.1 (35)	92.1 (35)	94.7 (36)	84.2 (32)	89.5 (34)	94.7 (36)	86.8 (33)	92.1 (35)	92.1 (35)	100 (38)	94.7 (36)	94.7 (36)	92.1 (35)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.2
ข้อ 2.6	57.9 (22)	63.2 (24)	73.7 (28)	63.2 (24)	68.4 (26)	68.4 (26)	78.9 (30)	68.4 (26)	68.4 (26)	65.8 (25)	86.8 (33)	81.6 (31)	76.3 (29)	73.7 (28)	81.6 (31)	86.8 (33)	100 (38)	100 (38)	100 (38)	94.7 (36)	77.9
เฉลี่ย	70.2	76.8	74.6	75.0	79.0	78.5	76.3	75.4	73.2	74.6	79.4	81.6	82.0	78.1	80.7	78.5	100	100	100	90.4	81.2
รวม	74.8	81.4	78.3	79.2	78.1	79.8	73.7	73.7	77.2	75.4	80.3	82.3	81.8	80.9	81.8	77.9	100	100	100	95.0	82.6

ตารางที่ 11 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2

ครั้งที่	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สาขาวิชาการตลาดห้อง 2 (จำนวน 38 คน)																				รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
ข้อ 1.1	89.5	81.6	81.6	86.8	73.7	78.9	63.2	78.9	78.9	68.4	71.1	84.2	65.8	68.4	63.2	57.9	100	100	100	100	79.6
ข้อ 1.2	84.2	92.1	78.9	86.8	92.1	92.1	71.1	78.9	76.3	78.9	92.1	97.4	92.1	86.8	92.1	97.4	100	100	100	100	89.5
ข้อ 1.3	84.2	89.5	84.2	89.5	81.6	86.8	81.6	81.6	76.3	78.9	89.5	92.1	94.7	100	100	97.4	100	100	100	100	90.4
ข้อ 1.4	92.1	94.7	94.7	94.7	94.7	89.5	84.2	81.6	92.1	89.5	86.8	86.8	86.8	94.7	94.7	86.8	100	100	100	100	92.2
ข้อ 1.5	71.1	81.6	81.6	68.4	60.5	76.3	68.4	65.8	89.5	71.1	81.6	71.1	84.2	89.5	89.5	76.3	100	100	100	100	81.3
ข้อ 1.6	55.3	76.3	71.1	73.7	60.5	63.2	57.9	44.7	73.7	71.1	65.8	65.8	65.8	63.2	57.9	47.4	100	100	100	97.4	70.5
เฉลี่ย	79.4	86.0	82.0	83.3	77.2	81.1	71.1	71.9	81.1	76.3	81.2	82.9	81.6	83.8	82.9	77.2	100	100	100	99.6	83.9
ข้อ 2.1	84.2	86.8	86.8	84.2	84.2	94.7	84.2	86.8	78.9	73.7	86.8	89.5	97.4	89.5	86.8	89.5	100	100	100	81.6	88.3
ข้อ 2.2	23.7	42.1	39.5	31.6	57.9	42.1	52.6	44.7	42.1	52.6	52.6	57.9	57.9	50	65.8	55.3	100	100	100	81.6	57.5
ข้อ 2.3	55.3	73.7	63.2	78.9	73.7	73.7	65.8	65.8	60.5	73.7	63.2	71.1	65.8	60.5	60.5	52.6	100	100	100	84.2	72.1
ข้อ 2.4	100	100	94.7	100	97.4	97.4	92.1	97.4	94.7	94.7	94.7	97.4	94.7	100	94.7	94.7	100	100	100	100	97.2
ข้อ 2.5	100	94.7	89.5	92.1	92.1	94.7	84.2	89.5	94.7	86.8	92.1	92.1	100	94.7	94.7	92.1	100	100	100	100	94.2
ข้อ 2.6	57.9	63.2	73.7	63.2	68.4	68.4	78.9	68.4	68.4	65.8	86.8	81.6	76.3	73.7	81.6	86.8	100	100	100	94.7	77.9
เฉลี่ย	70.2	76.8	74.6	75.0	79.0	78.5	76.3	75.4	73.2	74.6	79.4	81.6	82.0	78.1	80.7	78.5	100	100	100	90.4	81.2
รวม	74.8	81.4	78.3	79.2	78.1	79.8	73.7	73.7	77.2	75.4	80.3	82.3	81.8	80.9	81.8	77.9	100	100	100	95.0	82.6

จากตารางที่ 10 แสดงจำนวนคน, ตารางที่ 11 ไม่แสดงจำนวนคน สรุปได้ว่าตารางทั้งสองแสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2 จำนวน 38 คน บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 74.8, 81.4 และ 78.3 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 95.0 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 79.4, 86.0 และ 82.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 99.6 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่าพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 70.2, 76.8 และ 74.6 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 90.4 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 79.6, 89.5 และ 90.4 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 88.3, 57.5 และ 72.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมดดังนี้ 83.9, 81.2 และ 82.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งของนักศึกษาทั้งหมด

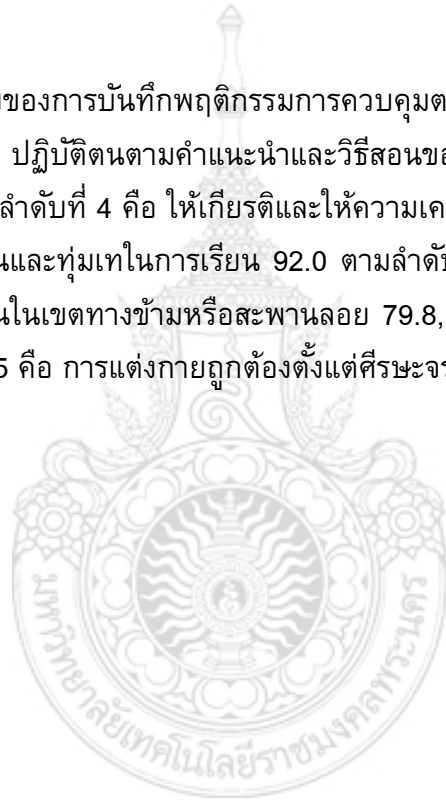
สาขา/ห้อง	การบันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นรวมทุกสาขาวิชา จำนวน 194 คน																				รวม	จัดลำดับที่
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20		
การบัญชี 1	75.4	80.7	83.6	83.3	86.6	87.5	87.4	85.3	87.7	86.6	88.2	87.1	87.5	83.8	100	100	100	100	95.0	93.2	88.9	3
การบัญชี 2	82.5	85.7	82.7	82.7	92.9	94.2	92.7	91.5	96.2	94.6	93.8	97.2	87.4	84.4	100	100	100	100	99.8	100	93.0	1
การบัญชี 3	78.5	82.5	83.7	84.1	85.2	85.8	83.9	84.8	86.4	87.4	90.9	92.1	92.7	92.1	100	100	100	100	100	100	90.5	2
การตลาด 1	71.3	78.3	78.9	80.7	83.6	84.4	87.0	85.5	83.1	84.9	83.9	88.2	86.2	85.5	100	100	100	100	100	99.1	88.0	4
การตลาด 2	74.8	81.4	78.3	79.2	78.1	79.8	73.7	73.7	77.2	75.4	80.3	82.3	81.8	80.9	81.8	77.9	100	100	100	95.0	82.6	5
เฉลี่ย	76.5	81.7	81.4	82.0	85.3	86.3	84.9	84.2	86.1	85.8	87.4	89.4	87.1	85.3	96.4	95.6	100	100	99.0	97.5	88.6	

จากตารางที่ 12 แสดงค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งของนักศึกษาทั้งหมดการบันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1 ถึง 20 เท่ากับ 76.5, 81.7, 81.4, 82.0, 85.3, 86.3, 84.9, 84.2, 86.1, 85.8, 87.4, 89.4, 87.1, 85.3, 96.4, 95.6, 100, 100, 99.0 และ 97.5 และค่าร้อยละเฉลี่ยรวมแต่ละห้องเรียนตามลำดับดังนี้ การบัญชีห้อง 1, การบัญชีห้อง 2, การบัญชีห้อง 3, การตลาดห้อง 1 และการตลาดห้อง 2 มีค่าเท่ากับ 88.9, 93.0, 90.5, 88.0 และ 82.6 ตามลำดับ และค่าร้อยละเฉลี่ยรวมทั้งหมดทุกห้อง ทุกรายการของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมดเท่ากับ 88.6 และการจัดลำดับห้องที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับดังนี้ คือ การบัญชีห้อง 2 (93.0), การบัญชีห้อง 3 (90.5), การบัญชีห้อง 1 (89.9), การตลาดห้อง 1 (88.0) และการตลาดห้อง 2 (88.6) ตามลำดับ

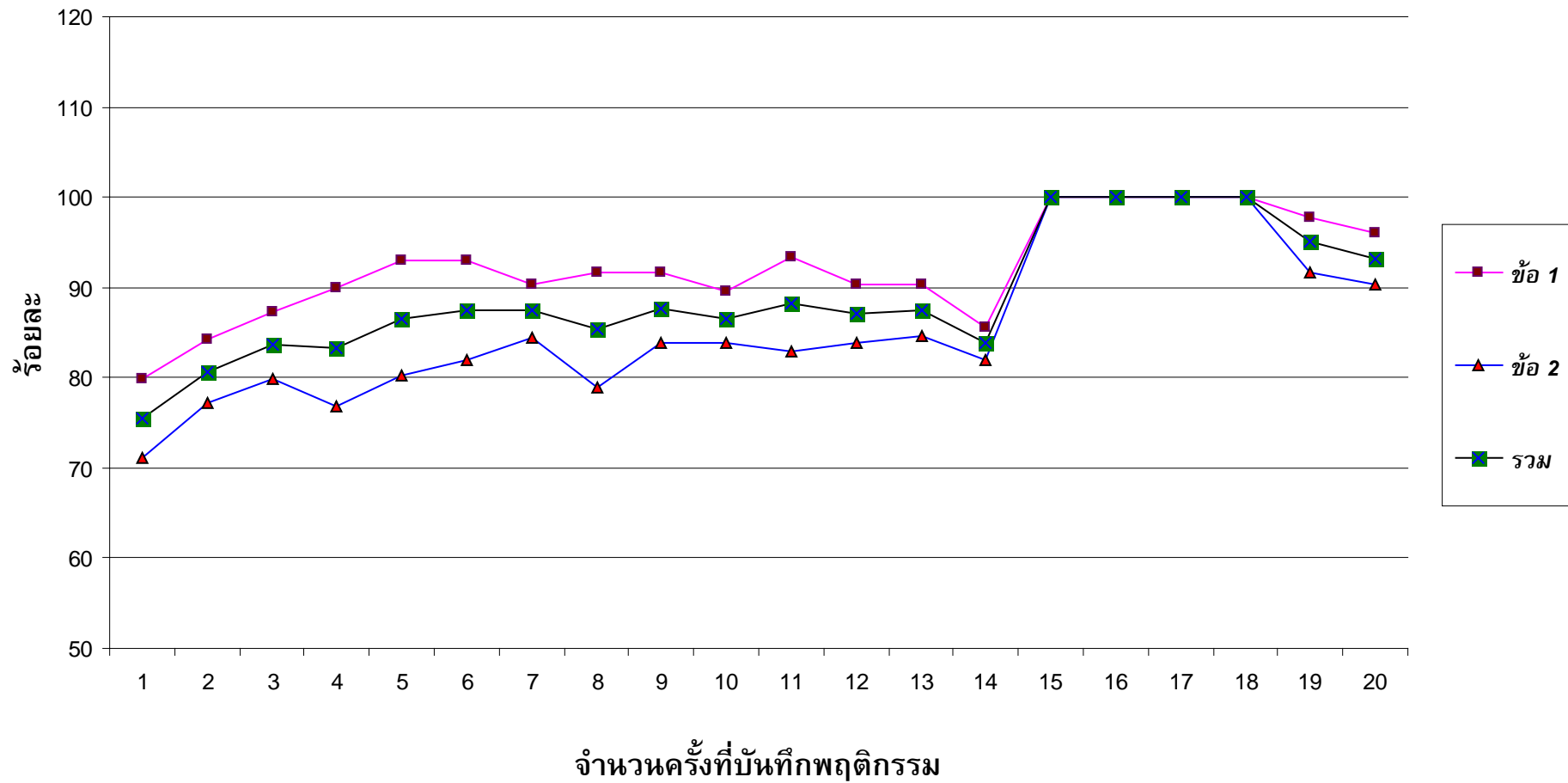
ตารางที่ 13 ค่าร้อยละเฉลี่ยและการจัดลำดับของการบันทึกพฤติกรรมความคุ้มครองตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมด

พฤติกรรม	ร้อยละของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา					ร้อยละเฉลี่ย	จัดลำดับพฤติกรรม
	ปบง. 1	ปบง. 2	ปบง. 3	ปตบ. 1	ปตบ. 2		
1. พฤติกรรมการปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัยฯ							
1.1 การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า	86.1	94.2	89.2	84.6	79.6	86.7	8
1.2 เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน	94.7	95.9	95.2	92.1	89.5	93.5	5
1.3 เข้าเรียนครบทุกวิชา	98.1	98.1	98.1	97.6	90.4	96.5	2
1.4 ปฏิบัติตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์	98.6	98.1	97.9	97.6	92.2	96.9	1
1.5 ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน	93.8	97.0	92.8	95.0	81.3	92.0	6
1.6 ผลของการเรียนทุกวิชา เรียนรู้เรื่องและเข้าใจ	82.0	88.5	81.3	88.8	70.5	82.2	9
ค่าเฉลี่ยรวมของพฤติกรรมข้อ 1.	92.2	95.3	92.4	92.6	83.9	91.3	
2. พฤติกรรมที่พึงประสงค์							
2.1 ก่อนออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัยฯ เข้าที่พักรักษาตัว แสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้	91.2	92.8	92.4	89.5	88.3	90.8	7
2.2 พุดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล	74.0	79.5	77.3	62.2	57.5	70.1	12
2.3 กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย	84.4	96.2	81.1	77.0	72.1	82.2	9
2.4 ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน	97.3	91.0	96.7	97.4	97.2	95.9	4
2.5 เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	97.5	96.4	97.4	97.0	94.2	96.5	2
2.6 ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย	69.7	87.8	86.5	77.3	77.9	79.8	11
ค่าเฉลี่ยรวมของพฤติกรรมข้อ 2.	85.7	90.6	88.6	83.4	81.2	85.9	
ค่าเฉลี่ยรวม	88.9	93.0	90.5	88.0	82.6	88.6	

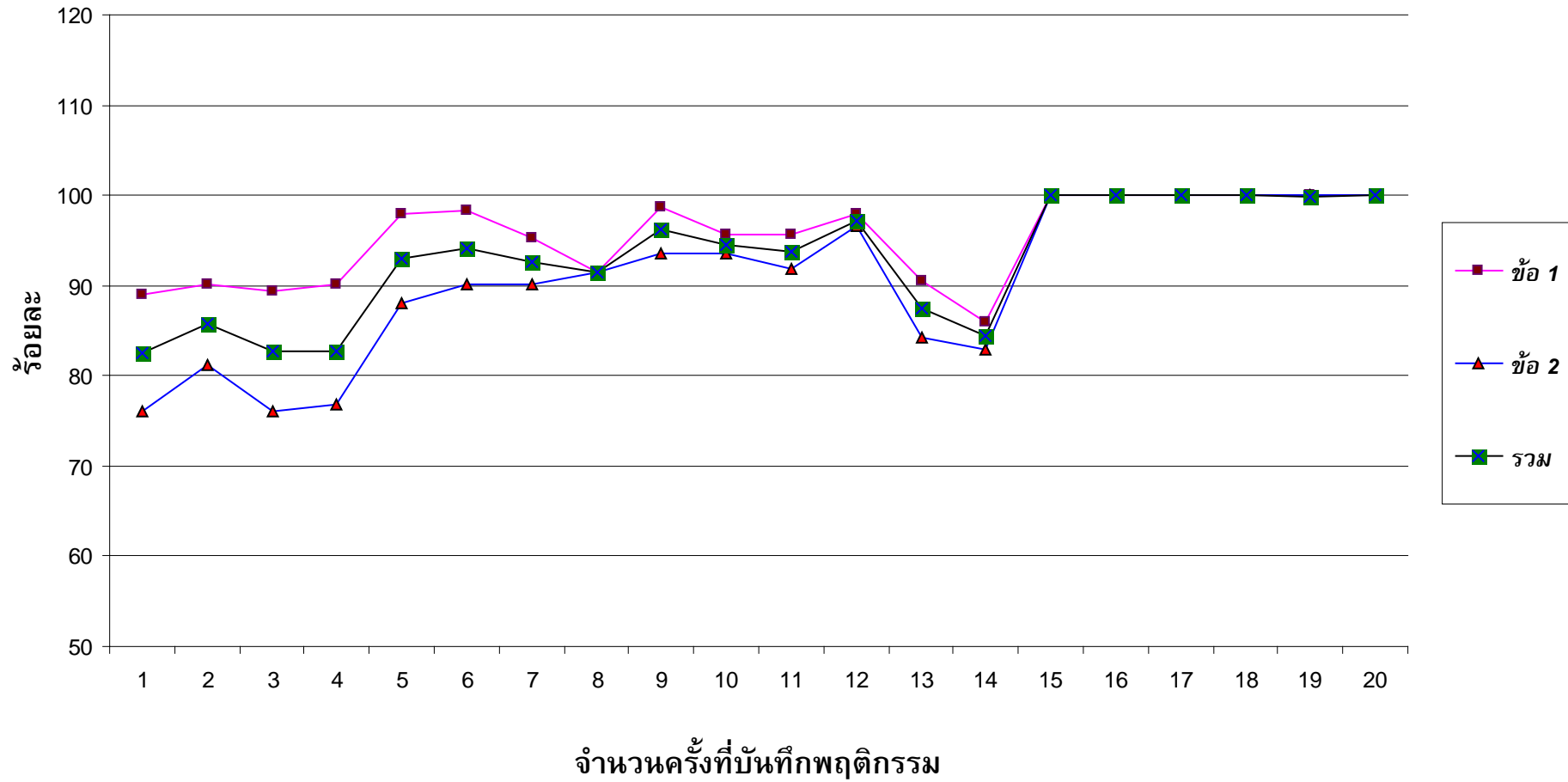
จากตารางที่ 13 ค่าร้อยละเฉลี่ยและการจัดลำดับของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมดพบว่า พฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่ 1 คือ ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์ 96.9, ส่วนลำดับที่ 2 มี 2 รายการ คือ เข้าเรียนครบทุกวิชาและเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว 96.5 ลำดับที่ 4 คือ ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน 95.9 ลำดับที่ 5 คือ เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน 93.5 และลำดับที่ 6 คือ ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน 92.0 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นน้อยลำดับที่ 1 คือ พุดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล 70.1, ลำดับที่ 2 คือ ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย 79.8, ลำดับที่ 3 มี 2 รายการ คือ ผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจและกิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย 82.2 และลำดับที่ 5 คือ การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า 86.7 ตามลำดับ

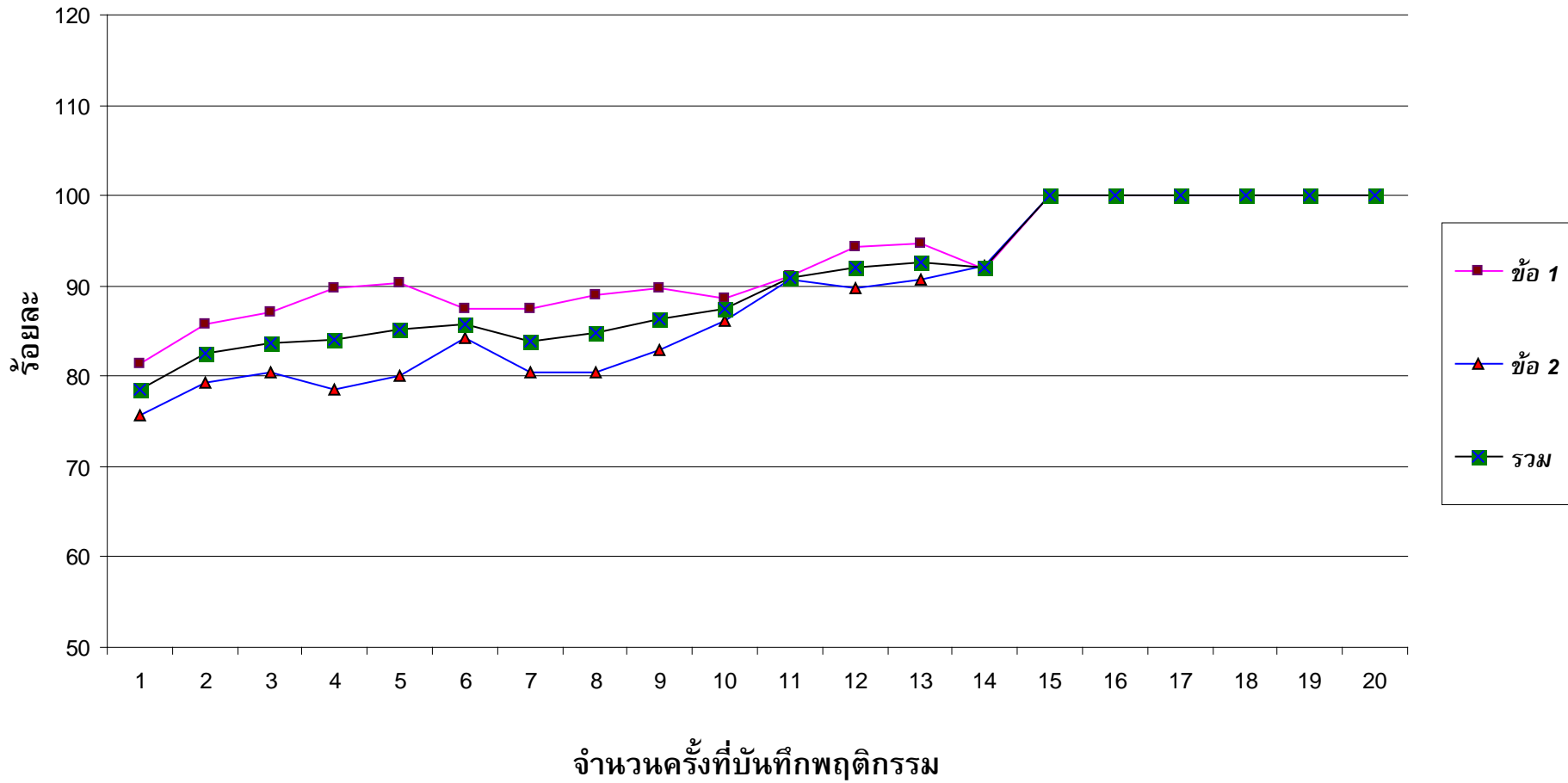
แผนภูมิที่ 1 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1

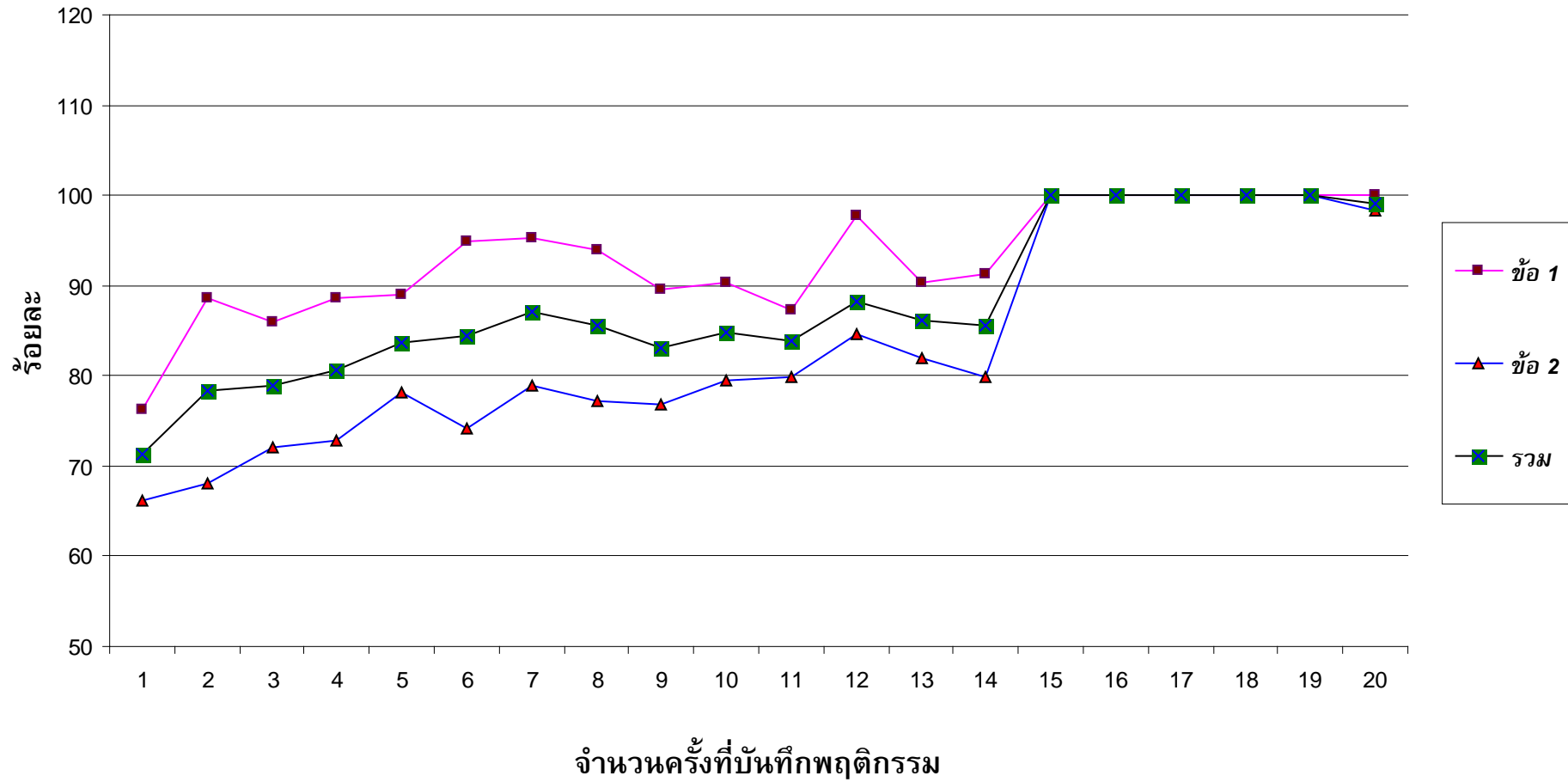
แผนภูมิที่ 2 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2

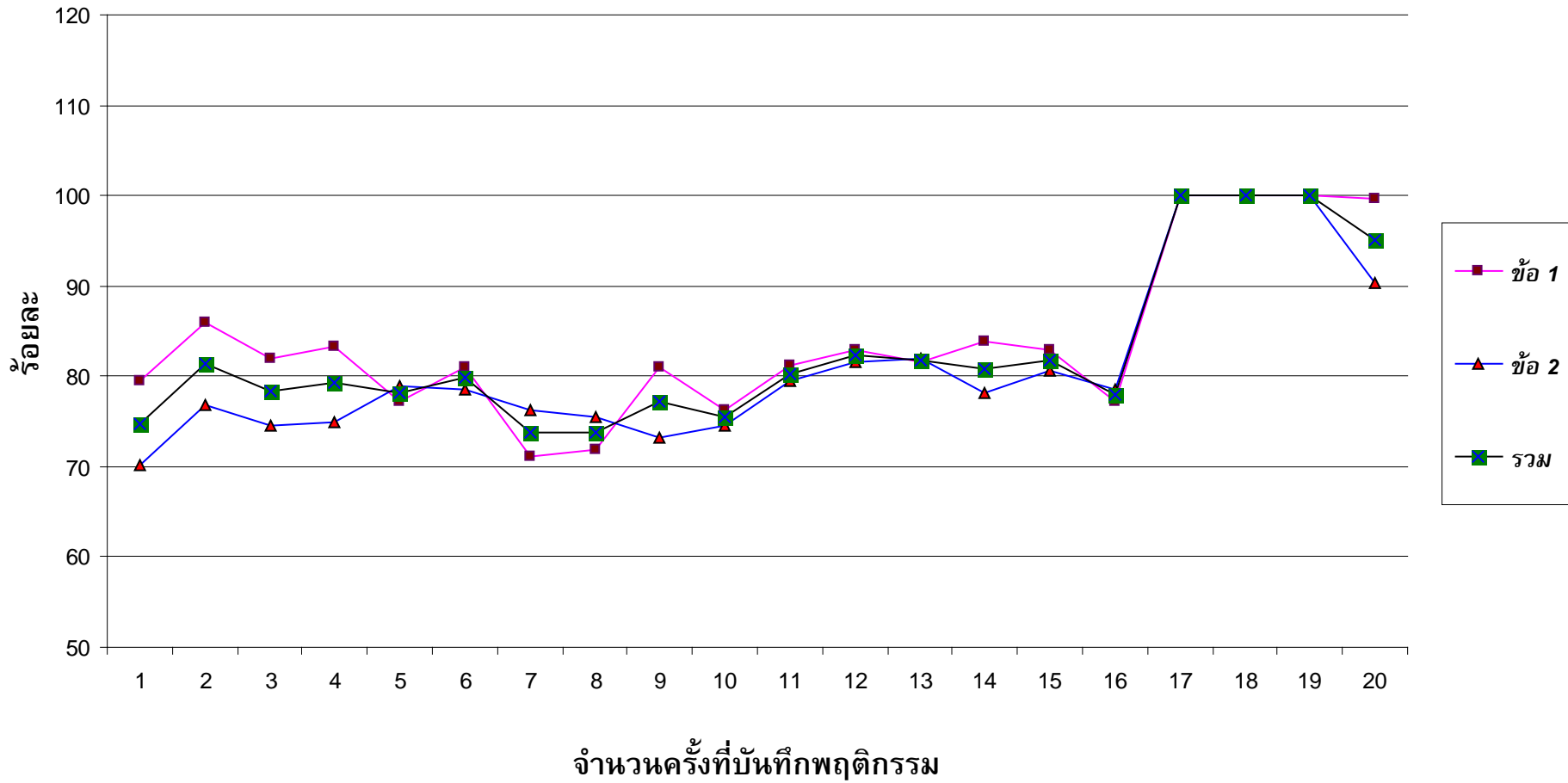
แผนภูมิที่ 3 ร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3

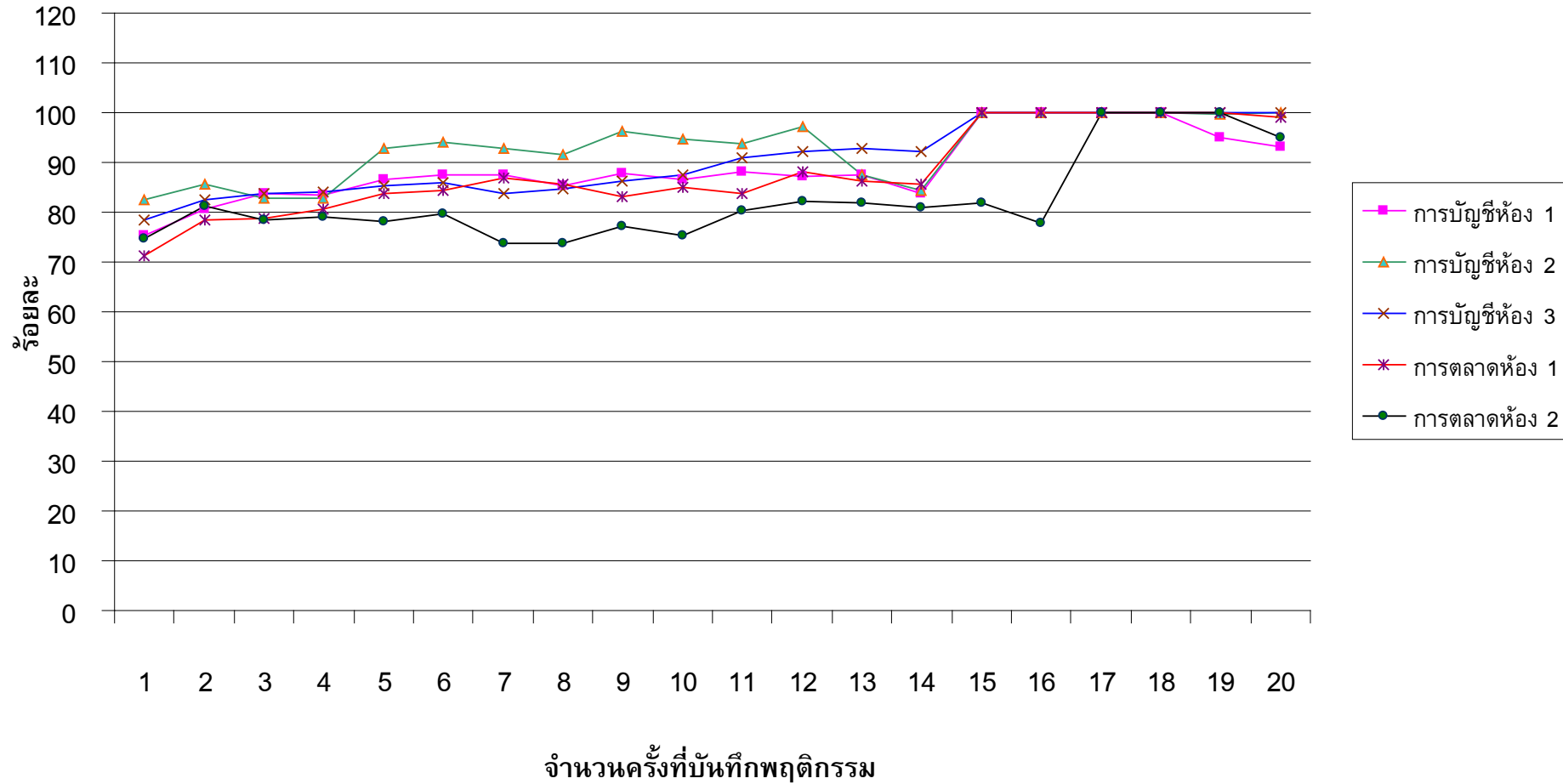
แผนภูมิที่ 4 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1

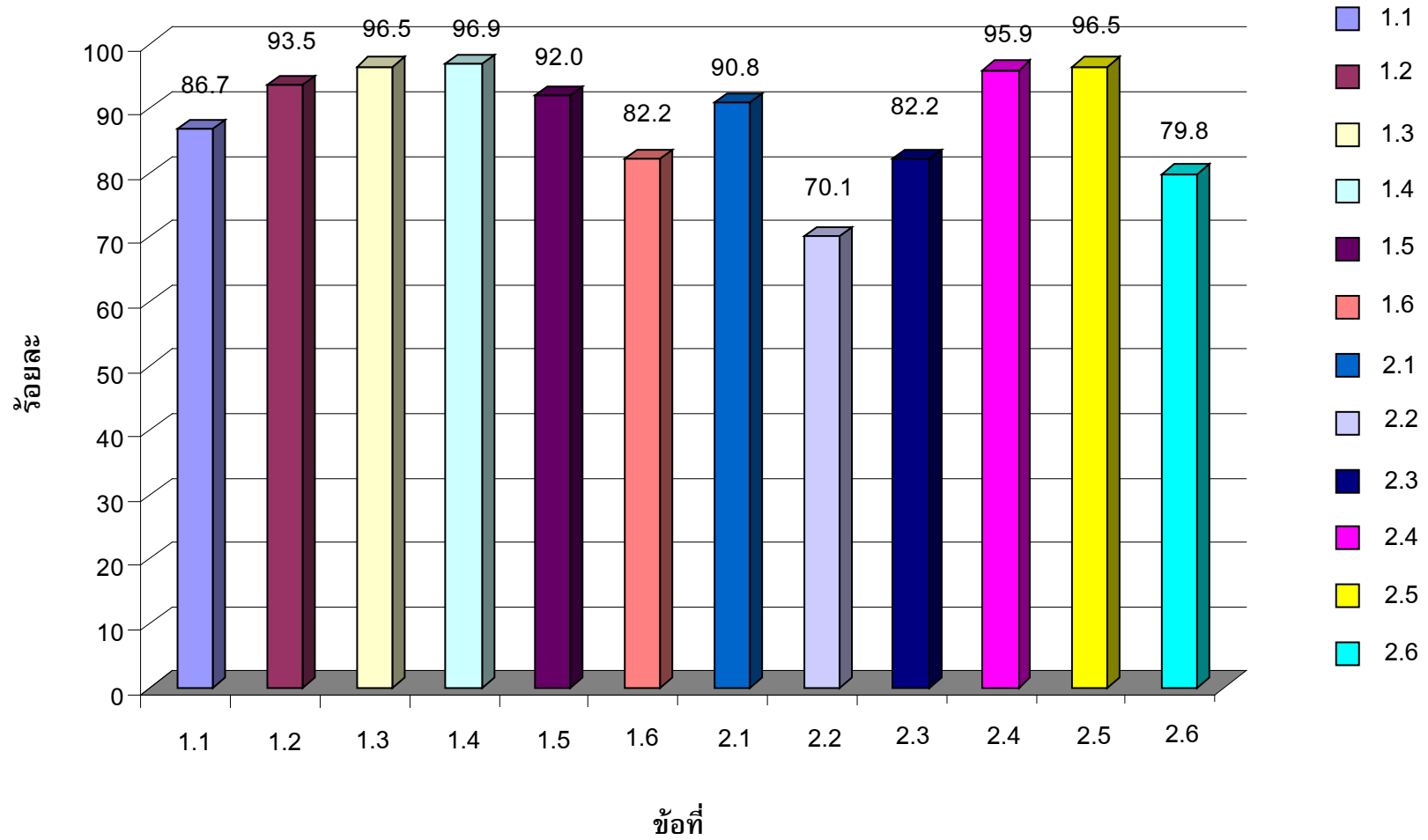
แผนภูมิที่ 5 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2

แผนภูมิที่ 6 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษาทั้งหมด

แผนภูมิที่ 7 ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ของนักศึกษา (จำนวน 194 คน) เป็นรายข้อ (จำนวน 12 ข้อ)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความ มีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2552

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะ บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ห้องเรียน ได้แก่ สาขาวิชาการบัญชี (การบัญชีการเงิน) และสาขาวิชาการตลาด รวมจำนวนนักศึกษา ทั้งหมด 194 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีปีที่ 1 ของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งสิ้น 194 คน โดยมี ขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 จากการประมาณการขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซีและ มอร์แกน (Krejcie & Morgan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 ห้องเรียน จำนวน 155 คน

2.2 ทำการสุ่มเลือกสาขาวิชาจาก 5 ห้องเรียน คือ สาขาวิชาการบัญชี (การบัญชีการเงิน) จำนวน 3 ห้อง และสาขาวิชาการตลาด จำนวน 2 ห้อง

2.3 ทำการศึกษาเก็บข้อมูล จากนักศึกษาในห้องเรียนที่ทำการสุ่มเลือกได้ และได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 194 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ การควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง
2. ตัวแปรตาม คือ ความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาหาคุณภาพดังนี้

1. การหาค่าความตรง (Validity) ในเนื้อหาผู้วิจัยได้นำผลงานของผู้วิจัยเองที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีวินัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนครเมื่อปี พ.ศ. 2550 มาเป็นต้นแบบในการสร้างเครื่องมือ และนำเครื่องมือไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ จำนวน 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ดังนี้ คือ

1.1 ต้องเป็นครูอาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานไม่น้อยกว่า 20 ปี

1.2 ต้องเคยมีผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยคุณธรรม จริยธรรม ของนักศึกษา

2. การหาค่าความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างทำ จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุง จากนั้นนำเครื่องมือนี้ไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่งกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 10 คน แล้วนำไปทดลองนำร่อง (Try Out) กับนักศึกษา คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 2 ห้อง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาและวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีกับหลักการ ขั้นตอน แนวทาง และวิธีดำเนินการควบคุมตนเองของนักศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. นำหลักการ แนวทาง วิธีดำเนินการควบคุมตนเองไปกำหนดเป็นพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา และสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม

3. นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ครูอาจารย์ (ผู้เชี่ยวชาญ) พิจารณาและให้คำแนะนำ เพื่อไปปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม

4. นำแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองให้ทดลองปฏิบัติบันทึกแบบบันทึกพฤติกรรมจำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ในภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุง จากนั้นนำไปทดลองใช้อีกครั้งกับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองให้ทดลองปฏิบัติอีก จำนวน 10 คน แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษา คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 2 ห้อง

5. นำปัญหาที่พบและเกิดขึ้น มาปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าร้อยละเฉลี่ยของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง แต่ละช่วงเวลาที่บันทึก จากแบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา จำนวน 5 ห้อง จำนวน 20 ครั้ง รวมระยะเวลาที่ใช้ 7 สัปดาห์

สรุปผลการวิจัย

1. จำนวนนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีผู้บันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง จำนวน 194 คน คือ นักศึกษาชายทั้งหมดจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 และ นักศึกษาหญิงทั้งหมดจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7

2. ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (จัดตารางที่ 2,3 และแผนภูมิที่ 1) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 75.4, 80.7 และ 83.6 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรม การควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 93.2 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัย ในตนเองด้านพฤติกรรมปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 79.8, 84.2 และ 87.3 ตามลำดับและมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 97.8 และ 96.1 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 71.1, 77.2 และ 79.8 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 91.7 และ 90.3 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 86.1, 94.7 และ 98.1 ตามลำดับ และมีคะแนนรวม

เป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 91.2, 74.0 และ 84.4 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ของด้านพฤติกรรมการศึกษาปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ทั้งหมดตามลำดับดังนี้ 92.2, 85.7 และ 88.9 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 1 มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

3. ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (ดังตารางที่ 4,5 และแผนภูมิที่ 2) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 82.5, 85.7 และ 82.7 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรม การควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 98.8 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัย ในตนเองด้านพฤติกรรมการศึกษาปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 88.9, 90.2 และ 89.3 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 76.1, 81.2 และ 76.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 94.2, 95.9 และ 98.1 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 92.8, 79.5 และ 96.2 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ของด้านพฤติกรรมการศึกษาปฏิบัติตนตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัย และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ทั้งหมดตามลำดับดังนี้ 95.3, 90.6 และ 93.0 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 2 มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

4. ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (ดังตารางที่ 6,7 และแผนภูมิที่ 3) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 75.6, 79.3 และ 80.5 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเอง

ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 81.3, 85.8 และ 87.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 75.6, 79.3 และ 80.5 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 89.2, 95.2 และ 98.1 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 92.4, 77.3 และ 81.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ทั้งหมดตามลำดับดังนี้ 92.4, 88.6 และ 90.5 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีห้อง 3 มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

5. ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1 บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (ดังตารางที่ 8,9 และแผนภูมิที่ 4) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 66.2, 68.0 และ 72.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรม การควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 98.3 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 76.3, 88.6 และ 85.9 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 100 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 66.2, 68.0 และ 72.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 98.3 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละรายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 84.6, 92.1 และ 97.6 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 89.5, 62.2 และ 77.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการของด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัย และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ทั้งหมด ตามลำดับดังนี้ 92.6, 83.4 และ 88.0 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึก

พฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 1 มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

6. ค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2 บันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (ตั้งตารางที่ 10,11 และแผนภูมิที่ 4) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเอง ในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 74.8, 81.4 และ 78.3 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 95.0 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมกาปฏิบัติตนตามระเบียบ ของมหาวิทยาลัย มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 79.4, 86.0 และ 82.0 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 99.6 ตามลำดับ และเมื่อศึกษาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับดังนี้ คือ 70.2, 76.8 และ 74.6 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยในครั้งที่ 18, 19 และ 20 ตามลำดับดังนี้ คือ 100, 100 และ 90.4 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย รายข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 ตามลำดับดังนี้ 79.6, 89.5 และ 90.4 ตามลำดับ และมีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ 2.1, 2.2 และ 3.3 ตามลำดับดังนี้ 88.3, 57.5 และ 72.1 ตามลำดับ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการ ของด้านพฤติกรรมกาปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนรวมทุกรายการทั้งหมด ตามลำดับดังนี้ 83.9, 81.2 และ 82.6 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดห้อง 2 มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

7. ค่าร้อยละเฉลี่ย ของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งของนักศึกษาทั้งหมด การบันทึกพฤติกรรม จำนวน 20 ครั้ง (ตั้งตารางที่ 12) มีค่าร้อยละเฉลี่ยของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองในครั้งที่ 1 ถึง 20 เท่ากับ 76.5, 81.7, 81.4, 82.0, 85.3, 86.3, 84.9, 84.2, 86.1, 85.8, 87.4, 89.4, 87.1, 85.3, 96.4, 95.6, 100, 100, 99.0 และ 97.5 ตามลำดับ และค่าร้อยละเฉลี่ยรวมแต่ละห้องเรียนตามลำดับดังนี้ การบัญชีห้อง 1, การบัญชีห้อง 2, การบัญชีห้อง 3, การตลาดห้อง 1 และการตลาดห้อง 2 มีค่าเท่ากับ 88.9, 93.0, 90.5, 88.0 และ 82.6 ตามลำดับ และค่าร้อยละเฉลี่ยรวมทั้งหมดทุกห้อง ทุกรายการของการบันทึกพฤติกรรมกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมดเท่ากับ 88.6 และการจัดลำดับห้องที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับดังนี้ คือ การบัญชีห้อง 2 (93.0), การบัญชี

ห้อง 3 (90.5) ,การบัญชีห้อง 1 (89.9), การตลาดห้อง 1 (88.0) และการตลาดห้อง 2 (88.6) ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า ผลของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาที่เกิดขึ้น จำนวน 20 ครั้ง มีค่าร้อยละเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง

8. ค่าร้อยละเฉลี่ยและการจัดลำดับของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งหมด (ดังตารางที่ 13 และแผนภูมิที่ 6 และ 7) พบว่า พฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่ 1 คือ ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์ 96.9, ส่วนลำดับที่ 2 มี 2 รายการ คือ เข้าเรียนครบทุกวิชาและเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว 96.5 และลำดับที่ 4 คือ ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน 95.9 ลำดับที่ 5 คือ เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน 93.5 และลำดับที่ 6 คือ ตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน 92.0 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นน้อยลำดับที่ 1 คือ พุดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล 70.1, ลำดับที่ 2 คือ ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย 79.8, ลำดับที่ 3 มี 2 รายการ คือ ผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจ และกิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย 82.2 ลำดับที่ 5 คือ การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า 86.7 และลำดับที่ 6 คือ ก่อ่นออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัยฯเข้าที่พัก แสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้ 90.8 ตามลำดับ นั้นแสดงให้เห็นว่า การบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักศึกษานั้น นักศึกษาให้ความสำคัญ กับการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยของนักศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปสมมติฐานหรือกรอบแนวคิดของการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1. ผลของการของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษามีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายข้อ มีค่าร้อยละเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาได้มีการฝึกทักษะในการจัดการทางความคิด ด้วยการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ตามแบบบันทึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเวลา 7 สัปดาห์ ซึ่งในการฝึกทักษะ ในการจัดการทางความคิดด้วยการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองนั้น เป็นการฝึกเตือนตนเอง (Self-monitoring) และเป็นเทคนิคที่มีความสำคัญมากในการควบคุมตนเอง การเตือนตนเองจะประกอบด้วย การสังเกตตนเอง (Self-observation) และการบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-recording) เป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง แล้วสร้างแบบการจัดการขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Neison, 1997) และ คอทีลา (Cautela, 1971) อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การเตือนตนเองได้ผลเพราะบุคคลได้บันทึกพฤติกรรมของตนเอง และเมื่อเห็นข้อมูลที่ตนเองบันทึกนั้น ก็อาจพูดกับตนเองในใจว่า เราเป็นคนดีหรือเราทำได้ตามเป้าหมาย ซึ่งการพูดในลักษณะเช่นนี้ทำหน้าที่เป็นการ

เสริมแรงการกระทำพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ ลาร์สัน (Larson, 1992) ที่ได้ศึกษาเรื่องหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพื่อจัดการกับความโกรธและความก้าวร้าว โดยใช้หลักการปรับเปลี่ยนกระบวนการในการเปลี่ยนพฤติกรรมในห้องเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นตอนกลางที่มีภาวะเสี่ยง โดยใช้การดูตัวแบบจากวิดีโอแล้วบูรณาการเข้ากับเทคนิคการสอนตนเอง การกำกับตนเอง และการแก้ปัญหา พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันในระยะติดตามผล จะเห็นได้ว่าการสังเกต และบันทึกตนเองจะช่วยให้นักเรียนสามารถเพิ่มพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองได้ชัดเจนขึ้น ทั้งในลักษณะทั่วไป ของความมีระเบียบวินัย ขบวนการที่เกิดขึ้นช่วงเวลา ความเข้ม และความยาวนานของการเกิดพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเอง จนสามารถคิดบางอย่างที่เกิดขึ้นได้อย่างอัตโนมัติ การตระหนักรู้ในพฤติกรรมจึงกระจ่างและชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ผลของการของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษามีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยรายด้านทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยและด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีค่าร้อยละเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาในแต่ละห้องเรียนมีการพัฒนาการที่ดีขึ้นเป็นลำดับ (ดังตารางที่ 13 และแผนภูมิที่ 7) นักศึกษาสามารถจัดการทางความคิดด้วยการเตือนตนเอง (Self - monitoring) จากการบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองเป็นระยะ นักศึกษาสามารถควบคุมตนเองและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเองได้ถ้านักเรียนได้บันทึกพฤติกรรมของตนเองนานมากขึ้น ก็จะเป็นการปลูกฝังความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมตนเองมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ สแทค (Stack, 1991) ที่ได้ทำการวิจัย เพื่อประเมินโปรแกรมการควบคุมตนเองตามแนวพฤติกรรมบัญญัติ ที่มีต่อพฤติกรรมกระทำผิดของผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าว เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 48 คน ที่มีอายุระหว่าง 11 - 12 ปี ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวที่สังเกตเห็นภายนอก และรายงานพฤติกรรมด้วยตนเองลดลงกว่ากลุ่มควบคุม ผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุมไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมตนเองได้ ผลของการทดลองสามารถสรุปอ้างอิงไปสู่สถานการณ์ในโรงเรียน สถานศึกษาและที่พักอาศัย โดยใช้การประเมินจากครูอาจารย์และพ่อแม่ พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ ได้ให้การสนับสนุนกรอบแนวคิดในการวิจัย แนวพฤติกรรมบัญญัติในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมที่มีปัญหาอื่นๆ ทั้งในสถานการณ์ที่บ้านและสถานศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ แอทสไฮด์ท์ (Etscheidt, 1991) เรื่อง การปรับพฤติกรรมทางปัญญา จะมีประสิทธิผลในการลดพฤติกรรมก้าวร้าว และเพิ่มความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นอายุระหว่าง 12 - 18 ปี ที่มีปัญหาทาง

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง ลดพฤติกรรมก้าวร้าว และเพิ่มการควบคุมตนเองขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลของการของการบันทึกพฤติกรรมการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา มีคะแนนรวมเป็นค่าร้อยละเฉลี่ยเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า ด้านพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 คือ ปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์ เข้าเรียนครบทุกวิชาและเข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน ตามลำดับ และด้านพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับ 1, 2 และ 3 คือ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ ทุกท่าน และก่อนออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัยเข้าที่พักรวม แสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้ ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมนักศึกษาที่เกิดขึ้นน้อย คือ พุดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล ข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อยและผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจ การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ตั้งใจเอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน เข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน ตามลำดับ (ดังตารางที่ 13) จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถบอกได้ว่า อาจจะมีสาเหตุมาจาก ในสภาพการณ์ภาวะปัจจุบันนี้ มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญในเรื่องการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมกับนักศึกษาให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำพูด การพูดจาไพเราะสุภาพนุ่มนวล ความปลอดภัย บุคลิกภาพของนักศึกษาและผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น จากที่นักศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมว่าตนเองแสดงออกมาในด้านนี้น้อยกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทนา ยิ้มน้อย (2537) ที่ได้ศึกษา ผลของการบำบัดแบบกลุ่มด้วยการเล่นต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือที่ใช้ คือ การบันทึกแบบพฤติกรรมช่วงเวลา ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน คือ (1) การลุกออกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครูผู้สอน (2) การพูดคุยกับเพื่อน พูดสอดแทรกขณะที่ครูสอน และพูดออกเสียงคนเดียว ลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 และ 2 โดยที่กลุ่มทดลองมีพฤติกรรม (3) การเหยียดเพื่อน การหยอกล้อกับเพื่อน เล่นสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในขณะนั้น ลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 สำหรับพฤติกรรม (4) การทำเสียงดังของกลุ่มทดลองมีแนวโน้มที่จะลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ 1 และ 2 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัฒนา สุนทรสิริ (2526) ที่ได้ศึกษาถึง การทำผิดวินัยและสาเหตุของการผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชายและหญิงทำความผิดทางวินัยที่แตกต่างกัน และพบว่าพฤติกรรมกระทำผิดวินัยของนักเรียนมี 4 หมวด คือ ด้านความประพฤติ การทำผิดวินัยของนักเรียนโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและน้อย ได้แก่ การพูดจาหยาบคาย การหยิบของเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาต การใช้วาจาข่มขู่เพื่อน การล้อเลียนชื่อบิดามารดาของเพื่อน การพูดปดกับครู การเดินรับประทานขนม

ตามท้องถนน มารยาทที่ไม่สุภาพเรียบร้อยกับเพื่อน การแอบรับประทานขนมในห้องเรียน การชกต่อยทะเลาะวิวาทกับเพื่อน และการทิ้งขยะไม่เป็นที่ ด้านการแต่งกาย การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย ได้แก่ การแต่งกายไม่เรียบร้อย ไว้ผมยาวเกินกำหนด ด้านการเรียน การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย ได้แก่ การลี้มทำการบ้าน ลี้มนำอุปกรณ์การเรียนมาโรงเรียน เองานอื่นมาทำขณะที่ครูกำลังสอน ลอกการบ้านเพื่อน เอาหนังสือการ์ตูนมาอ่านขณะที่ครูกำลังสอน แกล้งหรือแหย่เพื่อนขณะที่ครูกำลังสอน ไม่สนใจเรียนในบางวิชาที่ไม่ชอบ ทำตลกในเวลาเรียน ไม่ตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายให้ ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ทำงานไม่เสร็จตามเวลาที่กำหนด พุดสอดแทรกขณะที่ครูกำลังสอน ไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ลี้มทำการบ้าน ไม่ส่งงานตามกำหนด และเคาะโต๊ะหรือกระแทกเท้าเวลาเรียน และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน การทำผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์น้อย

ข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยครั้งนี้

1. มหาวิทยาลัยควรตระหนักในเรื่องนี้และนำวิธีการควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเองไปใช้กับนักศึกษาหรือบุคคลในเหตุผลด้านอื่นๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น และมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้นตามไปด้วย
2. มหาวิทยาลัยควรมีมาตรการ และนำวิธีการควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเองไปใช้กับนักศึกษาหรือบุคคลที่ต้องการจะพัฒนา, ปรับปรุงพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของตนเอง
3. มหาวิทยาลัยควรนำวิธีการควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเอง ไปใช้กับนักศึกษาหรือบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น
4. มหาวิทยาลัยควรมีการจัดประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการให้กับครูผู้สอน และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำวิธีการควบคุมตนเองด้วยการเตือนตนเองไปใช้กับนักศึกษาในโอกาสต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำวิจัยครั้งนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นบุคคลหรือนักศึกษากลุ่มเป้าหมายในคณะอื่นๆ สาขาวิชาอื่นๆ ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ และพฤติกรรมปฏิบัติตามระเบียบของมหาวิทยาลัย
2. ควรมีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมจากพฤติกรรม 2 ด้านเป็น 3 - 4 ด้าน หรือเพิ่มรายข้อคำถามให้มากกว่านี้ และควรมีการศึกษาถึงปัญหาและสาเหตุที่แท้จริงของนักศึกษาที่มีการบันทึกพฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นน้อยเช่น การพูดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล การข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย มีกิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย และมีผลของการเรียนทุกวิชาเรียนรู้เรื่องและเข้าใจ การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า การตั้งใจเอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน การเข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน ตามลำดับ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา มีพลัง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความมีวินัยในตนเองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการสอนแบบการเรียน
เป็นทีมกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- กฤษศรี คำชาย. จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา, 2544.
- จันทนา ยิ้มน้อย. ผลของการบำบัดแบบกลุ่มด้วยการเล่นต่อการลดพฤติกรรมก้าวร้าว
ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ชาญชัย อินทรประวัติ. การบริหารกิจกรรมนักเรียน. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา,
2521.
- ชัยพร วิชชาวุธ และธีระพร อุวรรณโณ. แนวคิดและพัฒนาการใหม่ในการปลูกฝัง
จริยธรรม. วารสารครุศาสตร์ 11(1) กรกฎาคม - กันยายน, 2525.
- ดารารวรรณ ต๊ะปิ่นตา. การลดความวิตกกังวลของพยาบาลประจำการที่ดูแลผู้ป่วย
โรคเอดส์ด้วยวิธีปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ทิพย์วัลย์ สุทิน. การลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่นโดยแบบการปรับพฤติกรรม
ด้วยปัญญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ทิพย์วัลย์ สุรินยา. สรีรจิตวิทยา. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2540.
- บุญยงค์ นิสภาวาณิชย์. การทดลองสอนความมีระเบียบวินัยแก่เด็กที่มีพัฒนาการ
ทางสติปัญญาต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2525.

ประเทือง ภูมิภัทราคม. ผลของการเสริมแรงทางบวกปรับพฤติกรรมก่อนขั้นเรียน
ในห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก : การศึกษา
ในแง่ของการแผ่ขยายข้ามพฤติกรรมสภาพการณ์การคงอยู่ของพฤติกรรม.
วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

ประวีณ ณ นคร. แนวทางการสร้างวินัยของข้าราชการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2527.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบการศึกษาและจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พนัส หันนาคินทร์. การบริหารบุคลากรในโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนต,
2526.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

พัฒนา สุกัญสันต์. การทำผิดวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าในสังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

พิมพ์ ม่วงศิริธรรม. ผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของ
นักเรียน. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2548.

ไพบุลย์ เทวรักษ์. จิตวิทยา : ศึกษาพฤติกรรมภายนอกและภายใน. เอกสารประกอบ
การสอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป. ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

รังสิมันต์ สุนทรไชยา. ผลของตัวแบบที่มีต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยในชั้นเรียน
ของนักเรียนวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานฉบับเฉลิมพระเกียรติ
พ.ศ. 2530. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531.

- วรัญญา วีระธรรมารท. ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มควบคุมคุณภาพในการแก้ปัญหา
ระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- วิไลพร ลีมวรวิวัฒน์. ผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อ
ความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง : การศึกษาแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. เอกสารเสริมความรู้สำหรับครูกลุ่มสร้างเสริมลักษณะ
นิสัยจริยศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2528.
- ศึกษานิเทศก์, หน่วย, กรมสามัญศึกษา. เอกสารการอบรมผู้ใช้ชุดการสอนการปลูกฝัง
สร้างเสริมค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการ. กรุงเทพมหานคร, 2529.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูกระทรวงศึกษาธิการ. คุณธรรมและจิตสำนึกของ
ข้าราชการครู. กรุงเทพมหานคร : คุรุสภาโรงพิมพ์, 2544.
- สำนักราชเลขา. ประมวลพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาทที่พระราชทานในโอกาส
ต่าง ๆ ปีพ.ศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรุงเทพมหานคร (1984), 2532.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2518.
- สุพัตรา เทียนอุดม. การพัฒนาแบบวัดความมีระเบียบวินัยสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต และคณะ. ผลของการใช้เบียร์รถกรต่อสัมฤทธิ์ผลทางการอ่าน
ภาษาไทยของเด็กปัญญาอ่อนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง. ในการประชุมวิชาการการ
เฉลิมฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี : การศึกษากับการพัฒนาสังคมไทย.
กรุงเทพมหานคร : 13 - 15 มกราคม 2526 ณ คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- หวน พินรุพันธ์. การบริหารงานโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2528.

อำไพ เฟื่องฟู. ผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
 ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
 ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ภาษาอังกฤษ

Brainerd, J. C. **Piaget's theory of intelligence**. Englewood Cliffs, NJ :
 Prentice - Hall, 1978.

Caotela, J. R. Convert conditioning : Assumptions and procedures. In D. Upper and J.
 R. Cautela (Eds.). **Convert conditioning** pp. 3 - 16. NY : Pergamon Press,
 1979.

Curwin, R. L. and Mendler, A. N. **The discipline book ; A complete guide to school
 and classroom management**. VA : Reston Publishing, 1980.

Dangle, R. F., and Others. Anger control training for adolescents in residential
 treatment. Special issue : Empirical research in behavioral social work.
Behavior Modification 13 (1989) : 447 - 458.

Dobson, S. K. **Handbook of cognitive behavioral therapies**. Hutchinson, London :
 The Guilford Press, 1988.

Etscheidt, S. Reducing aggressive behavior and improving self - control : a cognitive
 behavioral training program for behaviorally disordered adolescents. **Behavioral
 Disorders** 16 (1991) : 107 - 115.

Freiberg, K. L. **Human development : A life span approach**. Boston : Jones and
 Batlett, 1987.

Gordon, P. C. and Gallimore, R. Teacher rating behavior problems of Hawaiian-
 American adolescents. **Journal of Cross Cultural Psychology** 3 (June 1972) :
 209 - 213.

Hains, A. A. An anger control intervention with aggressive delinquent youths.
Behavioral Residential Treatment 4 (1989) : 213 - 230.

Hawton, K.; Salkovsskis, P. M. ; KiRk, J.; and Clark, D. M. **Cognitive behavioral
 therapy for psychiatric problems**. Oxford : Oxford University Press, 1990.

- Hoffman, M. L. Moral development. In P.H. Mussen (Ed.) **Carmicheal's manual of child psychology**. 3 rd ed. NY : John Wiley and Sons, 1970.
- Hurlock, E. B. **Child Development**. 6th ed. Singapore : McGraw - Hill, 1984.
- Kalish, H. I. **From behavioral science to behavioral modification**. NY : McGraw-Hill, 1981.
- Kazdin, A. E. **Behavioral modification in applied settings**. 3 rd ed. Homewood, IL : The Dorsey Press., 1984.
- Kazdin, A. E. . **Behavioral modification in applied settings**. 4th ed. Pacific Grove, CA : Brooks/Cole., 1989.
- Larson, J. D. The effects of cognitive behavioral anger-control intervention on the behavior of at risk middle school students. **Doctoral Dissertation**. Marquette University, 1990.
- Larson, J. D. Anger and aggression management techniques through the think first curriculum. **Journal of Offender Rehabilitation** 18 (1992) : 101-117.
- Lochman, J. E., and others. Teacher consultation and cognitive-behavioral interventions with aggressive boys. **Psychology in the Schools** 26 (1989) : 179 - 188.
- Mahoney, M. J. **Cognition and Behavior modification**. Cambridge, Mass : Ballinger, 1974.
- Meichenbaum, D. H. **Cognitive behavior modification : An intergrative approach**. NY : Plenum, 1977.
- Phillips, L. E. and Wiener, D. N. **Discipline achievment and mental health**. NJ. Prentice-Hall., 1972.
- Rehm, L. P. and Rokke, P. Self-management therapies. In **Hanbook of cognitive behavioral therapies**. edited by Dobson, K. S. London : Hutchinson, 1988 : 156 - 159.
- Schmidt, J. J. A professional stance for positive discipline-promoting learning. **NASSP Bulletin** 73 (April 1989) : 14 - 20.

Schenouda, N. V. The cognitive-behavior therapy in the treatment of aggressive behaviors with the developmentally disabled ; A comparative study. **Doctoral Dissertation.** Fairleigh Dickinson University, 1989.

Stack, S. K. The Robert apperception test and child behavior checklist : measures of outcome of self-control training aggressive adolescents. **Doctoral Dissertation.** California School of professional psychology, 1991.

ภาคผนวก ก.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. คณะที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
2. รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตน์โรจนกุล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร มหาวิทยาลัยบูรพา
4. ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2. คณะผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (ภายในมหาวิทยาลัย)

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ว่าที่ร.ต.สมนึก แก้ววิไล คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุคี ศิริวงศ์พากร คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจิมสิริ ศิริวงศ์พากร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. คณะผู้ช่วยเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ว่าที่ร.ต.สมนึก แก้ววิไล คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจิมสิริ ศิริวงศ์พากร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุคี ศิริวงศ์พากร คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อภิชัย มุสิกทอง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

4. หัวหน้าโครงการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์

ภาคผนวก ข.

หนังสือราชการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะศิลปศาสตร์

ที่ _____ วันที่ 29 มกราคม 2552

เรื่อง แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยและเป็นที่ยกย่องโครงการวิจัย

เรียน คณะบดี รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ผ่านหัวหน้างานวิจัยและพัฒนา

ตามที่มหาวิทยาลัย ได้อนุมัติงบประมาณเงินผลประโยชน์ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ ให้กระผมดำเนินงานโครงการวิจัยตามหนังสือลงเลขที่ ศร ๐๕๕๑.๑๖/๓๒๑๘ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๑ ผลผลิตที่ ๗ : ผลงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ งบประมาณ เรื่อง “การศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” ในวงเงิน ๒๘,๕๐๐๐ บาทแล้วนั้น กระผมขอให้มหาวิทยาลัย ออกหนังสือเรียนเชิญบุคคลภายนอก เพื่อแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย และเป็นที่ยกย่องโครงการวิจัยของกระผม มีรายชื่อดังนี้

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร มหาวิทยาลัยบูรพา ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ว่าที่ร.ต.สมนึก แก้ววิไล ผู้ช่วยอธิการบดี, คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุคี ศิริวงศ์พากร คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และ
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจิมสิริ ศิริวงศ์พากร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

โดยขอหนังสือเป็นรายบุคคลและกระผมจะขอนำส่งหนังสือด้วยตนเอง ยกเว้นบุคคลใน
ข้อที่ 4 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร ขอให้มหาวิทยาลัยส่งจดหมาย
ลงทะเบียนทางไปรษณีย์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตาสัมพันธ์)

หัวหน้าโครงการวิจัย

ภาคผนวก ค.

แบบบันทึกพฤติกรรม

แบบบันทึกพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อ-นามสกุล ห้อง วันที่บันทึก...../...../52 ครั้งที่

1 พฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบของมหาวิทยาลัยฯ	พฤติกรรม	
1.1 การแต่งกายถูกต้องตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
1.2 การเข้าห้องเรียนทันเวลาตามตารางสอน	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
1.3 การเข้าเรียนครบทุกวิชา	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
1.4 การปฏิบัติตนตามคำแนะนำและวิธีสอนของครูอาจารย์	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
1.5 การตั้งใจ เอาใจใส่ มุ่งมั่นและทุ่มเทในการเรียน	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
1.6 ผลของการเรียนทุกวิชา เรียนรู้เรื่องและเข้าใจ	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2 พฤติกรรมที่พึงประสงค์	พฤติกรรม	
2.1 ก่อนออกจากที่พักและกลับจากมหาวิทยาลัยฯ เข้าที่พัก แสดงความเคารพผู้ปกครองด้วยการไหว้	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2.2 การพูดจาไพเราะและสุภาพนุ่มนวล	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2.3 กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2.4 การให้เกียรติและให้ความเคารพครูอาจารย์ทุกท่าน	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2.5 การเห็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด
2.6 การข้ามถนนในเขตทางข้ามหรือสะพานลอย	☐ เกิด	☐ ไม่เกิด

ภาคผนวก ง.

ประวัติและผลงานผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	(ภาษาไทย) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ (ภาษาอังกฤษ) Asst.Prof.Chaichana Mitsumphan	
เกิด	วันศุกร์ที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2504 บ้านเลขที่ 194 ตลาดท่าช้าง หมู่ที่ 5 ต.เขาพระ อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี 71120	
เริ่มรับราชการ	วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2526 ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 3	
E-mail :	Chai_Mit@Hotmail.com เบอร์โทร 081-357-5796 และ 086-644-0446 บ้าน 02-446-6630 และ 02-879-6449	
สถานที่ทำงาน	86 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ถ.พิษณุโลก แขวงสวนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทร.02-282-9102	
ตำแหน่ง	อาจารย์ 3 ระดับ 8 พ.ศ. 2544 และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 พ.ศ. 2548	
การศึกษา	<ol style="list-style-type: none"> สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจาก (ม.ศ.3) โรงเรียนธรรมโชติศึกษาลัย อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี พ.ศ. 2518 สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. 5) จากโรงเรียนสามชุก รัตนโกศาราม อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี รุ่นที่ 1 พ.ศ. 2520 ป.กศ.สูง (พลศึกษา) วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี รุ่นที่ 2 ภาคสมทบ พ.ศ. 2522 ปริญญาตรีการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.พลศึกษา) มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษากรุงเทพมหานคร รุ่นที่ 8 พ.ศ. 2524 ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา) มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พ.ศ. 2530 ปริญญาโทบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม. การตลาด) มหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2535 	
ประสบการณ์	<ol style="list-style-type: none"> อาจารย์สอนวิชาพลศึกษา, กิจกรรม 1, ลีลาศ, บาสเกตบอล, วอลเลย์บอล, ศิลปะป้องกันตัว (ไอคิโด), แบดมินตัน, พุทธกิจกรรมผู้บริโภคร, การบริหาร ธุรกิจขนาดย่อม และความรู้เบื้องต้นทางธุรกิจระหว่างประเทศ อาจารย์ สอนในระดับ ปวช., ปวส. และปริญญาตรี หัวหน้าแผนกเทคโนโลยีทางการศึกษา 	

	<ol style="list-style-type: none"> 3. อาจารย์ผู้ควบคุมกีฬาวอลเลย์บอล, กรีฑา, ว่ายน้ำ, บาสเกตบอล, เปตอง และแบดมินตัน เป็นต้น 4. วิทยากรผู้นำด้านนันทนาการภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยฯ 5. อาจารย์ที่ปรึกษาประจำชั้นระดับ ปวช., ปวส.และปริญญาตรี 6. คณะกรรมการตรวจผลงานทางวิชาการ
ผลงานวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. การปฏิบัติตนทางจริยธรรมตามการรับรู้ ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร (ผู้วิจัยร่วม) งบประมาณเงินผลประโยชน์ประจำปี 2548, พ.ศ. 2549 2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมมีวินัย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร(ผู้วิจัย) งบประมาณเงินผลประโยชน์ประจำปี 2549, พ.ศ. 2550 3. ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (ผู้วิจัย) งบประมาณเงินผลประโยชน์ประจำปี 2551, พ.ศ. 2552 4. การศึกษาการควบคุมตนเองที่มีผลต่อระเบียบวินัยในตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครพระนคร (ผู้วิจัย) งบประมาณเงินผลประโยชน์ประจำปี 2552, พ.ศ. 2553
ผลงานตำราหรือหนังสือ	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบเรียนพลานามัยและแบบฝึกหัด รายวิชา พพ. 101 (สุขศึกษา) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร พ.ศ. 2533 ผู้แต่ง นายชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ และนายสุคี ศิริวงศ์พากร 2. แบบเรียนพลานามัยและแบบฝึกหัด รายวิชา พพ. 102 (สุขศึกษา) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร พ.ศ. 2533 ผู้แต่ง นายชัยชนะ มิตรสัมพันธ์ และนายสุคี ศิริวงศ์พากร
การศึกษาดูงาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ศึกษาดูงานประเทศจีน เชียงไฮ้ ซูโจว และอู่ซี ระหว่างวันที่ 1 - 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548 2. ศึกษาดูงานประเทศยุโรป 3 ประเทศ คือ อิตาลี สวิสเซอร์แลนด์และฝรั่งเศส ระหว่างวันที่ 20 - 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2549